GAUDEO
John Carter Brown
Library
Brown University

ÆSOPI,

ET ALIORUM
FABULÆ,
LATINIUS,
QUAM ANTE HAC
EXPRESSÆ.

NVNC DENVO AB OMNIBVS mendis vindicatæ.

Anno 1752

LIMÆ
Cum Superiorum permiſsu reimpreſsę in Typographia quæ exiſtit in Calle *de la Barranca.*

CENSVRA DE EL M. R. P. M. *Antonio de Zelada, de la Compañia de JESVS.*

EN virtud de comiſsion, que ſe me ha dado, he leido, lo que en eſte pequeño volumen ſe contiene, y no he hallado coſa, q̃ diſsuene â nueſtra Santa Fé, y Chriſtianas coſtumbres; antes es muy vtil para los principiantes en la Grammatica, y contiene muchos documentos morales para ſu buena educacion. Aſsi lo juzgo en eſte Colegio de S. Hermenegildo de la Compañia de Jesvs de Sevilla, en 22. de Julio de 1693.

Antonio de Zelada.

LICENCIA.

DOn Pedro de Larreatigui y Colon, Cavallero del Orden de Alcantara, de el Conſejo de ſu Mageſtad, y ſu Oidor en la Real Audiencia de eſta Ciudad de Sevilla, Juez Superintendente de las Imprentas, y Librerias de ella, y ſu Reynado, &c. Por la preſente doy licencia, para que ſe pueda reimprimir, y reimprima por vna vez vn Libro, q̃ ſu titulo es: *Fabulas de Iſopo, en Latin*, que antes de aora ha ſido impreſſo con los deſpachos neceſſarios en el año de mil ſeiſcientos y ochenta y dos: atento â no contener coſa, que ſe oponga á Nra. Santa Fè Catholica, y buenas coſtumbres, ſobre que en virtud de comiſsion mia diô ſu cenſura en eſte dia el R. P. Antonio de Zelada, de la Compañia de JESVS, la qual con eſta licencia ſe ha de imprimir al principio de cada libro:

libro. Y mando, que antes que ſea ſacada de la Imprenta la dicha impreſsion que ſe biziere, ſe corrija por ſu original, y fecho ſe trayga á poder del preſente Eſcrivano, para que los ponga con los demás papeles de dicha comiſsion, y lo cumplan aſsi. Fecho en Sevilla en 22. de Julio de 1693. años. *D. Pedro de Larreategui y Colon.*

Por mand. del Sr. Oidor.
Juan Franciſco Carrera.

LICENCIA DEL Sr. JUEZ.

TIene licencia Juan de la Puerta, para poder reimprimir eſte Libro.

Imprimaſe.
Barreda.

IA-

IACOBI GIRONIJ, HUMANARUM litterarum quondam apud Hiſpalenſes Doctores carmen ad Pueros.

QUæ Pueros abſens terreret, viſa fugaret,
Creditur Æſopi forma fuiſse Phrygis.
Priſca fides fuſca hunc facie, labioque tumenti
Deformem, & ſima nate fuiſse canit.
Quemque breves oculi, pes longus, vẽter obeſus
Turparint, tardo bleſaque verba ſono.
Eſte animo integro, Pueri, vanumque timorem
Pellite, iam veſtri cauſa timoris abeſt.
Phryx olim informis Romana, en, verſus in ora
Pulchrior exurgit, & redivivus adeſt.
In nova nec mirum eſt mutari corpora formas:
Accipit ecce novam fabula priſca fidem.
Fronte redit, cultuque nitens, linguaque diſertus;
Frons, lingua, & cultus cui peregrinus erat.
Virtutis veſtræ cuſtos, placiduſque ſatelles
Sic erit, & Latiæ duxque, comeſque viç.
Inſtruit hic mentem, liguam hic ſermone figurat:
Obſcœnoque aures torquet ab eloquio.
Excipite hunc igitur plaudentes, cuius ab ore
Effluet in veſtros dia Suada animos.

FA-

FABVLÆ ÆSOPICÆ.

AQVILA, ET VVLPES.

INIJT quodam tempore ſocietatem Aquila cũ Vulpe, quæ vt vſu familiaritatis confirmaretur, etiam nidos illis vicinos habere viſum. Et Aquila quidem ſuum in arbore fixit procera: at Vulpes propinquas arbuſculas occupavit. Accidit fortè, vt parvulis ſuis relictis domi, Vulpes ad quærendum paſtum exiret: Aquila autem, quia eo die non fuiſset præda oblata, eſuriens vna cum pullis ſuis, arreptos Catulos neceſsariæ Vulpis in ſuum nidum deportat, & illis ſe, ac ſuos exaturat. Reverſa paulò poſt Vulpes, vbi rem geſtam cognovit, incredibili dolore affecta fuit: cùmque ſuorum interitum ferret iniquiſsimè, tũ hoc illam excruciabat, & ita deſpectam ſe ab Aquila, & vindicandæ tantæ iniuriæ nullã ſibi viã apertam eſse. Facilè enim intelligebat celeritate illam, atque viribus longè præſtare. Fecit igitur quod concedebatur, vt obſequeretur animo ſuo, & prope arborem aſsiſtens, maledictis, & con-

vicijs, non magis iam neceſsariam ſuam ſed hoſtē capitalē inſectata, Deos ad tā indigni facinoris vltionem advocavit. Aquila deſuper hæc ridere, & illam contemnere. Non diù autē poſt hęc, cùm fortè eo in loco feriæ eſsent ruſticanæ, & exta mactati pecoris adolerentur, advolavit Aquila, vt conſueverat, ad exta, quę dum rapit, adhæſit de favilla, & carbonibus aliquid, quo in nidum vna cum illis delato, & fortè vento exorto, materia, qua nidus congeſtus fuerat, flammā cōcepta exarſit: cūmque illa incendio diſsiparetur, delapſi ſunt & Pulli Aquilæ in terram ſemiuſti, quos tunc Vulpes, inſpectante Aquila, in ſua dumeta auferens, in magna lætitia vindictæ devoravit.

Fabula hæc docet perfidos, & ſceleratos, quamvis iniurias, & vim potentia ſua aliquantiſper defendant, Numinis tamen animadverſionem, & vindictam evadere non ſolere.

SCARABÆUS, ET AQUILA.

LEpus, quem Aquila inſequeretur, ad Scarabæi tutelam confugit, & illius auxilium imploravit. Scarabæus petit ab Aquila, vt parcat ſupplici, perque ſummum Iovem obteſtatur, ne deſpiciat tenuitatem ſuam. At illa, profligato Scarabæo, raptum Leporem devorat. Quam avolantem inſectatur Scarabæus, vt cognoſceret, quo illa loco nidificaret, admox ocaſionem

nactus, de nido Aquilæ omnia ova, quæ inerant, devolvit per petrarum præcipitia: Aquila, re cõperta, authori doloris ſui valdè irata, nidum extruit in multò magis arduis rupibus, & in illo parit ova, ſed ſimili eventu. Tum inops conſilij ad Iovem advolat cuius propria avis eſſe perhibetur, & tertiam fœturam in illius gremio depoſuit, orans atque obſecrans, vt tutam præſtaret. At Scarabæus globulum ſterquilinij eòdẽ deiicit: Quem excuſſurus Iupiter laxata veſte, ova Aquilæ effundit, quæ inflicta pavimento, ſecundum Homerum, æreo, facilè comminuntur. Cùm autem de Scarabeo intellexiſſet, quòd ab Aquila factam iniuriam ſibi hac voluiſſet ratione vindicare, quòd ſtatuerat, non ſolum Scarabæum, ſed etiam ſuum numen ab Aquila læſum, atque violatum eſſe, reverſam illam graviter obiurgavit, & indicavit ei authorem malorum, quæ paſſa eſſet. Cùm tamen genus Aquilarum funditus interire nollet, Scarabæum ad gratiã cum Aquila reconciliandam adducere tentat, quo vehementer refragante, Aquilæ tum partum tranſtulit ex eo tempore in aliud, quo Scarabæi non apparent.

Monemur hac fabula, ne quem facilè contemnamus; vtque cogitemus, neminem eſſe tam abiectum, & humilem qui non ſuæ iniuriæ vindicandæ aliquam ocaſionem invenire poſſit.

LUSCINIA, ET ACCIPITER.

CAn tandem, vt conſueverat, ab arbore proceta Luſciniam rapuit eſuriens Accipiter. Quæ cùm intelligeret, ſibi mortem impendere, ad preces converſa, orat Accipitrem, ne ſe perdat ſine cauſa. Non enim ſuam exilitatem avidiſsimum ventrem illius poſſe explere; itaque ſuadere cœpit, vt grandiores alias volucres venaretur. Cui Accipiter, inſanirem, inquit, ſi captam prædam amittere, & ſequi vellem ea, quę nuſquam apparent.

Intelligendum, ſimiliter & homines incogitantes quoſdam reperiri, qui ſpe maiorum præſentem copiam deſpiciant, atque negligant.

VULPES, ET HIRCUS.

SIti correpti Hircus, & Vulpes in profundum puteum deſilierunt: cùmque illam ſedaviſſent, Hircus cœpit circumſpicere, & quærere, qua de aquis evadere in terram poſſet? Cui Vulpes, bonum inquit, animum habe, nam mihi conſiliū ſubijt, quo vſi ſervari poſſimus ambo. Si enim te in poſteriores pedes erigens, priores parieti iſti applicueris, caput altè, cornua, vt obliquè reclinentur, extuleris: tunc ego de tergo tuo in hæc aſcendere, atque deinde exilire de puteo, & mox etiam attrahere facilè potero. Ad hæc cùm ſe Hircus paratum eſſe diceret, & obſequentem præbuiſſet, evaſit de puteo Vulpes,

atque

atque ibi læta circum fauces exultare, & deridere Hircum cœpit. Ille verò hanc graviter accuſare, & perfidiæ inſimulare. Cui Vulpes illudens: At tu, inquit Hirce, ſi tam cordatus eſſes, quàm barbatum eſſe ſcimus, numquam in iſtum te locum, non explorato redítu, immiſiſſes.

Significatur hac fabula viros prudentes priùs quàm quidquam aggrediantur, atque incipiant, prævidere, & conſiderare, quonam illud evaſurum, & quem finem habiturum eſſe videatur.

VULPES, ET LEO.

QUæ numquam Leonem Vulpes viderat, cùm huic forte occurriſſet, ita fertur exterrita, vt penè moreretur formidine. Eundem conſpicata iterum, extimuit quidem, ſed nequaquam vt dudum. Tertiò illi obviam facta, tam firmo animo fuit, vt accedere propiùs, & compellare illum auderet.

Oſtendit fabula, etiam graviſsima, & difficillima negotia vſu, & conſuetudine tractabilia reddi. Itemque hoc, inopinata omnia vehementiùs animos perturbare conſueviſſe.

VULPECULÆ.

ELapſa Vulpes de laqueo, ſed mutila, nam caudam amiſerat, non vivendum in tanta deformitate ſibi eſſe exiſtimans, cœpit in commune ſuadere omnibus, vt & ipſæ præcidi cau-

das

das ſibi paterentur: cupiebat enim in turba, & ſocietate turpitudinis ſuum vitium quaſi occultare. Quid enim inquit, has & indecoras, & ſupervacaneum onus geſtamus, vel potius attrahentes defatigamur? Aut cuinam, obſecro, rei vtiles ſunt, niſi fortè verrendum ſolum conduximus? Parantem dicere plura, vna de multitudine iuvencula fertur interpellaſſe his verbis: Heus tu, mea matercula, num fueras hoc ſuaſura, etiam ſi non tibi emolumento futurum eſſe ſperares?

Significat fabula, neque aliorum commoda deliberationibus malorum propoſita eſſe; neque libenter homines ea conſilia admittere, quæ non eorum, quibus dantur, commoda ſpectare, atque procurare videantur.

VULPES, ET SENTES.

INſilierat fortè in ſpinoſos vepres Vulpecula: cùmque laberetur, Sentes apprehendit, in quibus inniteretur: ab his ſauciata, cum cruentis pedibus, & magno dolore: Siccine, inquit, ſcelerati Sentes, accipitis ſupplicē veſtram? Cui ſentes reſponderunt: Valdè eam deceptam fuiſſe, quæ vellet ſeſe apprehendere, cùm ipſi apprehendere, & retinere alia omnia conſueviſſent.

Oſtendit fabula, ſtultè facere eos, qui opem, & auxilium ab illis ſperant, quibus inſita ſit malè faciendi, & iniuriarum voluntas.

OCR

CROCODILUS, ET VULPES

CRocodilus Ægyptiacum eſt animal, tetrum aſpectu, atque monſtruoſum, ſpecie Lacertæ, cute rugis, & ſquamis horrida, vaſtum, atque informe. Inter hunc, & Vulpem quodam tēpore certamen de generis nobilitate extitiſſe narrant. Cùm autem Crocodilus, & maiorum ſuorum multa præclara facinora, & à ſe fortiter res geſtas prædicatione ſua extolleret, respondit Vulpes: Nihil opus eſſe verbis, nam de pelle apparere omnia.

Hæc fabula innuit, mendaces ipſa re ſolere coargui, & refutari.

GALLINÆ, ET PERDIX.

QUi delectabatur alendis Gallinis, allatam ſibi fortè Perdicem addidit ad cohortem illarum. Quæ cùm miſeram morſibus impeterent, & ab eſca repellerent, ſingulari illa dolore animi afficiebatur, quòd ſibi hoc, quæ aliena eſſet, eoque illis nomine inviſa, accidere putaret. Paulò poſt videt, ipſas quoque illas ſe mutuò conſcidere. Tum ſe cōſolata: Si inter ſe, inquit, iſtæ inimicitias gerunt, neque parcunt ſibi, ferenda ſcilicet & mihi æquo animo fortuna mea.

Hæc fabula ſibi vult, prudentibus magno eſſe ſolatio conſiderationem communis ſortis, & conditionis quam animadvertunt: neminem eſſe, cui non mala, & adverſa plurima obijciantur.

VUL-

VULPES, ET STATUA.

IN Statuarij officinam irrepſerat Vulpecula, ac contemplando diverſi generis, & variæ formæ effigies, magnam voluptatem capiebat. Inter omnes tamen vna muliebris corporis Statua in primis illam delectabat, ad quam & accedere, & ſermonem inſtituere, & blandiſsimè alludere. Sed Statua immobili perſiſtente, Vulpes indignata: Quàm formoſa, inquit, facies cerebro caret!

Notantur hac fabula ſplendidi, & conſpicui cùm corpore, tum fortunis, ſed ſtolidi, & vecordes.

CARBONARIUS, ET FULLO.

COnduxerat perquàm ſpatioſas ædes Carbonarius: itaque invitat Fullonem habitantem anguſtiùs, ad ſe vti commigret. Negavit Fullo ſibi hoc faciendum, neque fieri omninò oportere. Quid enim nobis commercij, inquit, inter nos eſſe poſsit, cùm, quæ ego fortè eluendo nitida reddidiſſem, ea tu fuligine, & maculis repleres?

Docet fabula, diſsimilia non rectè coniungi. Itaque dicitur & proberuio veteri: Pares cum paribus facilè congregari.

PISCATORES, ET SAXUM.

DUm extrahunt naſſam de aquis Piſcatores, graviſsimum pondus eſſe illius ſentiunt.

Qua-

Quare lætitia exultare, & fœlici euentu immodicè gaudere, quòd opera præclarè poſita videretur: ſed naſſa ſubducta in terram, conſpicantur ingens ſaxum, quo illa depreſſa fuerat. Ergo mutatis animis contriſtari, atque mœrere, neque minus doloris capere ob falſitatem apinionis, & ludibrium Fortunæ, quàm ob incomodũ ſuum. Tum vnus inter eos ſenior obiurgare eos, & dicere: Non nimius indignè ferendum caſum illum, quòd conſanguineam habere gaudium videretur triſtitiam. Itaque vix aliter potuiſſet fieri, quàm vt illius tanto complexu etiam hanc aſſumerent.

Vtrumque fabula monet, non priùs lætandum quàm explorata fortuna, neque tamen triſtiores exitus non etiam moderatiùs ferendos eſſe.

GLORIATOR.

Reverſus in patriam quidam ſuam, vnde aliquot annos abfuerat, in omnibus cœtibus gloriabatur, & iactabat ſermone præclara facinora ſua, atque ſe in inſula Rhodo ſaltando ſignum fixiſſet, quod nemo omnium, qui adeſſent, aſſequi potuiſſet. Huius ſe habere teſtes vniverſos Rhodienſes, aiebat. Tum vnus de circulo: Heus tu, inquit, ſi vera prędicas, hoc eſſe loco Rhodum puta, & hic ſaltum iſtum edito.

Fabula hoc ſubit, vanam eſſe orationem omnem, quæ rebus deficiatur.

PAUPER VOVENS.

ÆGrotabat Pauper, & in morbi graviſsimo periculo, cùm à Medicis deſperaſſet, ad opem Deorum confugit, quibus ſe ſi convaluiſſet, centum Tauros immolaturum eſſe promiſit. Hæc vxor illius, vt propè ſtabat, cum audiſſet: Vnde, mi vir, tantum, inquit, numerum Taurorum parare poſsis, ſi voti convictus ſis? At ille: Quid tu, cenſes ne, inquit, ſtulta, Cœlo deſcenſurum, qui illud ſacrificium fieri poſtulet, ſi ego ſanitatem recuperavero?

Narratur fabula, & hunc modum.

CUm multi vnà in navi veherentur, orta tempeſtate horribili, vnus cæteris formidoloſior, quaſi deſperato omni auxilio humano, Deos invocare; & illis vota pro ſalute ſua nuncupare, interque alia promittere, ſe conſecraturum de cera lampadem tantam, & tam ponderoſã, vt malo navis æquaretur. Eo fortè, qui iuxta illum aſsidebat, audito, cùm ſciret, mediocres eſſe, vel etiam infra mediocritatem, facultates hominis, admonere voti magnitudinis, quod non videretur exolvere ille poſſe. Qui huic reſponderit: Si navis modò ſervata, & in portum delata eſſet, ſe facilè Dijs ſatisfacturum, quos conſideret, poſtea vno numulo empto cereo, contentos futuros.

Significatur, eſſe multos in pollicendo faciles, qui etiam promittere ea ſoleant, quæ non valent, neque cogitant facere.

APOLLINIS TENTATOR.

TEntaturus Apollinem Deorum quidam contemptor, & callidus per Sacerdotem fatidicam illius, in templum venit Dei, vbi omnia pro ritu ſuperſtitionis illius apparata eſſent; occultatum manu ſua paſſerculum continens, cùmque ante cortinam, quam Græci vocàrunt Tripoda, aſtitiſſet, ſciſcitatus eſt: Viveret ne, an mortuum eſſet, quidquid in manu teneret? Ratus, ſe facile in vtramque partem datum reſponſum refutaturum eſſe. Tum Vates Numinis inſtinctu hæc fertur ceciniſſe.

Quidquid adeſt tectum, tua quod nunc dextera celat,
Vel vivit, vel iam moritur, noſtrique videbunt
Alterutrum in prolatu oculi, ſed te penes huius
Arbitrium facti eſt, & ad hoc mens noſtra recurrit.

Diſcendum hinc eſt, in rebus Divinis maximè, ſed & erga ſapientes non ferè quidquam valere fraudes, & aſtutias improborum.

PISCATORES.

CUm Piſcatores diù, multùmque defatigati, nihil capere potuiſſent, tædio tandē affecti perdita opera, triſtes domum redire parant. Tum de improviſo Thynnus el atum à reliquis

piſcibus agitatus ſaltu in navigium illorum ſ
dedit, quo potiti, cum præda, & lætitia abière
Indicat fabula, ſæpè numero fortè fortunà obvenir ea, quæ nulla arte, ac ratione parari potuerint.

FRAUDULENTUS.

PEriculosè ægrotans Pauper, vovit centum ſe Bobus rem divinam Dijs facturum eſſe, ſi convaluiſſet. Dij illum, fide habita, ſanitat priſtinæ reſtituerunt. At ipſe confirmatus, pannuceos Boves centum finxit, & Dijs immolavit. Quam rem, cùm indignè tuliſſent Dij, exacturi pœnas perfidiæ, immisère illi ſomnium, quo iuberetur in certo loco littoris terram effodere, quòd ipſe inventurus eſſet mille Atticas minas. Quò cùm expergefactus cupidè perrexiſſet, & aurum quæreret, captus à Pyratis fuit. At ille ſimiliter, vt Deos antea, & hos fallere tentans, pollicetur pro ſuo corpore talenta mille, immanem pecuniæ ſummam. Sed cùm illi huic minimè crederent, abductus, & mille denarijs venundatus fuit.

Fabula docet, mendacia, mendaceſque homines Dijs eſſe inviſos.

RANÆ.

INcolebant Ranunculi duo paludem, qua ſideris calore, vt æſtate fieri ſolet, exſicata, relictis ſedibus illis, pergebant quæſitum alias.
Cùm

Cùmque veniſſent ad profundum puteum: Hic, inquit vnus, commodè manebimus, neque facilè alium locum meliorem invenire poterimus. Cui reſpondet alter: Placere & ſibi locum, ſed arbitrari ſe, priùs quàm illo deſilirent, conſiderandum, ſi quo caſu & illæ aquæ receſiſſent, quâ ratione de puteo redituri eſſent.

Docemur hac fabula, nihil eſſe omnium rerum imprudenter aggrediendum; ſed, vt dici ſolet, in principij capite, quaſi pedes ſinis contemplari vnumquemque debere.

SENEX, ET MORS.

CÆciderat ligna in ſilva Senex, quorum faſce ſublato, domum redire cœpit. Progreſsus autem multum ſanè viæ, cùm defatigatus eſſet & onere, & itinere, depoſito lignatu, acquieſcens, conſiderare ipſe ſecum ætatis, inopiæ, ſolitudinis miſerias, & clara voce invocare Mortem, cuius auxilio facilè liberari ſe ab omnibus malis poſſe diceret. Tum mors exauditis precibus illius coràm aſsiſtens, quid velit, percōtatur. At Senex territus, & quem iam Mortis pigeret: Nihil enim, inquit, ſed requiro aliquem, qui onus paululum allevet, dum ego rurſus ſubeo.

Docet fabula, ad præſentiam Mortis omnes refugere, neque quidquam eſſe tanti doloris, aut cruciatus, quòd vitæ dulcedinem diluere poſsit.

ANUS.

ANUS, ET MEDICUS.

LAborans Anus ex oculis, accerſit Medicum mercedemque pactam, vt ſanitate recepta demum perſolveret, convenit. Medicus orſus curationem, quotidie collyrio oculos perluebat, & Aniculam in lectulo cùm inunxiſſet, in tenebris iacentem relinquebat, aſportans ipſe ſecum quidquid fortè reperiſſet ſupellectilis, ſive vaſculum, ſeu veſtimentum mulieris. Quæ cùm animadverteret ſe ſpoliari, & iam recuperato viſu cerneret vacuam relictam domum ſibi, poſtquàm acceſsit Medicus mercedem poſtulans promiſſam (nam & eſſe illam ſanam, & ſe iudicium nullorum, quibus notus fuiſſet morbus ipſius, defugere aiebat) non eſt ita, inquit, Medice: Nam priùs, quàm tuæ artis fortunam ſubirem, conſpicabar paſsim copioſam domi meę ſupellectillem: nunc verò ſana, vt ais, nihil prorſus video.

Significatur hac fabula, improbos, & veteratores ipſos nonumquam ſuis dolis implicari, & lædi.

RUSTICUS, ET FILIJ.

RUſticus vicinus morti cùm relinquere filijs ſuis divitias non poſſet, voluit excitare animos illorum ad ſtudium diligentis culturæ, & in opere faciendo aſsiduitatem. Accerſit igitur illos ad ſe, atque ita loquitur; Mei filij, quo

in

in loco res meæ ſint, videtis. Vobis autem quidquid potui in mea vita comparavi; idque totum in vinea noſtra quærere poteritis. Hæc cùm dixiſſet, paulò pòſt moritur Senex. At Filij, quòd crederent, in vinea illum theſaurum alicubi abſcondiſſe, arreptis ligonibus ſolum vniverſum effodiunt, ac theſaurum quidem invenère nullum: terra autem fodiendo perculta, vites vberrimum fructum tulère.

Docet fabula, labores, & operas ſummas divitias eſſe

HIRCUS, ET CANES.

IN prædio ſub vrbe quidam tempeſtate incluſus, primùm Ovibus mactatis vitam ſuſtentavit, mox durante illa, ne à Bobus quidem aratoribus abſtinuit. Quæ cùm Canes fieri viderent, conſiliũ inter ſe aufugiendi illinc inièrunt, quòd non ſperare poſſe viderentur, ibi locorũ ſecúros futuros, vbi Bobus aratoribus non parceretur.

Monet fabula, illos fugiendos in primis, apud quos ne dòmeſtici quidem, & neceſſarij in tuto eſſe videantur.

MULIER, ET GALLINA.

MUlier vidua Gallinam habebat, quæ ſingulis diebus ovum vnum pariebat, quæ ſi curaret diligentiùs, & ſaginaret Gallinam, ſperandum eſſe exiſtimabat, vt bina, aut terna illa quotidie ova pareret. Cùm autem cibo ſuperfluo opima Gallina, & pinguis facta eſſet, planè tunc parere ova deſijt.

Oſtendit fabula, cupiditatem & avaritiam ſæpè de-trimentoſam eſſe.

VULNERATUS A CANE.

QUem Canis momorderat, circamiens Medicum quærebat. Cui notus quidam obviam factus, cognita re, ſuaſit, vt in panem recentem exprimeret cruorem, & ſaniem vulneris atque comedendum hunc abijceret Cani, à quo læſus eſſet: id enim ſalutare ipſi futurum eſſe. Tum ſaucius cum riſu: Hoc remedio, inquit, ego ſcilicet in me omnium, qui in orbe ſunt, Canum morſus irritavero.

Docet fabula, nullo beneficio pravos ab iniurijs deduci, atque plerumque reddi benignitate aliorum deteriores.

ADOLESCENTES, ET COCUS.

CUm fortè propter Cocum Adoleſcentes duo verſuti, atque furaces aſſediſſent, occupato Coco rebus ſuis, vnus horum rapuit fruſtũ carnis, & alteri tradidit, qui demiſit in ſinum. Cocus poſtquam ad carnes reſpexit, & abeſſe aliquid ſenſit, qui ſciret affuiſſe, præter duos iſtos neminem, repetere ab illis amiſſum fruſtum cœpit. At is, qui de altero acceperat, deierare ſe non abſtuliſſe, qui verò ipſe ſuſtulerat, penes ſe non eſſe: Cocus intelligere improbos eſſe, & veteratores. Et mihi quidem, inquit, quid factum ſit ignaro verba dare poteſtis, Deum autem profectò non falletis.

De-

Deterret fabula à fallacia, & fraude ſermonis, & periurio: nihil enim horum non manifeſtum Deo eſt, quam-uis fortè hominum animadverſionem effugiat.

FELIS, ET MURES.

IN domo quædam magna copia murium di-verſabatur. Hoc Felis cùm comperiſſet, eòdẽ ſe contulit, & venatione, atque captura Muſculorum benè aliquantiſper victitavit. Cùm autem Mures animadverterent, ſuum numerum quotidie fieri minorem, & quòd à Fele conſumerentur, ſtatuerunt, ſe intra ſuas cavernulas, & ijs in locis continere, in quæ pervenire illa non poſſet. Felis cum Mures non magis, vt ſoliti fuerant, procurrere videret, ſtatuit fraude elicere, ſeque, quaſi mortua eſſet, de clavo quodam ſuſpendit. Quam conſpicatus fortè deſuper Muſculus: Heus tu, inquit, ſi te in facculum converſam eſſe ſciam, nunquam tamen commiſſurus ſim vt ad te propius accedam.

Docet fabula, prudentes non pati ſeſe iterum improborum dolis falli, vbi illorum fraudes ſemel fuerint experti.

THYNNUS, ET DELPHINUS.

THynnus Delphinum perſequentem fugiens, cùm incitatiſsimo ferretur impetu, fluctibus ad inſulam appulſus, in illam vna cum Delphino eijcitur. Ibi Thynnus converſus, & Delphinum conſpicatus vita defici, non ſibi iam

ma-

magis ſuam mortem triſtem futuram eſſe aiebat: qui cerneret authorem illius vnà ſecum interiturum.

Hæc fabula demonſtrat, æquiori animo ſuas miſerias ferre homines ſolere, ſi illarum authores iiſdem irretiri intelligant.

MEDICUS, ET ÆGROTUS.

DUcebatur funus: hoc Medicus, cuius opera in morbo vſus fuerat mortuus, comitabatur. Atque ibi cum alijs, qui funus proſequebantur, multa verba facere, eti vino abſtinuiſſet iſte, inquit, ac celeriter alvus fuiſſet humidior facta, vt purgaretur, poterat convaleſcere. Tunc de amicis vnus: Hæc, inquit, qua lingua nunc dicis, cum, occaſione amiſſa, fruſtra memorantur? Quo tēpore verò rectè, ac vtiliter fuiſsent dicta, eo reticuiſti.

Monet fabula, neceſſario tempore ſuccurrendum laborantibus.

AUCEPS, ET ANGUIS.

EXijt ad aucupium cum viſco quidā, & arundinibus, ac Turdū fortè in alta arbore ſedētem conſpicatus, intendere, atque conſtruere calamos, & viſcum allinere cœpit, defixis in Turdo oculis, atque ſpe ſua. Inter hæc miſer Anguē latentem in herba calcat, à quo irritato ictus, & lethali accepto vulnere, iam moriens: Me Miſerū, inquit, qui dum alteri inſidias ſtruo, ego circumventus, & captus pereo.

Docet

Docet fabula, eos, qui alijs malè conſulere ſtudeant, ſibi interdum primis malum accerſere.

CANIS, ET COCUS.

CAnis in culinam introgreſsus, occupato Coco, neque animadvertente corculum pecuſis rapuit, & aufugit. Quem his verbis Cocus fertur eſse proſecutus: Age, nunc hoc abſtuleris impunè. Sic tamen habeto, te poſthac vbicumque conſpectus ſis, cautiùs, à me obſervatum iri: nec enim cor abſtuliſti à me, ſed cor mihi attribuiſti.

Id fabula docet, rebus adverſis intelligentiā ecxitari.

CANIS, ET LUPUS.

IAcebat fortè ad ſtabulum dormiens Canis, quē oppreſsum dilaniaturus Lupus, mitigatur cōmoditate orationis, & blanditijs promiſsorum. Vides enim, inquit Canis, quàm hoc tempore extabuerit macie corpus meum: nam non diu eſt, cùm graviſsimo morbo liberari cœpi. Et propè eſt tempus dictum nuptijs herilis filij: tum ego ſagina nitorem priſtinum facilè recuperavero, vt poſtea lautè de me epulaturus eſse videare. His verbis Lupo perſuaſit, vt in præſentia ſe amitteret. Poſt dies aliquot reverſus ad idem ſtabulum Lupus, videt Canem ſub tecto domus iacentem placidè acquieſcere, quem ad ſe deſcendere iubere, & facere promiſsa. At Canis illum deridens: Ego tibi, inquit, Lupe, conſilium dare volo: Ne ſi poſthac vnquam me ante ſtabulum ſopitum de-

prehenderis, vllas magis nuptias expectes.

Indicat fabula, homines ſapientes, ſi qua fortè in r[e] offenderint, aut periculum adierint non committere, v[t] ſe eidem iterum diſcrimini committant.

CANIS, ET GALLUS.

CAnis, & Gallus, ſocietate inita, vnà iter faciebant. Noctu in agro deprehenſi, cùm tenebræ viam obſcurarent, ſic acquieſcendum ſtatuère, vt Gallus in arboris ramis inſideret; inferius autem in cavum truncum irreperet Canis. Cantante autem ſuo more Gallo, excitata Vulpecula accurrit, atque illum hortatur, vt deſcendat: cuperet enim ſeſe complecti avem tam grata, & ſuavi voce præditam. Cui reſpondit Gallus: ianitorem, qui fores pandat, priùs ſuſcitandum eſſe, quàm ipſe deſcendere poſſit. Stulta Vulpecula, non proviſa fraude, ad arborem accedit propiùs, & ianitorem quanto poteſt altiſſimo gannitu ciet: ergo Canis experrectus ſubitò in Vulpeculam inſilit, & correptam dilaniat.

Docet fabula, vim, & iniurias inimicorum, quibus ipſi pares eſſe non valemus, ad alios potentiores calliditate conſilij avertendas eſſe.

LEO, ET RANA.

LEo auditis Ranę clamoribus, quos illa toto rictu edebat quàm maximos, primùm percelli animo valdè cœpit, quòd crederet, ingen-

tem

tem animantem eſſe authorem tanti clamoris. Animo tamen confirmato, circumſpicere, & contra illum clamatorem, quiſquis eſſet, ſeſe parare, & ad pugnã accingere. Cùm videt prorrepentem Ranam de propinquo lacu: ibi Leo ſimul indignatione, ſimul etiam pudore affectus, pede illam conculcatam attrivit.

Docet fabula, non eſſe ad quemlibet ſtrepitum expaveſcendum, neque nos, inexplorata re, terreri oportere.

LEO, ASINUS, ET VULPES.

AMicitiam quodam tempore iunxère inter ſe Leo, Aſinus, & Uulpes: atque ita communiter venatum exière. Copioſà autem præda parta, iubet Aſinum Leo illam dividere: qui ſimpliciter in tres æquales partes diſtribuens, ſortè putabat decerni oportere, quam quiſque deberet ſumere. Ob hæc Leo ira commotus, in Aſinum irruit, & dilacerat, atque devorat miſerũ. Tum Vulpem dividere iubet. At illa in vnum acervum congeſtis vniverſis, ſibi exemit parvulam portiunculam, atque hanc iuſtam diviſionẽ eſſe dixit, vt Leoni, cuius non ſolùm auſpiciis, ſed etiam laboribus omnia eſſent quæſita, plurima extra quidem ſortem cederent. Cui Leo: Quis te, inquit, optima Vulpecula, tam ſcitẽ partiri docuit? Aſini, reſpondit Vulpes, mi Leo fortiſsime, Aſini ſocij noſtri caſus.

Docet fabula, ſolere aliorum calamitate, & mali prudentiores reddi homines.

LEO, ET URSUS.

CUm in Hinnulum fortè fortuna vnum eod tempore Leo, & Urſus incidiſsent, vter que illo potiri volens, acerrimè ſecum confli ctari cœperunt; atque ita vnus afflixit alterum vt oborta vertigine, ambo in terra proſtati iacerent. Vulpecula autem, quæ eventum pugnæ ex pectaſset, cùm videret illos eſse viribus defectos & Hinnulum relictum in medio, ipſum illis ſemiapertis oculis intuentibus, abſtraxit. Quod cùm illi prohibere non poſsent: Infœlices nos igitur, intercidentibus verbis, inquiunt, Vulpeculæ cauſa dimicando perimus.

Sæpe de aliorum laboribus fructum alij percipiunt.

DIVINATOR.

DIvinator in foro reſpondebat conſulentibus; cùm ſubitò nuncius illi advenit, patere fores domus ipſius, neque intus quidquam reliquum, ſed omnem ſupellectillem eſse direptā. Quo percullſus animo ille exilijt, & curriculo ad ædes ſuas contendit. Hunc conſpicatus feſtinantem quidam: Heus tu, inquit cùm alienarum rerum prædictiones profitebaris, cur tuas negligebas?

Notātur hac fabula ij, qui cùm ipſi perperam vivant, aliena omnia curare, & corrigere oratione ſua non dubitant.

FORt

FORMICA, ET COLUMBA.

FOrmica ſitiens, in fonticulum ſe demiſerat: ſed vndis ablata, veniebat iam in periculum, ne ſuffocaretur, cùm non eſſet vbi conſiſteret. Hoc Columba cernens de arbore iuxta fontem enata, defractum ramum in aquas abiecit, cui adhæreſceus Formica, mortem evaſit. Paulò pòſt adfuit Auceps, & arundinibus diſpoſitis viſæ Columbæ inſidiari cœpit. Cui metuens Formica, ad Aucupem inter opus arrepſit, & ita vehementer illum pupugit, vt arundines præ dolore abijceret, atque harum ſtrepitu territa Columba avolavit, ac periculum vitavit.

Docet fabula, erga benemeritos eſſe nos gratos debere.

VESPERTILIO, RUBUS, ET HIRUNDO.

VEſpertilio, Rubus, & Hirundo, conſociatis rebus ſuis, mercaturam facere decreverãt. Tum Veſpertilio alicunde pecuniã mutuo ſumptam pro ſua portione ad negotia communia cõtulit. Rubus autem veſtem; at Hirundo æs. Atque ita omnibus compoſitis, navem conſcenderunt. Provectis verò in altum tempeſtate frangitur navis, & vix ſua corpora, & vitam, rebus omnibus amiſsis, ſervare potuerunt. Sed ex eo tempore, Hirundo littora frequentat, ſperans fore, vt expulſum æs fluctibus recuperet. At Veſpertilio metu creditorum, interdiu latitat, & noctù volitat. Verùm Rubus non ceſſat prætereuntium veſtes arripere, ſi fortè recipere ſuam poſsit.

Oſtendit fabula, earum rerum, quibus operam dedimus, cura non ſemper teneri.

LIGNATOR, ET MERCURIUS.

CÆdebat quidam ligna iuxta fluvium, cùm inter opus excidiſſet fortè ſecuris, flumen delata, & demerſa fuit. Tum ille inconſilij, in ripa aſsidens, deflere fortunas ſuas, lamentari miſerè. Mercurius verò, qui for prætериens, querelas illius cognoviſſet, miſertus hominis, aquas ſubijt, attulit ſecurim, non eam quidem, quæ amiſſa fuerat, ſed auream, & an hæc eſſet, quam perdidiſſet, interrogavit. Qui cū ſuam illam eſſe negaret, extulit alteram argenteam: ſed ne eam quidem agnoſcente Lignatore, poſtremò ferream attulit: quam lætus homo ſuam eſſe dixit. Hac probitate delectatus Deus vniverſas illi ſecures donat. Ita vt acciderat cùm poſtea narraret plurimis, vnus in ſimili eventus ſpem vocatus, & ipſe in præterfluentem ſecurim ſuam abijcit, & prope eum mox aſsidens plorare, atque lamentari. Huic, ita vt dudum alteri, Mercurius ſe obtulit, & causà lachrymarum audita, auream protulit ſecurim, interrogans, eane eſſet, quam delapſam in aquas quæreret? Quam cum magno gaudio ſtatim agnoſcere ſe, & eam eſſe dixit. At Mercurius, mendacem, & impudentem hominem averſatus, & ſe à conſpectu illius, & auream ſecurim vna ſecum abſtulit, neque proiectam in fluvium retulit.

Fabula docet, non minùs malis Deos adverſari, quàm rodeſſe bonis ſolere,

ÆGROTUS, ET MEDICUS.

Ægrotus quidam à Medico ſuo interrogatus, quo pacto præteritam noctem peteiſſet, reſpondit, ſe admodum ſudaſſe. Hoc, inuit Medicus, bonum eſt. Poſtridie reverſus, & ıniliter percontatus ægrotum, andivit, horrore uiſſe ipſum vehementi concuſſum. Hoc, Medius, bonum, inquit, & ipſum eſt. Tertiò ſciſciatus, quomodo haberet, cognovit aquam intercutem effuſam affligere hominem. Sed & hoc onum eſſe dixit. Digreſſo Medico, acceſsit ex micis vnus ad ægrotum, & quid fit, inquit, & uo in loco ſunt res tuæ? Optimo inquit ægrous; nam multitudine bonorum extinguor.

Fabula indicat, non alijs homines magis ſuccenſere, uam ijs, quos in ſuam gratiam mentiri, & à quibus ſſentationibus ſe falli animadverterint.

ASINUS, ET OLITOR.

Serviens apud Olitorem Aſinus, cùm perpetuis laboribus feſſo pabulum exiguum præberetur, precibus ſuis Jovem exoravit, vt illo domino liberatus, ad alterum perveniret. Ità venundatus, nactus eſt herum Figulum. Quo in ſervitio, cùm & luti, & vaſorum oneribus gravaretur, minùs ſibi videndum putabat, & multò, quàm priùs, maioribus precibus, vt liberaretur, Jovem flagitabat. Jove igitur volente, tertiò ve-

nit, addictuſque fuit Cerdoni. Apud quem cum quæ gererentur, videret: Heu mihi, cum gemitu, inquit, quantò priores ſervitutes tolerabiliores erant! Nam ab hoc intelligo etiam pelli meæ periculum imminere.

Fabula oſtendit, tum maximè homines veterem fortunam requirerent, cùm novam experiri cœperint.

AUCEPS, ET CASSITA.

AVceps laqueos diſponebat, & ſtruebat inſidias avibus: cuius opera contemplans Caſſita, quid gereretur admirans, acceſsit propiùs, & ſciſcitatur de homine, quid ſtruat? Reſpondit ille, ſe vrbem condere. Atque omnibus perfectis, occultat ſe intra ramos arborum. Caſsita ad novam urbem aſpiciendam celeriter advolat, & laqueo implicita capitur. Cumque accurriſſet Auceps, triſtis hæc illa: Si tales vrbes condis, inquit, non facilè multos incolas reperies.

Fabula monet, malè coli, atque habitari cùm oppida, tum domus incredulitate, & rapinis Principum.

VIATOR.

ITinere quidam longo fatigatus votum fecit, dimidium eius, quod reperiſſet, ſe Mercurio conſecraturum: cùm autem incidiſſet in ſacculum refertum palmis, & amygdalis, illo ſublato, fructus quidem comedit, nucleos autem palmarũ, & amygdalorum teſtas in aram impoſuit, quòd ſe ſolvere votum diceret, atq̃ invẽta cũ Mercurio partiri, de quibus extima, & intima illi offerret.

Caſtigantur hac fabula avarij, qui etiam Deorum ip-rum reſpectum poſtponunt cupiditatibus ſuis.

PUER, ET MATER.

Tabat in ludum litterarium Puer parvulus, at que illic condiſcipulis ſuas tabellas negligen-s aſſervanti us, ſuffurari eas, & afferre Matri lebat. Ea Pueri furt s delectabatur: tantùm erat, vt ob delicta filium ſuū caſtigaret. Itaque e, quod in pueritia facere aſſueverat in parvis, andior in magnis etiam exercere cœpit. De-rehenſus autem quodam tempore in manifeſto rto, & capite damnatus, ad ſupplicium cùm du-eretur, valde obſecravit carnificem, vt ſibi Ma-is. quam ſequi cum lachrymis, & eiulatu ani-madverterat, compellandæ poteſtatem faceret. ua re facilè impetrata, os ille, tamquam arcanā uandam orationem habiturus cum Matre, ad urem ipſius applicat, & mordicus hanc arripit. Quod factum non ſolùm Matre, ſed tota etiam ultitudine indignè ferente: neque ſolùm vt furi ciente convitia, ſed etiam, vt impio, docuit ille atrem ſe vltum, vtpotè, cauſam ſibi exitij, & gnominioſæ mortis. Si enim, cum quondam, quit, ad eam pueriles afferebam tabellas, me aſtigaſſet, non proceſsiſſem eò vſque audaciæ, ua nunc ad crucem adigor.

Fabula monet, neglecta delictorum ſupplicia in cauſa ſe ſolere, vt illa maiora fiant, & cumulatiora.

PASTOR, ET MARE.

PAſtorem, qui gregem ſuum fortè appuliſſe ad Mare, cùm cerneret, illud ſtare placidum & quietum, cupiditas inceſsit navigandi, & mercaturas faciendi. Venditis igitur ovibus ſuis, mercatur palmas, & in navem imponit, atque in altū provehitur. Orta autem tempeſtate, cùm periculum eſſet, ne navis fluctibus deprimeretùr, mercibus eiectis in vndas, ægrè vacua navis fuit conſervata. Poſt dies pauculos, cùm ad Mare Paſtor triſtis ſederet, prætereunte quodam, & ſecum tranquillitatem Maris, nam tempeſtas abierat, admirante: Ego, inquit Paſtor, ſcio, quid ſibi velit hęc Maris tranquillitas: alias palmas profectò quærit, quas devoret.

Docet fabula, malis acceptis homines cautiores in poſterum reddi ſolere.

MALUS, ET PIRUS.

CErtamine de forma præſtanti inter Pirum, & Malum orto, cùm illæ multis inter ſe verbis diſceptarent, Rubus de propinqua ſepe: Finem tandem, exclamat, obſecro rixarum faciamus.

Fabula oſtendit, in diſſentionibus potentium etiam infimos principatum quærere.

TALPA.

TAlpa animal eſt oculis captum. Hoc ad matrem aliquando ſuam, Morum video, dixit: atque iterum: thuris odor complevit nares meas.

Tertiò, ſonitus æris attigit aures, inquit, meas. Cui mater reſpondit, ſe intelligere de dictis, non modò ipſum lumine, ſed odoratu etiam, atque auditu privatum eſſe.

Fabula notat, glorioſos, & Thraſones iſtos, qui dum ſe mirificè oſtendunt, & iactitant, in minimis ſæpe deprehenſi redarguuntur.

PAVO, ET MONEDULA.

CUm haberent comitia volucres Regi creando, petijt Regnum Pavo, quòd ſe ob formam eximiam illo dignum prę cunctis eſſe diceret. Qui cùm omnium ſuffragia laturus videretur: Hic tamen Rex, inquit Monedula, ſi fortè ſit factus, & Aquilam hoſtem habuerimus, quidnam opis, auxilijve poterit afferre?

Monet fabula, in Principibus eligendis non ſpeciem modo, ſed etiam virtutem, & ſapientiā ſpectare oportere.

APER, ET VULPES.

VIdens Vulpecula ad truncum arboris acuētem dentes Aprum, interrogat illum, quo conſilio faciat, cùm nulla vrgeat neceſsitas, neque bellū inſtet: Cui Aper reſpondit: Sibi periculum ſi fortè adeundum ſit, non otium tum futurū ad acuendos dentes: ergo ſe rectè, dum cōceditur tempus, ad eventum pugnæ præparare.

Monet fabula, vt ad pericula nos præparemus.

CASSITA.

DUm eſcam appetit, irretita laqueo Caſsita: deplorans fortunam ſuam: Me miſeram,

& infelicem, inquit, volucrem! Non ego ali, aurum ſubduxi, non argentum rapui, nihil inva rei vllius pretioſæ, ſed parvulum tritici granum mortem mihi affert.

Illis fabula narratur, qui parvi lucelli gratia maxima ſæpè diſcrimina non dubitant adire.

HINNULUS.

HInnulũ cum Cervo ſic locutũ aliquãdo ferunt: Mi pater, cùm multò ſis maior canibus, & pedũ his celeritate præſtes: præterea cùm tibi ſunt ardua cornua, quibus à te vim propulſare facilè poſsis, qui fit, vt Canes tãtopere metuas? Ibi Cervus ridens, mi nate, vera, inquit, memoras: Mihi tamen neſcio quo pacto ſemper accidit, vt audita Canum voce, in fugã ſtatim convertar.

Fabula docet, eos, qui natura formidoloſi ſint, nulla cohortatione confirmari poſſe

LEPORES, ET RANÆ.

LEpores quodam in conventu de miſeria, & fortuna infœlici vitæ ſuæ conqueſti, quòd & a beſtijs illi, & ab hominibus impugnarentur: nam & Canibus, & Aquilis, & omnibus propemodùm feris carnivoris ſeſe direptioni, & prædæ eſſe; tum ſibi mortem vltrò conciſcere velle decreverunt. Statuebant enim, multò eſſe ſatiùs ſemel interire, quàm ſempiterna formidine agitari. Itaque re probata vniverſis, ad proximam paludem cuncti impetu maximo ferebantur, vt

in

in aquis demerſi ſuffocarentur. Ranæ autem, quæ fortè in herbis iuxta paludem enatis incubabant, incurſione Leporum territæ, ſubitò omnes in paludem ſe fugientes dimiſere. Tum vnus inter Lepores reliquis ſapientior, ſtate, inquit, ſocij, neque in vos ipſos gravius quidquam cõſulite: nã nos quoque, vt videtis, quędam animãtes metuũt, quas ſcilicet eſſe miſeriores nobis oportet.

Fabula oſtendit, afflictis aliorum miſerias ſolatio eſſe.

ASINUS, ET EQUUS.

Videbatur Aſino beatus eſſe Equus, qui tam accuratè, & copioſè paſceretur, cùm ſibi ne paleæ quidem poſt maximam defatigationem abundè præberentur. Fortè autem bello exorto, cùm in prælium ab armento Equus ageretur, & circumventus ab hoſtibus, poſt multiplices labores pugnæ tandem ſaucius collaberetur: Hæc igitur omnia conſpicatus Aſinus, quàm paulò antè fortunatum eſſe Equum cenſuerat, tam miſerum, & infœlicem tunc eſſe iudicabat.

Docet fabula, non eſſe Principatus, & opes propter ſplendorem appetẽdas ſed in cõſideratione invidiæ & diſcriminum in quibus Principes, & opulenti verſantur, boni conſulendum tenuem fortunam, & mediocritatem vitæ.

AVARUS.

Avarus, & pecuniæ magnus amator quidam, agris, domoque ſua, & ſupellectili, ac veſtimẽtis venundatis, aurum quod de pretio illorum

coegerat, liquefactum in vnam maſſam refundi atque redigit, & hanc obruit terra. Quo autē loc aurum, eodem & animū, ac cor ſuū ſepelijt. Itaqu illò quotidie venire, & contemplari divitias ſua & magnam capere intuitu voluptatem. Hoc an madverſo quidam, qui propè operis neſcio qui facere conſueverat, ratus, id quod erat, aurum de fodiſſe illic hominē, cùm Avarus ſatiatus aſpect terræ: qua tegeretur aurū, diſceſiſſet, accurrit; & eruta terra, aurū reperit, atque aufert. Mox Ava rus, vt ſolebat, revertitur: cùmque vidiſſet quod i terra factum fuerat, lamentari cœpit miſerabilen in modum, & tenuem vellere capillum, & Deos atque homines incuſare. Quem præteriens quid cùm cerneret in mœrore eſſe maximo, quid ac ciderit, interrogat: & re audita: Heus tu, inquit ne plora, neve tātoperè afflige animum tuū: nihi enim, vt videtur, damni feciſti, qui tum etiam cùm haberes aurum, caruiſti auro. Quare nunc repone iſtum in locum ſaxum quodpiam, tibique perſuade, ibi conditum eſſe aurū. Nam nihil prorſus interfuerit, neque alterum altero maiori tibi vſui eſſe poterit. Neque enim cùm adhuc aurum defoſſum iſtic eſſet, à te vſurpabatur.

Significat fabula, fruſtra poſsideri ea, quibus nō vtaris. Neque eſſe fructum divitiarum, niſi in harum vſu.

ANSERES, ET GRUES.

IN vno quodam prato paſcebantur Anſeres, & Grues. Adveniente Aucupe, Grues levitate

a adiuti facilè avolant : at Anſeres impediti ravitate, dum moliuntur fugam, ab Aucupe pprehenduntur.

Oſtendit fabula, vrbe capta cùm pauperes plerumque im hoſtilem effugiant, divites in poteſtatem hoſtium enire, & in ſervitutem abduci.

TESTUDO, ET AQUILA.

MAgnoperè orabat Aquilam Teſtudo, volare ſeſe vt doceret, Aquila oſtenbebat 'eſtudini, rem illam petere contrariam naturæ pſius. Sed nihilominus illa inſtare, & obſecrare Aquilam, vt ſe volucrem facere vellet. Itaqne vngulis arreptam Aquila ſuſtulit in ſublime, & laaris illis Teſtitudinem dimiſit, vt per aèrem ferretur, quæ delata in rupes comminuta interijt.

Fabula docet, multos cupiditatibus ſuis obcæcatos, cōlia prudentiorū reſpuere, & in exitiū ruere ſtultitia ſua.

CERVUS.

CErvus altero oculo captus iuxta mare paſci conſueverat, ita vt integrum oculum in erram haberet verſum: nihil enim periculi videbatur à mari impendere. Cùm autem fortè navis præterveheretur, qni in illa erant, directa n Cervum ſagitta incautum confixere. At ille ctus, me miſerum, inquit, quantoperè falſus fui, quia terram metui, fretus vndis, è quibus mihi mors immittitur.

Sepè, ait fabula, quæ nocitura homines putavetrint,

ea

ea lædere non ſolere : contra quæ profutura ſperarint, ab ijs maximis interdum damnis affici.

CERVVS.

CErvus fugiens venatorem, ſubijt antrũ, quod fortè in fuga cõſpexerat. Ibi incidit in Leonẽ, à quo cùm dilaniaretur: Heu mihi, inquit, cur non potiùs in hominũ, quàm ſævißimę beſtiæ poteſtatem veni!

Significat fabula, homines interdum parva pericula declinantes, in maxima ſe conijcere.

CERVA, ET VITIS.

CUm fugeret Cerva inſequẽtes venatores, occuluit ſe ſub vite. Venatoribus autẽ paululũ prætergreſsis, quòd putaret ſe Cerva, iã eſſe in tuto, ſecura animi carpere pãpinos, & mãducare cœpit. Quorũ motus, atq; ſtrepitus venatores cõvertit, atq; illi, quod rę erat, arbitrati, ſub vite beſtiam aliquã latere, accurrũt, & viſã Cervã iaculis cõfigũt. Quæ moriens: Meritò, inquit, hoc mihi evenit, quæ violare non dubitarim ſervatricẽ meam.

Docet fabula, vltionem Numinis non effugere eos, qui pro beneficijs malefacta rependant.

ASINVS, ET LEO.

VErſabantur in eodem loco Aſinus, & Gallus Gallinaceus. Irruente autem Leone, exclamat Gallus, ac Leo (dicitur enim vocem Galli non ferre) aufugit. Aſinus ſe metui putans, curſu fugientem Leonem perſequitur. Progreſ-

ſus

ıs autem longiùs, cùm non magis iam exaudi-
ꞇur Galli vox Leo, ſubſtitit, & Aſinum arreptū
evoravit. Qui, cùm interficeretur: Me inſanum,
ꞇ dementem, inquit, qui, nequaquam bellatore
atre procreatus, ad pugnam me incitaverim!

*Fabula ſignificat, ſæpè imbecilles per occaſionem ado-
ri territos inimicos, ſed eoſdem gerentes ſe improvidè,
r elatè à confirmatis facilè, & celeriter opprimi.*

HOLITOR, ET CANIS.

DElapſum in puteum Canem, Holitor ſerva-
re, & retrahere cupiens, demiſit & eòdem
ꞇ ipſe. Canis veritus, ne deſcendiſſet ſibi nocen-
i gratia, & vt ſuffocaret demerſum, dentibus il-
um petere, & morſu lacerare. Tum ſaucius Ho-
tor cum dolore: Iure mihi, inquit, hoc accidiſ-
e fateor. Cur enim, authorem ipſum ſibi interi-
us ego ſervare volui?

*Hæc narratur fabula contra ſtultitiam, & iniuſtitiam.
Narratur & talis fabula.*

AGitaſſe quemdam aſſellum iuxta præcipi-
tium quoddam, & aſſellum ſemitam an-
guſtam, atque lubricam, quantumcumque ille,
qui agebat, conaretur retrahere, voluiſſe ingre-
di. Tum iratum hunc tandem detruſiſſe Aſinum
n rupes, cùm diceret, vt Horatius dixit.

Quis enim invitum ſervare laboret?

ANGUIS, ET CANCER.

AMicitiam iunxerunt Anguis, & Cancer, &

 unà

unà vivere in domeſtico quodam familiaritatis uſu ſtatuerant. Sed Cancer, animal ſimplex, & probum, cùm ſocij, & neceſſarij ſui fraudulentiâ, & calliditate admodum offenderetur, ſæpè hortatus fuit Anguem, ut mores illos ſuos veteratorios exueret. Anguis non modò non obtemperare rectè monenti ſocio, ſed fieri etiam in dies deterior, atque verſutior. Quodam igitur tempore Cancer ſopitum invadit, & forcipe ſua captum, ſtrangulat. Qui cùm mortuus iaceret directus: Ita te, inquit, Cancer, viventem, rectum, & ſimplicem eſſe oportebat, ſi ferri tuam conſuetudinem à nobis poſtulabas.

Indicat fabula, eos, qui in amicicia fraudulenter verſantur, ipſos ſeſe vehementiſsimè lædere.

PASTOR, ET LUPUS.

REpertum Catulum Lupi parvulum ſuſtulit Paſtor, & ablatum ſecum inter canes eduxit. Qui corroboratus, ſi fortè Lupus ovem rapuiſſet, inſequebatur cum canibus & ipſe. Cùm autem Canes interdũ aſſequi Lupum non valerent, ac ſe reciperent, hic perſequens, dum ad illum perveniret, non magis ſe fugientem ſui generis animantem, particeps eſſe prædæ ſolebat. Poſtea à ſagina revertebatur & ipſe. Quòd ſi fortè Lupus externus oves rapere ceſſaret, ipſe clanculum iugulabat, & devorabat cum Canibus, donec his compertis, Paſtor eum ſuſpenſum de arbore necavit.

Fabula dicit, naturæ pravitatẽ bonos mores nõ producere,

LEO, ET LUPUS.

DEcumbebat in antro ſuo ſenio confectus Leo, & inſuper morbo correptus. Ad quē viſendum omnes animantes convenerant, præter Vulpem. Hac occaſione captata, Lupus Vulpem graviſsimè accuſare, quæ tam ſuperbè deſpiceret Regem ſuum, neque illum ægrotantem viſeret. Hæc illo declamitante, advenit Vulpes, & de clauſula orationis, quàm vehementer accuſata eſſet, intelligens, & cernens Leonem fremere irà, conſilium cœpit callidum & ſe defendendi, & ulciſcendi inimici: ac dicendi copia impetrata: Quænam igitur de cunctis animantibus, inquit, tanta cura, ſolicitudineque afficitur de ſalute, & vita Regis, quanta ego, quæ omnia loca peragro, veſtigans medicinam, qua ſanari poſſe videaris? Ac nuper tandem inveni, qui remediū demonſtraret, præſens quidem, atque efficaciſsimum, ut videtur. Quodnam? lætus nuntio, inquit Leo, Lupi, inquit Vulpes, pellem modò detractam, & adhuc calentem oportebit te circumdare ventri, & coſtis. Hoc audito, ita Leone imperante, Lupo miſero pellis diripitur. & Leoni applicatur. Cui iacenti, inſultans verbis vulpecula: Non irritare, inquit, te Principis animum, ſed molire potiùs, & flectere oportebat.

Fabula docet, qui alteri ſtruat malum, eum ſibi laqueos, quibus capiatur, nectere.

MU-

MULIER, ET MARITUS EBRIOSUS,

VIxerat aliquot annis Mulier cum Viro ebr
ſo, & illius moleſtias, atque tractatione
malam pertulerat. Tandem verò ſtatuit experi
an ulla ratione tanto malo vir ſuus libera
poſſet. Ergo cum temulentum, & obrutum v
no accuratè conſopit, ac mox oppreſſum pro
fundiſsimo ſomno, neque magis ſentientem, qu
mortui ſolent, humeris ſuis ſublatum, deporta
in ſepulchrum vetus, & in illo deponit, atq; abi
Paulò poſt de præteriti temporis notatione cùr
conijceret, crapulam, & ebrietatem edormiſſ
hominem, revertitur, & monumento pulſato
ſiquis intùs ſit, progredi eum iubet. Vir, qui ad
huc ſanè eſſet ſomniculoſus, quid velit interro
gat. At illa cibum, ait, ſe mortuis circumferre
Tum ebrioſus vir: Nè tu mihi, quiſquis es, cibū
ſed potū afferto. Eſt enim hoc mihi contrarium
te cibi, ac non etiam potus mentionem facere
Hic mulier triſtitià affecta, & manibus pectu
plangens ſuum: Nulla, inquit, arte meliorem re
fieri poſſe vir intelligo: ita conſuetudine confir
matum, & in naturam abijſſe morbum video.

Fabula monet, non eſſe aſſueſcendum vitioſis actionibus quod ea, quæ ſæpè, multumque fiant, etiam nolentes proſequantur.

OLOR.

PEcunioſus quidam, qui Anſeres haberet domi, emit & Olorem. & inter illos aluit. Au-

ierat enim ſuaviſsimum eſſe cantum Olorinum.
Cùm autem vellet ad epulas iugulare nocte quã Anſerem, ideo enim alebantur, fortè cepit Olo em; quòd tenebræ diſcrimen inter hunc, & illos ieri nullũ ſinerent. At Olor carmen dulciſsimũ, quod aiãnt illos facere ſolere, ubi inſtare mortem entiant, accinit, atque ita cognitus ſervatur.

Commendat fabula doctrinam, & in primis muſica udia, quibus etiam mors ipſa ſæpè avertatur.

MULIER, ET ANCILLÆ.

MUlier vidua, quæ texendo vitam ſuſtentabat, ſolebat ad opus excitare de noctu Ancillas ſuas, cùm quidem gallorum cantus auditi eſſent. At illæ diuturno labore defatigatæ, ſtatuerunt gallum domeſticum interficere, quòd huius cantu de ſomnò dominam ſuſcitari dicerẽt. Quo facto, deteriore conditione, quàm priùs eſſe cœperunt. Nam de hora, & tẽpore incerta domina, & dubitans, prima ſæpè nocte famulas poſtea excitabat.

Indicat fabula ſæpè numero bonæ ſpei conſilia habere exitum infælicem.

S A G A.

SAga quædam, & mulier divinatrix, avertere ſe Deorum iras, & placare infeſta numina poſſe, profitebatur. Quam ream quidam fecere, poſtulantes impietatis: cauſaque iudicibus probata, cùm ad ſupplicium illa damnata adduceretur,

ceretur, de turba quidam irridens: Heus tu, inquit, quæ pollicebare alijs divinæ iræ procurationem, non potuiſti humanam ſententiam mitigare?

Fabula narratur in magnarum rerum profeſſores, qui minimarum ſint imperiti.

FELIS.

IRrepſerat in officinam Excuſoris Felis, ibique repertam limam lingere cœpit: cùmque ſauciata de lingua cruor manaret, gaudens illa eventu, quòd crederet, ferrum à ſe lacerari, non fecit lingendi finem, donec tota lingua abſumeretur.

Fabula dicitur contra eos, qui cupiditatibus, & pertinacia ſua ſe ipſos damnis afficiunt.

AGRICOLA.

QUi terram colebat, cùm agrum foderet, aurum forte reperit. Memor igitur beneficij, ut à Terra in ſe collati, & gratus, hanc quotidie ſertis redimire ſolebat. Ergo Fortuna aliquando accedens ad illum: Cur acceptum refers, inquit, Terræ, quod tibi ego tribui, cùm ſtatuiſſem te divitijs augere? Nam fortè, ſi ita cadat, mutata, & auro delato ad alios, ſatis ſcio, te non Terram, ſed fortunam accuſaturum eſſe.

Fabula monet, authores beneficiorum agnoſcendos, & illis memoriam, atque gratiam perſolvendam eſſe.

VIATORES.

DVo unà iter faciebant: horum unus repertam bipennem ſuſtulit. Tum alter hortane ſic loqueretur, vt diceret: Ego bipennem veni: ſed ſic: Nos invenimus. Hoc ei, qui ſuſ-lerat bipennem, non perſuadebatur. Mox vi- quibuſdam, qui ſe inſequerentur cũ clamore, concitato curſu, eſſe eos, qui amiſiſſent bipen-em, conijciens, perimus, inquit. At alter: Perij, quit, dices nunc quoque, non perimus: quippe in invenimus, noluiſtis dicere, ſed inveni.

Indicat fabula, eos qui non fiant participes commodo-um, neque in malis fideles eſſe ſocios.

RANÆ.

RAnæ duæ vicina loca incolebant, altera paludem profundam, altera lacunam iuxta iam, in qua modicum aquæ ſubſtiterat. Tum la paludis inhabitatrix hortati alteram, ad ſe t commigraret, ubi multò tutiorem vitam de-ere liceret. Hæc verò negare ſe poſſe avelli à onſueto domicilio, atque loco. Paulò pòſt, ni-il metuentem plauſtri rotæ, quod illac duceba-ur, contriverunt.

Significat fabula, homines in uſum rerum futilium riùs ferè ſubverti, quàm ad meliora, vel aſpirare velint vel pervenire poſsint.

MELLARIUS.

CUm fortè abeſſet Apium dominus, ingreſſus Apiarum fur, execuit favos, & alvearia

compilavit. Reverſus Mellarius, & alvearibu inanibus repertis, ad illa conſtitit, & dolens damno ſuo, & quærens ſecum, quid ageret. Interea redeunt Apiculæ de paſtu, & in illum infeſtiæ involant, pungenteſque, aculeis ſuis peſsimè accipiunt hominem. Qui iratus: Sceleratæ, inquit animantes. Furem dimiſiſtis intactum, me vero curatorem veſtrum affligitis.

Indicat fabula, quòd quidam per ignorantiam, aut etiam vecordiam inimicos non caveant, amicos vero averſentur, aut repellant tanquam adverſarios ſuos.

ALCEDO.

ALcedo avis eſt amans ſolitudinis, & in alto degit; ac ferunt, inſidias hominum vitantem in rupibus marinis nidificare, & excludere pullos. Hæc quodam tempore ova paritura, nidum affixit ſcopulo, & fœtum in eo reliquit, ac evolavit ad paſtum. Interea vento commotum mare, & procellis elatum, fluctibus nidum obruit, atque ova diſsipavit. Reverſa mater, & cognito damno ſuo: Infœlicem me, inquit, quæ terram, ut inſidioſam, fugiens, contuli me in mare multò infeſtius mihi, atque nocentius.

Hæc fabula docet, quòd nonnulli mortales metuentes ab inimicis, non vitent ſæpè concurſum amicorum opinione ſua, à quibus maioribus detrimentis afficiantur, quàm quæ dari ab inimicis potuiſſent.

PIS-

PISCATOR.

IN fluvio quidam retibus expoſitis captabat Piſces. Tum ad fuſtem lapide alligato aquas eriens,& limū turbans, quod pellucidū erat, illis dimebat, vt temerè fugientes Piſces retibus im-licarentur. Hoc alius, qui prope eum fluvium ha-itabat, fieri, & puras aquas inquinari, moleſtè erebat. Tum Piſcator: Niſi, inquit, aquæ com-notæ turbidæ reddantur, mihi fame pereundū ſit.

Fabula oſtendit, Principes ſæpè civitatum ſuis com-nodis ſtudentes, excitare ſeditiones conſueviſſe. Et tur-ulentos homines, cùm in pace nihil bonæ ſpei inveniant, d commovendos ſtatus, & tranquilitatem publicam ncumbere.

SIMIUS, ET DELPHINUS.

SOlebant quondam mercatores in longin-quis navigationibus aſſumere Catellas me-itæas, aut Simiolos, quorum luſibus tædium avigandi levaretur. Quodam igitur Atticam um Simiolo prætervecto, non longè à Sunio romontorio regionis illius, vehementiſsima ritur tempeſtas, & inhorreſcit mare; atque luctus tanta vi concitantur, vt navis evertere-ur. Diſiectis igitur, atque fluitantibus omnibus, rebus, & hominibus, natat in vndis & Simius. Hunc cōſpicatus Delphinus, miſertus illius, quòd ſſe hominem arbitraretur (ſingularis autem mor eſt erga genus humanum Delphinorum)

adnatat ad Simium, & ſuſceptum evehere ad terram incipit. Iamque in conſpectu erat Piræus, ibidemque navale Athenienſium, cùm interrogat Delphinus Simium: An eſſet & civis Athenienſis? Qui cùm reſpondiſſet, ſe & eſſe civem Athenienſem, & in ea vrbe nobilibus parentibus procreatum: ampliùs ille, an noſcitare poſſet Piræũ rogat. Tum Simius: Optimum ne illum amicum, & ſummum, ac in primis familiarem, inquit, meum? ratus de homine Delphinum loqui. Quo tam impudente mendacio offenſus Delphinus, in mare ſe demerſit, & vanum Simiolum in aquis ſuffocandum reliquit.

Contra vanitatem, & mendacia hæc fabula narratur, quæ ſæpenumerò glorioſulis non ſolùm detrimento, atque probro; ſed etiam exitio fuiſſe compertum eſt.

MUSCÆ.

AD mel profuſum in cella quadam advolantes Muſcæ, illius dulciſsimo ſucco iucundiſsimè paſcebantur. Sed iam ſaturatæ, cùm avolare vellent, pedibus in tenace liquore hærentibus, nitentes etiam alas implicuerunt quaſi viſco quodam mellis. Itaque moritùræ: O miſeræ, inquiũt, quantillus nobis cibus interitum attulit?

Fabula reprehendit voluptarios, & liguritores, qui lenocinio dulcedinis in magna ſæpè mala incurrere, ſæpè etiam interire ſoleant.

MER-

MERCURIUS, ET STATUARIUS.

AVebat cognoſcere Mercurius, quantoperè ab hominibus coleretur. Venit igitur in officinam Statuarij, ſpecie emptoris, & primùm Iovis ſimulachro conſpecto, quanti iudicaret, interrogat. Cùmque audiſſet æſtimari denario, ſubridens: At Iunonis hoc quanti? inquit. Aliquãtulò pluris, inquit Statuarius, hoc vendo. Quàm magno igitur? inquit Mercurius: faciamus enim pretium. Nummis ſeſtertijs, inquit ille, habeto novẽ. Contemplans verò reliqua, vidit, & Mercuriale ſignum, quod & ipſum licitatur. Sperabat autem cariùs multò æſtimatũ illud iri, quippe Mercurij quod eſſet nuntij interpretis Deorum, cuius numen in ſpe lucri omnes mortales invocarent. Tũ Statuarius: Si tibi, inquit, emptis ſignis opus eſt, dabuntur illa duo, de quorum pretio percontatus es, ſeſquidenario, & hoc in cumulum accedet.

Contra gloriæ cupidos fabula dicitur, qui tamen ab alijs non magni fieri conſueverint.

MERCURIUS, ET TIRESIAS.

MErcurius periculum facturus divinationis Tireſiæ, formam hominis ſibi accommodat, & abactis bobus illius, qui in agro paſcerentur ſub vrbe, ad Tireſiam venit, quaſi ſua aliqua de re illum conſulturus. Interea, & de amiſsis bobus huic nuntius affertur. Quo damno motus Tireſias, aſſumpto Mercurio, in locum

edi-

editum, & patentem proficiſcitur, de avium indicio furem vt cognoſceret. Iubet igitur dicere Mercurium, num avem aliquam cernat. Ille, Aquilam ſe videre, ait, quæ volatu à læva ad dexteram ferretur. Nihil hæc ad nos, inquit Tireſias: obſervemus igitur aliam. Paulò pòſt Mercurius, Cornicem conſpicatus in proximæ arboris ramo inſidentem, quæ nunc roſtrum in Cœlũ attolleret, nunc terram versùs dimitteret, id ipſum ſignificat vati. Qui, geſtu Cornicis intellecto: Hæc, inquit, Cœlum, & Terram Cornix teſtatur, recepturum me boves meos, ſi quidem tu volueris.

Hac fabula adversùs fures vti poſſumus.

CANES.

CVi erant Canes duo, is horum alterum ad venationes aſſuefecit, alterum ad cuſtodiam domus. Si quid autem prædæ partum labore venatici allatum fortè eſſet, particeps fiebat illius & domeſticus. Ferebat id moleſtè venaticus, & convitia ignaviæ, & deſidiæ faciebat domeſtico; querebaturque, de ſuis illum defatigationibus, & ſudore benè victare. Cui domeſticus reſpondit, non ſe accuſandum eſſe, ſed dominum, à quo non labores, ſed aliorũ labore quæſita adſumere, edoctus eſſet.

Indicat fabula, imperitæ adoleſcentiæ ſuſtinere parentes culpam, qui non curarunt rectò illos educandos.

PA-

PATER, ET MATERFAMILIAS.

ERat nupta cum quodam mulier iracunda, & moroſitate intolerabilis toti familiæ. Hic gnoſcendi cupidus, vtrum ſuā tantūmodò, an iam paterna domus ferre illam nequiret, bona im gratia, quaſi magna res agatur, ad patrem eā mittit. Poſt dies non multos revocatam interro r, quā rectè ſibi cum familia paterna cōveniſſet? ıbulci, inquit illa, & paſtores mihi viſi ſunt ofndi mea præſentia. Ibi vir, Mulier, exclamans quit, ſi gravis, & inviſa ijs fuiſti, qui prima luce omo egrediuntur, & ad eamdē poſtrema revertntur, quid de alijs ſuſpicandū, cum quibus tos dies verſata es?

Intelligendum ſæpenumerò magna de parvis reſciſci, incerta de certis explorari ſolere.

HOEDUS, ET LUPUS.

HOedus à grege aberraverat: hunc Lupus viſum inſequi cœpit. Qui cùm intelliget, ſe viribus malum effugere non poſſe, callidum conſilium init, & ad Lupum converſus: i Lupe, inquit, video, me futurum eſſe cibum um: Tu tamen ne gravere parva in re benig- mihi facere, & quo iucundiùs finiam vitam, iùs carmen aliquod acciniro, ad quod ſaltan- exhilarer. Ita etiam caruncula mea ſuavior it. Statuit morem gerere Lupus Hœdo, & al- voce edit vlulatum, quo audito, canes accur-

runt:

runt: tum relicto Lupus Hœdo fugam facer
Sed enim iure, inquit, hoc mihi evenit: me enim
qui cocus eſſe debuerã, cantorẽ agere nõ oportu

Fabula docet, nunquam fœliciter naturam propria exui, & indui alienam.

CANCER, ET VULPES.

EGreſſus quondam de aquis Cancer, in rip paſcebatur: hunc famelica Vulpes corripui cùmque illum devorare vellet: Cur igitur, inqui ego, qui fluviatilis eſſem: terreſtris fieri volui?

Indicat fabula, ſua ſtudia deſerentes, & incumbent in aliena, meritò fortunam experiri adverſam.

FIDICEN.

SOlebat quidam fidibus canendo exercere ſ ſub teſtudine, cui inductum paulò antè tecto rium fuerat, vbi cùm vox reſonaret, valdè hui illa canora videri: itaque elatus animo decrevit & in certamen publicum theatri procedere. Vb cùm deterrimè cantaret, ſibilis exactus, & plagi inſuper affectus, penas dedit ſtolidæ audaciæ.

Fabula hoc indicat, quoſdam in ſcholis, & apud ſuo quantivis pretij ſibi videri, & opinione præclara afferri, vt ad Rempublicam etiam accedere audeant, in qua geren da ſæpè turpiſsimè ſe dari conſueverint.

FURES.

FUres, qui ſe per ruinoſum parietem in ædes quaſdam inſinuaſent, cùm quod auferre

poſ-

ſent,nihil reperirent. Gallum fortè ſtrepētem,
antātem comprehendunt,& ſecum aſportant.
em iugulaturi orantur ab eo, ſibi vt parcant:
m enim cantū vtilem hominibus eſſe,quos ex-
et de ſomno ad opera,& laborem. Tum Fures:
libentiùs, inquiunt, te occiderimus, qui eos
cites, quorū vigilātia obſtet conatibus noſtris.
Fabula ſignificat, malis ea maximè adverſari, quæ
is proſint. Monet & hoc, imprudentes ea ſæpè de-
ſione vti, qua magis adverſariorum adiuvetur cau-
, quàm ſua.

CORNIX, ET CANIS.

Cum rem divinam faceret Cornix, pecude
Minervæ mactata, ad cœnam invitat Ca-
m. Quid tu verò Deam, Canis inquit, fruſtra
icitas, & ſine cauſa ſumptus facis? Ita enim
a te vehementer odit, vt ex omnibus tui ge-
ris animantibus vni tibi fidem augurij detra-
rit. Ideo igitur, Cornix huic inquit, ſacra fe-
, vt mecum placata in gratiam redeat.
Docet fabula, eſſe multos, qui lucri ſpe inimicos co-
e, & munerari non dubitent.

CORVUS, ET SERPENS.

Cum fame Corvus periret, neque eſcam vſ-
piam invenire, fortè conſpectum Anguem
onvolutum, & apricantem capit: quo replica-
, & ſauciante Corvum, ictus ille: O me miſe-
um, inquit, cui eiuſmodi oblatam fuerit com-
modum,

modum, à quo mihi interitus immitteretur.

Caſtigat fabula avaros, quibus lucri cupiditas ſæp exitioſa eſſe comperiatur.

MONEDULA, ET COLUMBÆ.

MOnedula animadvertens victum abundantem Columbarum, ceruſſa oblinit nigrorem ſuum, & adiungit ſe Columbis. Hæ ſecum illam cibum capere, donec tacuit, facilè paſſæ, poſtquàm crocitantem audivere, irruunt in eam, & abigunt de columbari. Tum revertitur ad Monedulas, quæ albatam hanc, vt alienam avem, & ipſæ excludunt. Ita, quæ non contenta ſua ſorte meliorem ſecuta fuerat, vtriuſque vitæ commoda amiſit.

Monet eos fabula, vt fortunam quiſque ſuam amplectatur, vtque cogitemus, cupiditates, præterquàm quòd nihil vtilitatis afferant, ſæpè etiam damnoſas eſſe.

MONEDULA.

CApta m quidam Monedulam alligatam, filo devincto ad pedem illius, donat filiolo ſuo, cum qua luderet. Illa impatiens humanæ conſuetudinis, occaſionem nacta in ſilvas avolat: implicito autẽ filo arboris ramis, cùm iam ſibi moriendũ intelligeret: Me miſeram, inquit, & ſtolidam avem, quæ hominum ſervitutem fugiens, in mortem, & exitium me conieceriml

Fabula indicat, quòd homines declinantes mediocria mala, in maxima interdum incurrant.

OPI-

OPIFICES.

Upiter Mercurium iuſsit. Opificibus omnibus
dare potionem medicatam vanitate. Ille obli-
s vnius generis, neſcio cuius, miſcuit æqualiter
endaciũ vniverſis: cùm autẽ recordaretur poſ-
horum, quidquid relictũ fuerat, id totum ebi-
ndũ priùs præteritis. præbuit Ideòque cùm om-
s Opifices multùm mentiantur, aliqui tamen
tantur eſſe vaniſsimi.

Narratur fabula mendacibus Opificibus.

IUPITER.

Uerat Iupiter creatis hominibus oblitus vere-
cundiã quoque attribuere, cùm reliquos om-
s affectus attribuiſſet. Ergo dubius animi non
veniens viã, qua & hanc illis insereret, iubet vt
ſa in turbam, & multitudinẽ ſeſe inferat. Quod
m facere admodùm gravaretur, Iupiter autem,
t faceret, valdè inſtaret, conſenſiſſe tandem hac
onditione dicitur, ne libido eòdẽ, quò ipſa, ac-
ederet. Huius enim coniunctionem, vel potiùs
nſpectũ ſe tolerare non poſſe. Ex eo fit, vt om-
s impuri, & libidinoſi etiã ſint inverecundi.

*Narratur fabula contra impudicos, & ſervientes tur-
tudini cupiditatum.*

IUPITER.

Um Iupiter duxiſſet Iunonem, invitaſſe ad
nuptiale convivium vniverſas animantes
aditur, Quæ cùm tempeſtivè advenisſent, ſola

ceſſavit Teſtudo: de qua cùm cauſam moræ ſciſcitaretur, reſpondit illa, ſuam cuique domum gratiſsimam eſſe. Itaque iratus Iupiter hac eam pœna affecit, vt affixam perpetuò ſibi domum ſuam geſtare cogeretur: vnde & hoc eſt in obſcura, & veteri illa deſcriptione huius animantis: Terrigena, tardigrada, domiporta ſanguine caſſa.

Fabula de ijs narratur, qui ſuarum rerum tenuitatem præferunt aliorum ſplendori, & copiæ. Monet etiam inferiores, primùm vt caveant, ne ad iram provocent potentiores cunctatione ſua. Deindè offenſos clementer reſpondendo placare potiùs, quàm verborum inſolentia contra ſe irritari velint.

LUPUS, ET OVIS.

QUi evaſerat Canes ſaucius Lupus, cùm iaceret in terra ſine viribus, à prætereunte Ove petijt, de præterfluente ſibi potum, vt afferret. Nam ego facilè, inquit, tum cibum invenero. Ovis, fraude intellecta, ſi ego potum attulero, inquit, me ſcilicet pro cibo vſurus ſis.

Fabula dicitur in veteratores, & fraudulentos inſidiatores.

LEPORES.

LEpores, ſuſcepto bello adversùs Aquilas, auxilium Vulpium implorarunt. Quæ reſponderunt, non ſe fuiſſe illis defuturas, niſi ſcirent, & qui ipſi eſſent, & quibuſcum bellum gererent.

Do-

Docet fabula, eos negligere ſalutem ſuam, qui cum ...tentioribus inimicitias exerceant.

FORMICA.

QUam Animantem Formicam nominamus, eam fuiſſe quondam mortalem humani ...eneris, accepimus. Exercuiſſe autem agricul...tam, in cuius aſsiduo ſtudio, & ſumma cupi...itate, vicinis & res, & frumēta ſubſtrahere clan...ulùm ſoleret. Qui cùm, vt fit, furi multa quoti...ie mala imprecarentur, motus tandem Iupiter ...ommuni exſecratione, in animantem, quæ, vt ...iximus, Formica nominatur, convertit furacē ...gricolam. Non tamen vnà cùm ſpecie mores ...uoque mutati fuere: nam formica nunc quoque ...ura frequentat, & alienos labores ipſa percipit, ...tque recondit.

Fabula oſtendit, naturas pravas immutatas manere in ...mni formæ varietate.

VESPERTILIO, ET FELIS.

VEſpertilio delapſa in ſolum, comprehenſa fuit à Fele. Quæ cùm hanc dilaniatura eſſe ...ideretur, petijt illa ſuppliciter, vitã ſibi vt con...ederet. At enim Felis hoc facere poſſe negabat, ...uæ eſſet capitalis hoſtis omnium avium. Tum ...eſpertilio, ſe non avem, ſed murem eſſe dixit. ...taque dimiſſa fuit. Paulo pòſt capta ab alia Fe...e, ſimilitèr petijt, ſibi miſeræ vitam relinqui. ...bi Felis ſibi hoc factu perdificile eſſe ait, quæ cum

cum omnibus muribus bellum gereret. Veſpe
tilio verò, ſe murem nequaquam eſſe affirmare
ſed volucrem. Quare iterum periculum evaſi
& nomine mutato, bis ſervata fuit.

Inſtituit homines fabula ad prudentiam, vt pro tem pore, & loco mutare conſilia diſcant.

ASINUS SILUESTRIS.

Silveſtris Aſinus proſtratum in ſole manſueti Aſinum cernens, beatum illum iudicaba animo ſuo, qui & cute nitida, & benè habit corpore eſſet. Mox videns, eundem, & onera fer re, & ab agitatore fuſtibus cædi: Non ego te, in quit, magis beatum eſſe duco: intelligo enim cum quanta calamitate tua bona confuſa ſint.

Fabula docet, commoditates coniunctas cum miſeri non eſſe appetendas,

ASINUS, ET VULPES.

Aſinus indutus Leonis pelle, ſuperbè obam bulabat, & reliquas beſtias territabat. Huic obviam facta Vulpecula, quæ fortè illius vocem audierat, etiam te ego, inquit, metuerem, niſi te rudere ſolere ſcirem.

Fabula docet, quoſdam indoctos alienis ſæpè eſſe ad mirabiles, priuſquàm ipſi ſtultitiam verbis indicent,

ASINUS, ET VULPES.

INijt amicitiam cum Aſino Vulpes, atque ita communiter exiere venatum. Cùm autem Leonem conſpexiſſet Vulpecula, verita vt eva dere

ere curſu poſſet, callíditate periculum vitare
ntat, & ad Leonem accedens, paſciſcitur vitam
iam pro Aſini proditione. Leo tunc quidem
ulpi vitam promittit; illa verò in laqueum in-
ucit Aſinum, in quo captus cùm hæreret, neque
ufugere poſſet, capit priùs Vulpem Leo, atque
a ad devorandum otioſè Aſinum accedit.

Fabula indicat, quòd ſociorum ſuorum proditores ſibi iam ipſis plerumque exitium accerſant.

C A M E L U S.

CUm homines primùm Camelũ aſpexiſſent, territi granditate beſtiæ refugere ab hac ercuſſis animis. Mox intellecta manſuetudine llius, acceſſere propiùs, intuitique fuere confi-lentiùs. Tandem cùm comperiſſent, felle care-e, eò vſque deſpexerunt, vt & frenos inijcerent lli; & pueris agitandum traderent.

Fabula docet, terribiles caſus conſuetudine ita miti-ari, vt ſæpè etiam contemnantur.

C O L U M B A.

SIti enecta Columba cùm vidiſſet in tabula pictum cratera, rata aquam ineſſe, concita-oque impetu ad illum lata, inflictam alam in aſſeres fregit, itaque delapſa in terram à pueris apta fuit.

Fabula monet, vt caveamus, ne imprudenter aggre-liamur vllas rès, obſequentes cupiditatibus noſtris, quòd hæ multos in maxima damna impulerint.

DIVES.

CUm eſſent Diviti cuidam filiæ duæ, atq
ex his altera mortem obijſſet, conduxit
le mulieres, quæ in funeris pompa deflerent mo
tuam, quas Latini præficas dixere. Quarum m
ſerabiles planctus conſpicata ſuperſtes ſoro
Quanta eſt hæc, inquit, infœlicitas, id face
poſſe alienas, vt tam vehementer plorent, atqu
eiulent, cùm id nos, quarum luctus eſt propriu
nequeamus? Cui mater, Deſine, inquit, mirar
filia mea, tantoperè iſtas mœrere: hoc enim p
cunia accepta faciunt.

*Fabula oſtendit, inveniri quoſdam tam avaros, q
non vereantur quæſtui habere alienas calamitates.*

PASTOR.

EGerat Paſtor oves in quercetum: ibi ſtrat
ſub arbore veſtimento ſuo, conſcendit il
lam, & decutere cœpit glandes, ad quas accur
rentes oves, dum illas mandunt, etiam veſten
Paſtoris dilacerant. Qui cùm de arbore poſte
deſcendiſſet, & cognoviſſet damnum, quod in
terea fecerant: Improbiſsimæ, inquit, animan
tes, vos alijs ad veſtitum lanam ſuppeditatis,
mihi verò, qui vos paſco, meam veſtem diri
puiſtis?

*Oſtendit fabula, multos mortales alienis inſcientes
benè, & ſuis malefacere.*

PIS

PISCATOR, ET SMARIS.

Maridem aiunt eſſe piſciculum parvum in ci-
bo gratum. Huius generis captam vnam per-
ſillam oraſſe Piſcatorem, qui ceperat, ferunt,
illo ſe tempore amitteret, ac ſineret grandeſ-
te: tum enim illum ſe maiore cum commodo
facilè eſſe recepturum. At ego, inquit Piſca-
r, deſipiā, ſi ſpe futuri boni, vel maximi, præ-
ns è manibus dimittam, quamvis modicum.

Docet fabula, incogitantes eſſe, qui maliat magna
erare bona, potiùs quàm mediocribus frui.

EQUUS, ET ASINUS.

AGitabat quidam Equum, & Aſinum onuſ-
tos ſarcinis. Deficiente autem in itinere
ſino, & petente ab Equo, vt aliqua parte oneris
levaret, ſi ſe vivum aſpicere vellet, repudia-
t Equus preces illius. Paulò igitur pòſt fatiga-
one, & labore conſumptus Aſinus in via cor-
it, & efflavit animā. Tum agitator omnes ſar-
inas, quas Aſinus portaverat, atque inſuper etiā
etractam pellem Aſino, in Equum impoſuit. Ibi
le deplorans fortunam ſuā, cùm ſerò iam facti
œniteret: Me miſerū, inquit qui parvulū onus
me ſuſcipere gravatus fuerim, cū nunc cogar
ntūm ferre, accedente etiam pelle comitis mei,
uius preces tam ſuperbè contempſeram.

Docet fabula, ſi ſuperiores cum inferioribus operas
uas communicent, hoc ſolere vtriſque ſalutare eſſe.

DE

DE FAUNO, ET VIATORE.

SAtyros, & Silenos vocant Græci ruris, & ſi-
varum numina, qui Latinis ſunt Fauni, &
Silvani. Ex his vnus quodam Viatorum hyem
frigore afflictum deduxiſſe perhibetur in ſpecu
ſuum miſertus hominis. Cùmque videret, crebr
eum manus ori admovere, & illis inhalare, ro
gat, quid ſibi ea res velit. Reſpondit Viator, ca
lefieri ita ſpiritu manus contractas gelu. Tun
Satyrus, ne quid humanitatis erga hoſpitem præ
termitteret, affert in phiala vinum calidum, &
adhuc fervens, illoque ſuum fovere guttur, &
ſtomachum iubet. In hoc & ipſum inſpirar
Viator, quòd diceret admiranti, & cauſam re
quirenti Satyro, refrigerari potum anhelitu. Ib
Satyrus eum averſatus: At tu, inquit, citò te au
fer à me, & egredere de ſpecu: nihil enim cum
tua perverſitate commercij habere volo, qu
eodem ex ore efflas calidum, & frigidum.

Fabula ſignificat, fugiendas amicitias dubias, & mutabiles hominum inconſtantium, & levium.

VULPES, ET LIGNATOR.

AGitata Vulpecula à Canibus, longo ſpatio
fuga confecto; devenit tandem ad caſulã,
ante quam Lignator findebat ſtipitem quer-
nam: ad eum ſupplex confugit orans, vt ſibi la-
tebras aliquas demonſtraret, in quibus, dum Ve-
natores præterirent, occultaretur. Ille miſericor-

dia

a motus ſuam caſulam iubet ſubire, ibi ſperare illam in tuto futuram. Poſtea recordatus, ani- antem illam eſſe nocentem, & tamen manifeſtè odere ſupplicem non auſus, inſecutis Venato- bus, & num Vulpem vidiſſet, percontantibus; diſſe quidem ille verbis negabat, ſed manu, ocu- que caſulam ſuã indicabat, vbi volebat intelli- latere Vulpeculam. Sed Venatores, non ani- adverſo indicio, & attendentes orationi, celeri- r diſcedunt. Vulpes, quæ & audierat, & viderat mnia, progreſſa mox de caſula, abire inſalutato ignatore. Quod cùm ille ægrè ferret, & tan- uam cum ingrata expoſtularet: Etenim ſalutē mihi debes, inquit, tuam, & meo beneficio tam retines. Tum Vulpes: Agerem, inquit, atias ego tibi, ſi cum oratione tua manus, & culi conſentirent. Quòd ſi dicendum aliquid t, ego quidem linguæ benè precor, ſed manus æciſas, & oculos tuos effoſos velim.

Fabula contra eos narratur, qui verbis bona polli- ntur, verè autem malefaciant.

HOMO, ET STATUA.

QUidam, domi ſuæ conſecrata, Divi neſcio cuius, lignea Statua, colere hanc, & ſer- s ornare aſsiduè ſolebat, & petere ab hac divi- as, & opes. Sed hoc cùm fruſtra longo tempo- e feciſſet (non modò enim non augebatur res ſius, ſed etiam diminuebatur) iratus tandem

apprehenſum pedibus ſimulacrum terræ inflixit. Illiſo autem fortè in ſaxum capite, effractoque, magna vis auri effunditur, quod in eo fuerat incluſum. Hoc colligens ille: Magna eſt, inquit. perverſitas tua, Dive, quia venerantem te neglexeris, & affligentem ditaveris.

Significat fabula, pravos non cultu, ſed vi, & adverſando placari.

CANIS, ET COCUS.

IN domo quadam ingens convivium apparabatur. Invitat igitur Canis domeſticus externum, ſecum vt epuletur. Deductus externus in culinam, videt omnium rerum ad victum neceſſariarum ſummam adeſſe copiam, magnas etiam vbique lauticias animadvertit. Itaque gaudio plenus: Papæ, quàm opiparè, inquit, hic nunc convivabor! Tanto ſcilicet me cibo ingurgitare potero, vt ſaturitas poſtridie etiam duratura eſſe videatur. Hæc ille ſecum lætus murmurans caudam quaſi adulans Coco quaſſat: ille vt ab externo metuens, arreptũ de feneſtra eum proijcit in viã. Qui cum clamore maximo aufugiens, habuit obvium ſibi notum alterum canem. Hic igitur, qui fuiſſe eum invitatum foras ſciret, quomodo acceptus eſſet, interrogat. Cui alter inquit, multum potavi, vt ebrius, vnde exierim, ignorem.

Fabula docet, fidem non habendam ijs, qui de aliorum facultatibus beneficos ſe futuros eſſe pollicentur.

PIS.

PISCATOR.

PIſcator artis non admodum peritus, venit cum tibijs ad aquas, & carmen accinere cœ-it, ſperans futurum, vt ad vocis ſuavitatẽ piſces xſilirent. Sed falſus ſpe ſua, arripuit rete, & proij-it in aquas, magnamque copiam piſcium extra-it. Quibus in ripa expoſitis, & laſcivientibus: Nunc ſaltatis improbi, inquit, dudum autem, me ibiam inflante, quieſcebatis?

Fabula dicitur de ijs, quæ temerè, vel non ſuo loco, tque tempore fiunt.

BUBULCUS.

BUbulcus amiſerat Vitulũ de armento, quod cuſtodire debebat. Tum ille ſilvas, & ſoli-udines omnes abire, & requirere Vitulum. Sed nulta opera, & labore magno nequicquam ab-umpto, votum Iovi fecit, ſe hœdum illi cæſurũ, i eſſet ſibi fur oſtenſus, qui Vitulum rapuiſſet. bi fortè delatus in ſaltum, videt Leonem, à quo nandebatur Vitulus. Ad cuius conſpectum, in-genti formidine percitus Bubulcus: Magne, in-quit, Iupiter, reperto Vituli fure, hœdũ me tibi ex voto debere confiteor: ſed nunc opimũ bovẽ a me accipe, & ex illius vi, atq; vnguibus me eripe.

Fabula monet, eſſe quoſdam levis animi homines op-tantes temerè quæ fortè concupiverint, eaque conſecuti cùm ſint, tum animis angi, & quærere quomodo amittere poſsint.

COR-

CORVUS.

COrvus gravi morbo laborans: Mater, in-
quit, Deos interpella pro ſalute mea, &
lachrymis tempera. Cui reſpondit Mater: Ve-
reor, vt meas preces vllum Numen exauditurus
ſit: Nullius enim tu victimis vnquam peperciſti.

Fabula docet, quibus ſecundis rebus plurimi fuerint inimici, eos non facilè amicos in adverſis reperiri.

CICADA, ET FORMICÆ.

FOrmicæ humectatas in hyeme ſiccabant fru-
ges: ad has adit Cicada eſuriens, & orat pau-
lulum cibi, vt ſibi impertiant. Cui illæ: Æſtate
inquiunt, quærere te oportuit. Non vacabat, in-
quit Cicada. Quid faciebas igitur? inquiunt illæ.
Cantationibus operam dabam inquit. Tum illæ:
Si ceciniſti æſtate, inquiunt, hyeme ſaltato.

Monet fabula, ne vlla in neceſſaria re ceſſemus, ne poſtea egentes fruſtra præteritum tempus requiramus, aut aliorum opem imploremus.

GALLINA AURIPARA.

HAbebat Gallinam quidam, quæ ovum quo-
tidie pariebat aureum. Hic ſperans, auri
maſſam intra illam eſſe abſconditam, occidit
Gallinam, & in diſſecta nihil aliud reperit, quàm
quod in reliquis eſſe Gallinis conſuevit. Itaque
ingentibus ille divitijs inhians, etiam mediocres
perdit.

Monet fabula, vt immodicas cupiditates, & avidos itiarum animos compeſcamus, & vt ſua quiſque for-a contentus vivat.

LEO, ET VULPES.

Eo ſenio confectus, cùm vires non ſuppete-rent ad victum parandum, callidum cæpit nſilium ſuſtentandi vitam. Itaque in antro, aſi periculoſo morbo correptus, decumbens, òd ad ipſum viſendum paſsim animantes re-quæ advenirent, prehenſas illas devorabat. tque ita magna beſtiarum multitudine à Leo-abſumpta, accedit tandem & Vulpecula ad trum, & ante illud ſubſiſtit, hæſitans, atque rcumſpectans. Tunc Leo, quid ceſſet, cur non leat ad ſe, rogat. At illa, id quod Horatius ver-ous retulit, reſpondiſſe fertur: Quia me veſti-a terrent. Omnia te adversùm ſpectantia, nul-retrorſum.

Fabula docet, prudentes ante pericula cavere ſibi, & ſigna, quibus mala portendantur, notare, & hæc effu-re.

LUPUS, ET MULIER.

E Suriens Lupus, omnia loca circumiens, ci-bum quærebat: tandem audit intra caſam uſticam plorantem puerum, & interminantem latrem, ni deſinat, Lupis eum ſe velle proij-ere. Lupus eo dicto in ſpem vocatus, habiturum

ſe

ſe cibum, totam diem aſtitit operiens, dum p-
rum Mater proijciat: ſed veſperi hæc recon-
liata puero, eidem ablandiens, & allentans:
pupule, inquit, bono animo ſis; Lupum, ſi ve-
rit, obtruncabimus. Tum Lupus triſtis, & de-
ptus abiens: In iſta, inquit, domo aliter loqu-
tur, aliter ſentiunt.

Fabula dicitur in eos, quorum dictis non reſpond facta.

HOEDUS, ET LUPUS.

SUpra tectum domus ſtans Hœdus Lupu
prætereuntem inclamabat, & illi maledic-
bat. Cui Lupus: Non tu, inquit, ſed tectum mi
maledicit.

Sæpè locus, & tempus fortes facit homines timido vt inſultare etiam præſtantiſsimis non vereantur.

MULUS.

OPimus paſtu hordei factus Mulus incita
ſe ad curſum, & gloriari de materna or-
gine, quam celeritate referr. Matrem, inqui
equam habeo, præſtanti celeritate, qua ego no
ſum inferior. Mox quodam tempore curren
neceſsitate illi impoſita defatigatus, cœpit pater
ni generis, & ſe eſſe Aſino procreatum, recordari

Fabula monet, non ſuperbiendum, ſi quem fortuna ex tulerit altiùs; neque prioris conditionis obliviſcendum nam inſtabilem eſſe vitam hominum.

ANGUIS, ET AGRICOLA.

N veſtibulo Agricolæ caverna erat, quam in-
olebat Anguis: hic puerum illius parvum, à
non proviſus calcatus eſſet, ictum veneno
ulit, atque conſcientia facinoris in cavernam
im ſerpendo ſe recepit. Pater dolore maximo
mortẽ filij affectus, bipennem arripit, & ante
ces cavernæ aſsiſtit obtrũcaturus proſerpẽtem
guem. Hic verò, cui in memoria hæreret per-
ratum facinus, egredi cautè, & priùs circumſ-
cere omnia. Sed agricola vindictæ cupiditate ſeſ
ans, plagam in Anguem, vix dum apparẽte ca-
e, ſumma vi infert. At hic celeriter illud redu-
, & mortem ſubterfugit, & bipennis in ſaxum
pacta ſignum impreſsit iræ, & indignationis
ricolæ. Paulò poſt hortante vxore illius, cum
gue vt reconcilietur, apponit ante cavernam
nem, & ſalem, & vocat Anguem ad compo-
ndam pacem. Cui Anguis: Nulla, inquit, fir-
pax fieri poterit, donec & buſtum filiij tui, &
d ſignum tã violẽtæ plagæ in ſaxo apparuerit.

*Significat fabula non obliviſci homines, neque depo-
re odia, ac cupiditatem vindictæ, quamdiu veſtigia
ent malorum, quibus affecti fuerint.*

TVBICEN.

T Vbicem cantu ſuo concitatis aciebus, &
prælio commiſſo captus: Ne me inquit,
s interficite: nemo enim veſtrum à me eſt
oc-

occiſus: qui inermis nihil, niſi tubam han
videris, habeam. At hoſtes: Ideò te, inquiun
pidiùs interimemus, quòd pugnandi imper
alios ad pugnas, & dimicationes incitare ſo

Fabula docet, nocentiores eſſe eos, qui potentes gent, & irritent ad malefaciendum alijs, quàm pri vllos, qui ipſi malefici ſint.

ARUNDO, ET OLEA.

Diſceptabant de fortitudine, robore, & ſtantia Olea, ſeu Quercus (nihil enim fert) & Arundo. Cùm autem Olea, ſive Que Arundini exprobraret mobilitatem, & quò quamvis illa exiguam auram tremeret, tacuit do. Non ita diu pòſt, ingruentibus ventis, & ſiſtente flatibus ipſorum vel Olea, vel Quercu horum illa vi eruta, & diſsipata fuit, Arundo tem ſubmiſsione integritatem conſervavit.

Fabula oſtendit, laudandos eos magis eſſe, qui tem ſervire ſciant, & ſe non opponant valentioribus, eos, qui cum præſtantioribus ſe, & potentioribus ri tur, atque contendant.

LVPVS, ET GRVS.

Inhæſerat os in faucibus Lupi: mercede ig conducit Gruem, qui inſerto roſtro in ric ſuum, os de faucibus extrahat. Hoc longitu colli facilè Grus effecit. Cùm autem merced poſtularet, ſubridens Lupus, & dentibus inf dens: An tibi, inquit, merces parva videtur, q

ca

ſut incolumé retuleris de Lupi faucibus?

Fabula in eos dicitur, qui ſervati de malis, erga ſa-is ſuæ authores ingrati reperiuntur.

CULEX, ET LEO.

AGreſſus Culex ad Leonem: Non ego, inquit, te tantam beſtiam formido, neque tu præſtantior es. Vel dic ipſe, qua maxima laude excellas? Num quia vnguibus laceras, & dentibus diſcerpis miſeras beſtiolas? At idem facit fœmina, ſiquando cum viro pugnat. Me verò etiam robuſtiorem eſſe vt intelligas, age committamus prælium. Atque ita ſe, Martio illo carore fractos ſonitus imitante tubarum, in Leonem incitans, intra nares illius inhæſit. Leo verò inſaniens ira, ſuum ipſe os proprijs vnguibus lanians, ſeſe miſerè affligebat. Tum Culex cum exultatione avolans, & cantu, tanquam victor, araneæ tela irretitur, à qua cùm comprehenderetur, iam moriens: Quæ hæc eſt, inquit, infœlicitas, me Leonis victorem ab araneola interimi?

Fabula narratur contra eos, qui in eximia præſtantia, levi aliquo caſu evertuntur.

VULPES, ET SIMIUS.

IN magna quondam brutarum animantium corona cùm ſaltaret Simius, conſentientibus omnium iudicijs, laudatus, & ab ipſis quadrupedum Rex creatus eſt. Vulpes verò tantam ei dignitatem invidens, occaſionem quærebat il-

lum de Regali faſtiglo deturbandi. Fortè accidit vt iuxta calles, qui beſtijs erant prætenſi, Vulpe ſubiectas carnes conſpicata, Simium illuc ſecum honoris prætextu duceret, quòd tantum à ſe inventum theſaurum diceret, noluiſſe ſupprimere quippe quem iure Regi deberi fateretur. Itaque Simium hortata, vt præda Principi debita poti retur, non ægrè illi perſuaſit. Simius autem in cautè progreſſus in prædam, fraudem vitare non potuit, caſsibuſque irretitus, Vulpem læſæ ma- ieſtatis accuſare cœpit. Quæ ad illum converſa O Rex, inquit, cùm tanta ſis præditus incogitan- tia, quo ore tenere te imperium in animalia poſ- ſe arbitrabare?

Fabula eos notat, qui imperium in alios temerè ca- peſſentes, temeritatis ſuæ, oblato aliquo diſcrimine, dant pœnas

---

Hactenus de ijs fabulis, quæ Græca lingua edita, om- nium manibus ſub Æſopi nomine teruntur. Hinc iam illæ ſequentur, quæ partim verſu, partim ſolu- ta oratione ab alijs conſcriptæ, & varijs variarum linguarum gentibus nuper in Romanam civitatem adſ- criptæ ſunt.

HOMO, ET LEO LAPIDEUS.

ORta inter Hominem, & Leonem conten- tione de robore, cùm ſe huic ille antefer- ret, & omnibus modis vellet probare eſſe vali- diorem,

orem, deduxit Leonem ad effigiem Hominis ſaxo expreſſam, à qua Leo item ſaxeus pedibus lcabatur. Tum Leo: Si noſtrum, inquit, genus agere etiam didiciſſet, ego quoque tibi, vt opi- ir, ſaxeos homines, qui à Leonibus premeren- r, poſſem oſtendere.

Coercet fabula oſtentationem virtutis propriæ,

LEO, APER, VULTURES.

GAudebant Vultures, cùm cernerent Leo- nem pugnantem cum Apro, & ſe victum, que occiſum depaſturos eſſe ſperabant. Cùm item vidiſſent illos, omiſſo certamine, pacem, fœdus facere, falſi ſpe deplorabant vanam ex- ectationem ſuam.

Fabula monet, non eſſe lætandum ob mala aliena.

CAPRA, ET FURIOSUS LEO.

COnſpecto Leone furente: O miſeram, & infœlicem conditionem beſtiarum, inquit apra! Siquidem etiam furioſos habituræ ſu- ıus Leones, quorum mentis, & rationis com- otum ſævitiam intolerabilem eſſe experimur!

Fabula deterret eos, qui in principatu ſunt, & re- m potiuntur, ne in iram facilè delabantur, ne ve poteſ- ate exeant,

ASI-

ASINUS GESTANS SIMULACRUM

GEſtabat impoſitum ſibi Aſinus, neſcio-
ius Dei, ſimulachrum: hoc cùm ad
retur à prætereuntibus, ille animo elatus, q
ſe adorari putaret, quærere de aſtantibus: Q
nam eſſet? Neque enim ſe Aſinum eſſe arbit
Tum vnus de illis: Tu quidem, inquit, Aſ
idem es, qui ſemper fuiſti, ſed nunc Dei ſim
chrum geris.

*Inſtituit Principes, & potentes fabula ad modera-
nem, & vt ſe, ſimiliter, ac reliquos homines, eſſe m
tales meminerint.*

DE PUERO, QUI VISCERA COMEDERA

INgurgitarat ſe Puer viſceribus feſto die q
dam. Quæ cùm non poſſet concoquere alv
fruſta horum ille evomebat. Tum, ò mea ma
territus exclamat, viſcera evomo. Cui illa:
ctè, inquit, mi fili, non enim tua, ſed aliena
bubula vomis.

*Non oportere, ait fabula, gravari nos, ſi aliena r
denda ſint.*

DE CULICE, ET TAURO.

CUlex in cornu Tauri reſidens, illum int
rogabat, numquid avolare ſe vellet? C
reſpondit Taurus: Nihil intereſſe ſua, vtrùm m
neret, an avolaret. Vt enim non ſenſi acceſsion
inquit, tuam, ita ne deceſsionem quidem ſenſer

Co

Contra eos fabula narratur, qui ſibi videntur eſſe ientes, aut honorati in ſtultitia ſua, & aliorum de- one.

PUER, ET SCORPIUS.

Ocuſtas Puer captans, in Scorpium incidit. Huic ille: Ne, inquit, attigeris me, nam ni- a me abſtinueris manum, locuſtas etiam, quas natus es, cum dolore, & gemitu proijcies.

Fabula monet, vitandos eſſe congreſſus improborum.

HIRCUS, ET VITIS.

ARrodentem pampinos Hircum increpat Vitis. Cur enim tu mea, inquit, folia car- s, quaſi nihil præterea ſit frondium? Cùm au- m non faceret depaſcendi illos finem Hircus: uantum potes, inquit, noceto mihi: ego tamen ði tantum tulero, quantum, me mactato, ad bandum Dijs ſatis fuerit.

Indicat fabula, ſæpè prodeſſe alteri eum, qui lædere oluerit.

CAPRA.

AD fonticulum conſtiterat fortè Capra, quæ in aquis contemplans imaginem ſuã, racilia, & exilia crura ſua vituperabat, com- endabat autem cornua. Mox audita voce ve- atoris, & canum, aufugiens, & inter dumeta ornibus adhæreſcens, cùm celeritate pedum ericulum evadere potuiſſet: O me deſipien- em, dudum, inquit, cui placerent ſaluti con-

traria

traria cornua, crura verò diſplicerent, quoru beneficio retinere illa poſſet.

Docet fabula, ſæpe perverſo iudicio homines nocen. bus delectari, & vtilia ſpernere.

VULPES, ET VUA.

VUlpes ſublimem uvam dependentem vite conſpicata, ad illam ſubſilijt iterun atque iterum, omnes vires corporis adhiben ſi fortè attingere poſſet. Tandem defatigata ina ni labore diſcedens, ipſa ſeſe quaſi conſolan At enim acerbæ nunc etiam, inquir, uvæ ſun & iſta in primis auſtera, neque ſi in via reperia tur, videtur tollenda eſſe.

De ijs fabula dicitur, qui neceſsitati obſequuntur & libenter abſtinent ab ijs, quæ obtinere non poſsint.

CORVUS, ET VULPES.

SUſtulerat Corvus alicundè caſeum, & cum illo in altam arborem subvolarat. Vulpecula, quæ caſeum concupiſſet, ita illum adorta callidè fertur, cùm primùm formam, & nitorem pennarum, & laudes augurij collaudaſſet: Planè, inquit, te ſummi Iovis volucrem eſſe dicam, ſi audivero etiam vocem, & cantum dignum reliquis virtutibus tuis. Corvus laudibus Vulpis inflatus, clamorem edere quàm maximum poſſet. Ita de aperto roſtro delapſo caſeo potita Vulpes, irridens illum: Nihil, inquit, tibi deeſt, Corve, præter cor.

abula docet, aſſentationes, & deridendos, & come-
los alijs, exponere eos, qui illis delectentur.

ASTROLOGUS, ET VIATOR.

Ontemplans quidam noctu Cœlum, & ſtel-
las, in foſſam, quam ante pedes traductam
viderat, incidit. Tum alius eadem iter fa-
s, cùm de gemitu illius, ac oratione, quod ac-
rat, cognoviſſet. Optimè, inquit, tu, qui os
Cœlum erigebas, terram potiùs intueri de-
ras.

abula oſtendit, reperiri quoſdam, qui futura prædi-
non dubitent, cùm, quæ ante pedes ſunt, non videant.

EQUUS, ET SERVUS.

Enuerat Equus pratum aliquantiſper ſolus.
Poſtea cùm in illud, & Cervus ventitaret, &
ulum conſumeret, cupidus ille vindictæ,
erit ab homine: Vtrùm ope ipſius adiutus, in-
ias Cervi vlciſci poſsit? Cui reſpondit: Poſſe,
num ſi recipiat Equus, & ſe conſcendi patia-
ab armato. Annuente autem Equo, tantum
uit, vt de Cerva ſperatas pœnas ſumere lice-
, vt etiam ipſe in ſervitute deinceps vivere
geretur.

Fabula monet, ne cum vllo tam graves inimicitias
rceamus, vt lædendi illius cupiditate, malum etiam
is non dubitemus accerſere.

AQVI-

AQUILA, ET MONEDULA.

1. AQuilam rapientem Agnum conſpicata Monedula, idem de Ariete facere conatur: ſed in villis pecudis cùm vngulæ implicitæ eſſent capta à Paſtore, & dono data filio fuit, qui illa in ludo pro Monedula poſtea, quæ ſua opinione Aquilæ par fuerat, vſus eſt.

Deterret fabula, ab affectandis rebus, quæ re maiores ſint, quàm vt nos aſſequi poſſe videamur.

CORNIX SVPERBIENS ALIARUM avium pennis.

COrnicula collectas pennas de reliquis avibus ſibi accommodaverat, & ſuperba varietate illa, reliquas omnes præ ſe aviculas contemnebat: cùm fortè Hirundo, notata ſua penna, advolans, illam aufert: quo facto, & reliquæ poſtea aves quæque ſuam ademere Cornici: ita illa riſum movit omnibus, furtivis nudata coloribus, *vt ait Horat.* 1. *ep.* 3.

Significat fabula, commendicatam ſpeciem neque diu durare, & per levi momento diſſolvi.

STRVTHOCAMELVS.

STruthocamelus, quem Latini Paſſerem marinum dixere, avis in Africa eſt, penè beſtia, bipes quidem illa, ſed vngulis ſimilibus Cervorum. Eadem alas habet, ſed ſuper terram

non

n elevatur. Quodam igitur tempore; cùm lum gravissimum eſſet inter volucres, & be- s, capta hæc à beſtijs, vt avis, pro hoſte habe- tur. At illa pedes oſtendens, num avis illis vide- tur, interrogabat. Itaque deceptis beſtijs, tan- am avis, tuta apud illas fuit. Paulò poſt in ælio capta ab avibus, avem ſe eſſe alis, & roſtro obavit; ita & his impoſuit.

Fabula notat eos, qui diverſis inſerviunt quaſi domi- , & tam hos, quàm illos fruſtrantur.

HIRUNDO.

N foro, vbi iudicia fieri ſolebant, affixerat ni- dulum ſuum Hirundo: huius pullos Anguis ſit. Tum illa: O conditionem miſeram, inquit, m eo loco, vbi alij ius ſuum obtinent, mihi tiſsimùm vis, & iniuria allata fuit!

Fabula de ijs dicitur, quibus ſpecie bonitatis, & hone- tis nocetur.

BOVES, ET LEO.

P Aſcebantur vnà tres Boves opimi in maxi- ma concordia: Itaque facilè ab omni incur- one ferarum tuti erant, ac ne Leones quidē agre- illos audebant. Tandem diſsidio inter illos to, & ſoluta amicitia, ſinguli validioribus be- js direptioni, & prædæ fuere.

Fabula docet, tantum ineſſe mali in diſſenſione, quan- m boni in concordia reperiatur.

DE AGRICOLA, ET CICONIA.

INter Grues cepit Agricola & Ciconiam. Hæc deprecata ab illo vitam, non ſolùm innocentem, ſed etiam piam ſe, & hominibus prodeſſ commemorat. Nam & noſtrum genus, inquit venenatas beſtias venatur, ac devorat, & effœt ſenecta parentes geſtat, atque ſublevat. Huic reſpondit Agricola: Credere ſe vera eſſe omnia que recenſuerit, ſed inter nocentes captam, eandem oportere pœnam ſufferre, quam illos.

Fabula ſignificat, ſimilem quemque haberi ijs, cum quibus conſociatus, & inter quos deprehenſus fuerit.

DE CANE, ET FRUSTO CARNIS.

FErebat Canis ſecundùm flumen decurren raptum alicunde carnis fruſtum: cuius imago cùm in aquis appareret, Canis avidus, illam quaſi alterum fruſtum vndis innatans, appetit ſed dum pandit rictum, vt aſſumat id, quod tenuerat, amittit.

Fabula docet, avaritiam, & infinitas cupiditates detrimentoſas eſſe.

ASINUS SALE ONUSTUS.

ASinus cum ſale in vrbē agitari ſolitus, cùm fluvius in via tranſeundus eſſet, in illum fortè quodam tempore decidit, & cùm ſurgeret ſenſit ſe non nihil onere levatum, quòd in aqu

les deliquiſſent. Itaque poſtea ſemper in illo
co collabi, donec agitator, fraude intellecta,
ongias Aſino impoſuit, quibus madefactis, cũ
ntiret, eſſe pondus gravius, multò deinde, quã
itea vnquam, celeriùs fluvium tranſijt, diligen-
r cavens, ne onus humectaretur.

*Fabula docet, ſæpè ſperatum commodum in detrimen-
m verti. Docet & hoc: Fraudulentos fraude circumve-
endos.*

LUPUS, ET AGNUS.

Tabat ſupra Agnum in ripa fluminis Lupus;
qui cùm vellet, ſi devoraſſet illum, hoc iure
ciſſe videri: Cur tu, inquit, torvo vultu, & mi-
acibus verbis, ſceleſte, puras vndas inquinas, vt
l me defluant turbidæ? Egone? inquit timens,
t trepidans Agnus, qui infra te aſtiti, & à quo
d me illæ deferuntur? At enim maledicis, in-
uit Lupus, neque recordare, quam pœnam ob
etulantiam linguæ pater tuus perſolvit, ante
nenſes ſeptẽ. Non ego tum, inquit Agnus, pro-
reatus fui. Scimus vero, Lupus inquit, quàm va-
um reliqueris nuper campum omnibus herbis
udatum. Nunquam hoc, inquit Agnus, factum
eperies, neque ego omnino, cùm dentibus ca-
eam, facere potui. Tandem Lupus: Tu quidem,
nquit, ſatis dicaculus es & diſertus: ego tamen
autè cœnare decrevi, atque ita correptum Ag-
um devoravit.

Fabula narratur de imprudentia facinoroſorum.

VENATOR, ET PASTOR.

TImidus Venator dicit Paſtori, cupere ſe
ſtigium reperire Leonis, & petit, ſi q
animadverterit, demonſtraret ſibi. Huic Paſ
En tibi, inquit, hic propè adeſt. Rectè, inq
territus Venator, nihil quæro amplius.

Adverſùs homines dicitur fabula, verbis auda
re ipſa formidoloſos.

RUSTICUS, ET EQUES.

POſtulabat à Ruſtico Eques Leporem, qu
portantem illum videbat, & quanti ven
ret, rogabat. Cùm autem accepiſſet, quaſi
ſpiciendum, adhibitis calcaribus Equo, vna cu
Lepore avehebatur. Tum ruſticus: Quid fe
natione opus eſt, inquit, nam ego hunc port
bam dono tibi.

Docet fabula, aliorum improbitati multa ſæpè n
ceſſariò condonari.

LUPUS, ET ASINUS.

COnſpectum in paſcuis Aſinum devorat
rus Lupus, exoratur ab illo, vt priùs ſp
nam extrahat defixam in calce pedis poſteri
ris. Sed dum Lupus poſt Aſinum abit, percuſſu
&, vertigine oborta, humi ſtratus, facultatem
dedit aufugiendi. Poſtea reverſus ad ſe: Cocu

in

[q]uit, qui eſſem, cur medicinam faciebam?

Fabula oſtendit, vix ſine damno fieri, vt omiſſa arte, [qua]m quiſque noverit, atque didicit, ad aliam factitan[dam] aggrediatur.

TAURUS, ET HIRCUS.

DUm vrgeret Taurum inſequens Leo, confugit ille ad Hirci caulam: ſed Hircus in[...]ribus reſiſtere, neque Taurum intrò admittere. [...]um Taurus: Niſi vtroque noſtrum robuſtior [t]emeret me, facilè poteram tibi oſtendere, quan[tum] præſtent Tauri vires viribus Hircinis.

Docet fabula, interdum iniurias, & contumeliam [...]biliorum ferri neceſſe eſſe propter metum validiorum.

AGRICOLA, ET ANGUIS.

REpertum Anguem frigore penè mortuum Agricola miſericordia motus, fovere ſinu, [...] ſubter alas recondere. Anguis recreatus ca[lo]re vires recepit, ac confirmatus, Agricolæ pro [b]enefito ipſius ſummo læthale vulnus infiixit.

Fabula demonſtrat, eam mercedem, quam rependere [pr]o beneficijs mali conſuevere.

HIRUNDO, ET LUSCINIA.

HIrundo quodam tempore in ſilvas longè evolavit, vbi reperit in ſolis locis ſuaviſsi[m]è cantantem Luſciniam, in ſempiterno mœ[r]ore, atque luctu ob Ityn filium ſuum, qui eſſet [ta]m crudeliter puerili in ætate occiſus. Hanc [c]ompellans Hirundo: Mea chariſsima, inquit,

tu

tu ſalve; quam ego hodie primùm poſt Thr
ciam conſuetudinē intueor oculis meis. Sed ag
confer te ad homines, & nemora, atque ſilv
deſerere: ibi enim mecū multò commodiùs hab
tare poteris, vbi non feræ, beſtiæ, ſed homin
auſcultent carmina tua. Reſpondit huic Luſc
nia: Sine, mea ſoror, me hìc in ſolitudine vitar
degere: nam ædificia, & hominum vſus memo
riam veterum calamitatum mihi renovarent.

Fabula docet, præſtare foris, & in ſolitudine viver quietè, quàm in vrbibus, & frequentia hominum cu moleſtia.

REX, ET SUBDITUS.

INnocenti ſubiecto poteſtati ſuæ infeſtus Rex vt cum cauſa illum poſſet plectere, imperat Aſinum vt litteras doceat. Hic ſe obedientem iuſſo futurum ait, & omnem diligentiam opera abhibiturum; ſed eſſe tempore longo opus ac eam rem perficienuam. Peteret, quantum vel let, concedente Rege, ille decennium poſtulat. Quo impetrato, amici hominem admonuere, fieri non poſſe, vt Aſinum litteris erudiret. At vos, inquit, bono animo eſtote: nam intra tam multos annos, aut morietur animal, aut ego. Quodcumque autem horum acciderit, ego one re ſuſcepto liberatus ero.

Docet fabula, difficilibus in negotijs, & periculoſis ſæpè eſſe ſalutarem procraſtinationem.

REX,

REX, ET SUBDITUS.

Ubiectum quendam ditioni ſuæ opulentum, & pecunioſum cupiens expilare Rex, ne vim iſſe videretur, adduci hominem imperat, & à ornatis corā ſe poſtulari crimine perduellio-, quòd receperat hoſtes ſuos, & cum illis con-a nefaria, contra patriam iniret. Homini quie-, & cui nihil eſſet pace, neque vtilius, neque op ius, mira videri accuſatio, & res illa. Tum v-s de accuſatoribus: Etiam nunc, inquit, domi us hoſtes Regios occultari exiſtimo. Ibi intel-ens reus, qui eſſent hoſtes, quos abducere à ſe ex cuperet: Ita, inquit, eſt: cogor enim fateri ve-m, ſed mitte mecum, ò Rex, quibus illi ſtatim dantur. Rex ſatellites cum illo miſit, quibus nem ſuam pecuniam, & nummos cùm daret ferendos ad Regem: Hi quidem ſunt hoſtes, in-it: etiam mei. Penè enim me perdiderant.

Docet fabula, prudentes parva libenter amittere, vt aiora retinere poſsint.

IUVENIS SOMNICULOSUS.

DOrmientem quempiā in medios ſēper dies obiurgabant ſui, & quidnā faceret in lecto mdiu, quærebant. Quidnam igitur cenſetis? ille quit. Dicere iuſſus: Quoties, inquit, manè evi-ilo, adſunt ad lectulum meum puellæ duæ, qua-m altera ad ſurgendum, & operis aliquid ciendum me hortatur, & oſtendit, quàm

tur-

turpe ſit iuveni optimum diei tempus in lectulo
conterere, atque interdum Græcum verſiculum
accinit ſemiſomni, cuius, vt opinor, ſententia
eſt: Auroram tertiam partem operis perficere.
Ibi tum altera, nugari hāc, ait, & turbatricem eſſe
quietis, qua nihil ſit neque melius, neque præſtā-
tius, & qua vita hominū carere nequeat. Satis ce-
leriter fieri ea, quæ diligēter fiāt. Bonum ſi adipiſ-
cendum ſit, quovis tempore rectè ſurgis. Malum
ſi impendeat, nimis citò ſurrexeris, inquit, quam-
vis ſerò reliqueris lectum. Hæc ego inquit Adoleſ-
cens, inter convitia mutua, & altercationes gra-
viſsimas diſceptantes has audiens, cùm dubitem
vtri aſſentiar, diutius ſoleo in lecto commorari.

Proponit hæc fabula imaginem nobis induſtriæ, atque ſocordiæ, inter quas id eſt certamen, quod memoravit adoleſcens.

CRINIS ALIENI.

CAlvus quidam alienos ſibi crines ſumpſe-
rat: orto autem vehementiore vento, de-
turbati illi in viam, calvitium reliquere mani-
niſeſtum: quod irridentes, qui præteribant, ille
intuitus: Quid ridetis: inquit, a me ablatum eſſe
quod meum non erat?

Fabula docet, homines prudentes æquo animo ferre iacturam earum rerum, quas in ſe fortuna contulerit.

ASINUS VULGI.

SEnex Pater comitatus Filio adoleſcentulo
Aſinum agebat ad mercatum, venditurus
il-

ım, ſi poſſet. Hos conſpicati in agro mercena-
: O homines ſtultos, inquiunt, qui vacuũ Aſinũ
: ſe agant potiùs, quàm vt alter ipſorum ve-
tur, cùm hic ætate ſenecta, hic puerili ſit im-
cilior. Senex verum illos dicere ſentiens, Fi-
m ſuum in Aſinum imponit, neque multum
e progreſsi, habent obvios notos ſibi homi-
s, qui benevolentia, vt videbatur, erga ſenem
oti, reprehendere, quòd ipſe potiùs decurſa
ate, & annis gravis defatigaretur, quàm ad la-
rem adoleſcentulum filium aſſuefaceret. Quos
ipſos rectè monere arbitratus, mutato con-
io, ipſe Aſinum conſcendit, & adoleſcentu-
m filium ſuum præire iubet. Non multum iti-
ris confecerant, cùm audit & hoc culpantes
oſdam, quòd tenellos pedes pueri exerceret
nere, ipſe ſuis calloſis parceret. Ergo aſsidere
ſt ſe filium iubet. Cùm autem incidiſſent in
oſdam viatores, ſalutato illi ſene, & de qui-
ſdam alijs locuti, mox ipſius ne eſſet Aſellus,
vteretur conducto, interrogant. Hic enim
rò ſuum eſſe dicebat, & ſe agere ad mercatum.
nè ſcilicet, inquiunt illi, vendit urus es exani-
atum tanto pondere vtriuſque veſtrum. Se-
x dicere & hos aliquid exiſtimans, pedibus
igatis Aſini ſuſpenſum de pertica, ipſe, & filius
rtare. Ibi verò hoc videntium maxima repre-
ſio, & vituperatio extitit; alijs vt delirum

ridentibus ſenem, aliis, vt captum mente miſerantibus. Tum ille tandem perturbatus ſimul animo, ſimul indignatione percitus, vt prope fluvium fortè aſſiterat, Aſinum in aquas precipitem dedit. Ita dum ſermonibus hominum movetur, Aſinum miſer perdidit.

Docet fabula, non oportere ſapientes hoc agere, ſuas actiones, vt vulgo probent, ſed in conſiliorum honeſtate illius belluæ multorum capitum notationes contemnere.

GLORIOSUS IN IGNAVIA Bellator.

CUm ad vrbem quamdam exercitus eſſet hoſtium, præmiſsis paucis cohortibus, legiones, & equitatus civium adversùs illos proficiſcebantur. Inter equites vnus præ cæteris feſtinabat, & reliquorum ſegnitiem incuſabat, atque ante aciem, quaſi qui mox confligere cuperet, procurrebat: cùm obviam habuit ſaucios quoſdam, qui de levi prælio commiſſo referebantur in vrbem. Tum ille multò, quàm antè, lentiore gradu vti. Mox audito etiam fremitu, & tumultu pugnantium, prorſus ſubſiſtere: De quo cùm quidam, quid accidiſſet, & vbi illa gloria vetus eſſet, quæreret: Quid tu, inquit, me ſolum hoſtium vim ſuſtinere poſſe credebas?

Inſectatur fabula illos quibus nihil eſt verbis fortius, neque audacius; dum periculum abeſt; re autem ipſa, & indiſ-

ıdiſcriminibus nihil ignavius, neque meticuloſius.

RUSTICUS.

CUm in arborem aſcenderet Ruſticus, de illa delapſus graviter femur dextrum læſit. Huic alius fortè præteriens ſe conſilium daturum dixit, quo vſus numquam de arbore caderet. Vtinam, inquit ille, ante caſum meum dediſſes! Sed profuerit tamen etiam in poſterum: dic igitur. Tum ille alter: Cave, inquit, ne velociùs terram repetas, vnde aſcendiſti, quàm in arborem ipſam evaſeris.

Fabula docet ſæpè cunctationem, & moram eſſe laudabilem maximè ijs in rebus, in quibus feſtinatio damnoſa eſſe poſſet.

GALLUS REPERTOR VNIONIS.

GAllus gallinaceus in ſterquilinio, dum fimetum eruit, vnionem reperit. Quo conſpecto: Quid mihi, inquit, tam pretioſa re inventa opus eſt? Me tritici granum oblatum magis iuvaret. Nulli enim vſui mihi eſſe potes. Neque item ego te tollere, & honorem, ac ornamentum tibi conciliare ſcio. Ita in neutro alter vtilitatem aliquam reperit.

Fabula dicitur iis, quibus indignis ſæpè fortuna ſplendorem, & bona offert, quæ & ipſi æſtimare nequeant, & ſæpè etiam infamare ſoleant.

CANIS, ET OVIS.

POſtulabat in iudicio Canis Ovem debiti, quòd repeteret mutuum modiorum trium frumētum. Teſtimonium dicebant Lupus, Milvius, Accipiter. Victa Ovis, & condemnata, ſola enim erat, & planū fecerat teſtibus deberi ſibi frumentum Canis, quamvis non deberet, coacta iudicatum ſolvere, ante tempus tonſuræ vendidiſſe lanas dicitur, quarum pretio frumentum mercaretur, & Cani ſatisfaceret.

Fabula docet à malitia potentiorum nullius innocentiam tutam eſſe.

LEO, IUVENCA, CAPRA, OVIS.

SOcietatem iunxerant Leo, Iuvenca, Capra, Ovis. Parta autem præda, in portiones æquales quatuor diviſa, Leo, prima, ait, mea erit: debetur enim hæc præſtantiæ meæ. Tollam & ſecundam, quam meretur robur. Tertiam vindicat ſibi eximius labor, & defatigatio mea. Quartam, qui ſuam eſſe voluerit, is me ſciat ſe habiturum inimicum. Quid facerent imbelles beſtiæ, aut quis refragari Leoni, vel illum infeſtum habere ſibi vellet? Vniverſam igitur ipſe prædam ſolus tenuit.

Hac fabula docemur, ijs, qui potentium conſuetudini implicentur, & inſolentiam horum ferendam eſſe.

FOETA CANIS.

C Anis gravida, cùm partus inſtare tempus, ſentiret, impetravit ab altera Cane, ſibi vt aliſper, dum onere Catulorum liberaretur, ncederet tuguriolo ſuo vti: poſtea cùm Catuli n valentes facti eſſent, repetere habitationem ſuam, quòd eius vſu ſatis longo tempore ſe uiſſe diceret; & niſi bona gratia ſuum obti-tet, omnia eſſe experturam ſe, aiebat, vt recu-raret domicilium ſuum. Cui hæc: Quid mina-inquit? Quin potiùs hinc nos eijcis. Vt potia-r tuguriolo, qui viribus præſtiterit?

Fabula ſignificat, ſæpè circumveniri blanditijs homi-, vt cõtra ſe arment, & augeant inimicos ſuos. Atque etiam monet, ferè eſſe in cauſa meliore eum, cuius teſtas plus poſsit.

APER, ET ASINUS.

O Bviam factus Apro Aſinus, crebros cachin-nos erudens, etiam familiariter illum com-llare non dubitavit. Salve, mi fratercule, inquit lve. Quamdiu eſt, quòd te his in locis non aſpi-mus? Vbinam gentium, moratus? Et percontari inde, nũquid afferret novi? Quid narraret? Po-remò etiam ſuam operam illi deferre, & rogare umquid vellet? Aper cùm irritaretur ineptijs ſto-di Aſſelli, iratus caput quaſſans: Non tamen ego, quit, fatui iſtius ſanguine contaminabo fauces eas: & præterijt, relinquens ignavum, & vecors aimal.

Fabu-

Fabula duo monet: alterum, vt potentiores ven interdum dare ſtultitiæ diſcant: alterum, vt contra p ſtantes ſe ſtolidè humiliores inferant.

SIMIÆ.

REferebatur quodam in conventu Simiaru de condenda vrbe, quam Simiarum ge teneret, atque incoleret, placebatq́ etiam hac parte hominũ imitari induſtriã. Sed hoc ætate a provectior Simia magnoperè diſſuadebat, contr innumera cõmoda, quæ audierat à multitudi cõmemorari, vnũ aiebat malũ ineſſe in re, qu opponi poſſet, quia intra mœnia, quaſi cavea inc ſæ, õnibus validioribus beſtijs præda futura eſſ

Monet fabula, non ſolùm videndum quid in aliqua boni, ſed etiam quid mali inſit. Item hoc: Perperi conſulta, & deliberata finem habere infœlicitatem.

DUO MURES.

OLim Mus ruri genitus, & educatus, vrb alterum Murem incolam, & habitatore ad ſe invitavit, eumque deductum in nequaqua ſplendidum cavum ſuum, quamvis eſſet ætat & cura ad rem attentior; accipit tamen liber liter, neque in ſua paupertate quæſitis parcit, ſe omnia promit begnignè, & libenter. Appon hoſpiti igitur cicer, quod pridem ad feſtos di celebrandos, & lautiores epulas ſepoſuerat. Sul ſternit illi avenam, uvarumque pleroſque, ſed & alios quoſdam acinos aridos profert. Tum etiam

ſula ſuccieæ: cupiebat enim omnium ratione, param cœnā dare hoſpiti, & varietate vincere nlorum faſtidium. Atque hic ſuperbè, & conptim arrodere dapes, cùm paterfamilias ipſe ecenti palea accūbens, farre, & lolio paſcere-, & cibos vnctiores, magniſque delicatos relinret hoſpiti. Qui tamen neque voluntatem il- boni conſulens: Quæ, inquit, ſtulte, demētia vt hæc ſola ſilvarum, atque montum incolere omnium rerum penuria libeat? An non venit nentem tibi, mortalem vitam omnibus animāus naturam eſſe largitam? In qua, dum durat, ibi benè facias, tamē eſſe hanc haud longinquā verò occaſionē iſtam amiſeris, nunquam in orte poſtea eamdem obiatum iri. Quòd ſi te tè miſeriæ, & famis, atq́ huiuſce cultus, & vis aſperi pœnitet, age in vrbem te mecū, & ad nines confer, vbi in ſumma copia degere, & aximis voluptatibus perfrui poſsis. Movere iſta imū ruſtici Muris, & mox: Imus igitur, inquit. ofecti igitur, cùm ſtrenuè reptaſſent, venere ndem ad vrbem,

Iamque ferè media cæli nox humidam metam
Contigerat, fuſique vrbis per mœnia cuncti
Conticuere, ſopor feſſos complectitur artus.

ùm domum ſubeunt hominis divitis, & omium rerum copia abundantis, in qua manebat rbanus Muſculus. Atque ibi inductus ruſticus triclinium, collocatur ſuper auratos, ebura-

toſque lectulos, qui purpuratis, & conchiliat
veſtibus eſſent inſtrati. Ipſe de reliquijs,quæ erat
variæ, & multiplices, agitati pridie illius diei co
vivij, afferre ſedulò belliſsima quæque, & mini
ſtrare ſtudioſè hoſpiti, vtque hilarè veſcatur ij
quæ maximè placeant, hortatur. Ruſticus inte
hæc beatum ſe putare, & in ſumma lætitia lau
tiſsimis cibis ſeſe replet, eamque vitam experen
dam, ſuam miſeram prædicat: cùm ſubitò fore
ſtrepunt, & cardines ſonant, hominumque,& ca
num voces audiuntur. Ibi convivæ Muſculi diſ
currere, & trepidare, in primis autem ruſticus
cui, vt externo, omnia eſſent inſueta, & ignota
Tandem reddito ſilentio, & turba ſedata, tremē
toto corpore, & ſubſiliente corde ruſticus: Non
mihi placet hæc vita, & vale, inquit, amice. Ego
intra ſilvas, & montes ad tenuem victum, & her-
vilias meas revertor. Malo enim in ſecuritate
pauper,quàm in opulentia maxima ſolicitus ſem-
per, & anxius vivere.

Docet fabula optimum eſſe, vt quiſque ſua ſorte con-tentus vivat, neque ſplendore fortunæ ad curas, & an-xietates occultas invitari ſe patiatur.

AQUILA, ET CORNIX.

FErebat vngulis Teſtudinē Aquila, quā roſtro
ſæpè fruſtra tundebat, perfringere enim non
poterat. Huic occurrens Cornix: Conſilio,inquit,
opus eſt, hera: non enim vires omnia conficere
poſſunt. Puto enim, & te audiſſe, quod fertur.

Conſilium eſt melius quàm vis, cùm ligna ſecantur:
Conſilium incolumem ſæva inter flamina navem
Ventorum, motis pelagique gubernat in vndis:
Conſiliō celeres ſuperantur in æquore currus.

onſilio igitur, & ratione tu quoque potiere eſ-
intra teſtam abdita, non vi. Quid igitur ſua-
s, ut faciam? inquit Aquila. In altiſsimas Cœli
agas ſubvolabis, inquit Cornix, atque inde de-
ittes in hanc rupem Teſtudinem: ita afflicta
ſaxum rumpetur teſta, & caro nudabitur. Pa-
it Aquila, & ita, vt cenſuerat Cornix, fecit: ac-
eſtudo quidem comminuta, ſed cibo Aquila
udata fuit: nam priùs quàm illa devolare poſ-
t, Cornix devoraverat omnia.

Docet fabula, calliditate conſiliorum munitiſsima æque expugnari.

LEO SENEX.

Eo confectus ſenio, vix debilia membra tra-
hens amiſsis viribus, ab animantibus reli-
iis non modò contemptus, ſed vltrò etiam ap-
titus fuit, vſque adeo, vt Aſellus quoque,
ertiſsima beſtia, calce ferire miſerum non re-
rmidaret. Tum fortunam ille deplorare ſuam,
meminiſſe, quanto olim robuſtiſsimis quoque
elluis terrori fuiſſet, qui nunc ea contumelia,
onſumpto robore, afficeretur.

Fabula petentes, & honores, atque magiſtratus nſequutos hortatur, vt ita ſe in illis gerendis ter-

eant, ne cùm vel fortuna mutata, vel his depoſiti fue-rint, alijs ipſi ludibrio ſint.

ASINUS, ET CATULUS.

VIdebat Aſinus amanter complecti patrem-familias Catulum, qui inſiluerat in gremium illius. Idem & ipſe igitur ſperans, ſi pariter aſſultaret domino, eventurum ſibi, in illum ſe infert, & vt rebatur, ablanditur Hero. Sed hic ineptias, & perverſum ſtudium, repulit, & fuſtibus correxit ſtultitiam illius.

Docet fabula, ne affectemus ea, quæ natura negavit, neve obtrudamus invitis officia noſtra. Narrat eadem ita Galenus.

ASinus conſpicatus vnum ex Melitæis catellis accumbentem lautè epulanti Hero, & circum illum ſalientem, geſtuſque edentem, & caudam quaſſantem & ſoni quoque aliquid iucundi proferentem, ob quæ delectabantur, & cum exoſculabantur convivæ cuncti: nihil moratus ſtatim proſilit ad lectulum, rudenſque, & quaſſans caudam, in convivas irruit.

LEO, ET MUSCULUS.

LAſcivè diſcurrentes circum Leonem dormientem Muſculi, vnum ita agitavere incurſione ſua, vt in dorſum beſtiæ deferretur. Qui à Leone captus, deprecari vitam ſuam, & excuſare imprudentiam facti. Leo, etſi erat com-

motus, ignovit tamen Muſculo, & tam contemptum animalculum inviolatum dimiſit: Paulò pòſt incautiùs prædam veſtigans Leo, in laqueos incidit, quibus aſtrictus, rugitum maximum edidit, ad quem procurrens Muſculus, cernenſque in vinculis eum, qui ſibi dudum vitam conceſſiſſet, gratiam pro beneficio, relaturus, accedit ad laqueos, & illis corroſis Leonem omni periculo liberat.

Docet fabula, & nullius exiguitatem, atque impotentiam ſpernendam, & gratiam beneficijs referendam eſſe.

HIRUNDO, ET AVICULÆ.

Cum linum ſereretur, monuit reliquas aviculas Hirundo, ſecum vt eruerent ſemina, e quibus relictis exoritura eſſet herba nocentiſsima avium generi. Sed hoc illis cùm non probaret, rurſum enatam primùm, & teneram herbam, vt avellerent hortatur. Cùm verò neque hoc facere vellent, ipſa de ſilvis, & ſolitudinibus ad hominum conſuetudinem, & in oppida ſe contulit. Paulò pòſt maturum linum carpitur, & retia nectuntur, & capiuntur Aviculæ ſerò deplorantes neglectionem ſalutaris conſilij.

Fabula oſtendit, verum eſſe, quod dici ſolet: Qui conſilium bonorum reſpuat, eum accerſere perniciem ſibi.

DE RANIS, ET IOVE.

PEtijſſe quondam à Iove Ranæ dicuntur, ſibi vt Regem præficeret. Exoratus Iupiter trabem

ingen-

ingentem in lacum deiecit. Quo ſonitu turbat
Ranæ, refugere primùm, mox tamen ſpecular
quid accidiſſet. Cùmque trabem aſpicerent n
tantem in aquis, ſubitò in illam invaſere: cu
magno contemptu, & per riſum ſalutant, ap
pellantes Regio nomine. Tum Iupiter immiſ
illis Anguem aquaticum (Hydram vocant)
quo cùm capti manderentur, ſerò ſtulti voti de
mentes Ranunculos pœnituit.

*Fabula monet, ne, cui fortuna libertatis vſum con
ceſsit, is ſervitutis iugum induat.*

MILUIUS, ET COLUMBÆ.

Milvij metu Accipitrem adſciſcunt Colum
bæ, a quo defenderentur. Accipiter ad
miſſus, quaſi contumaces caſtigans, plus ſtragi
vno die in Columbari edidit, quàm longo tem
pore evolantibus dare Milvius potuiſſet.

*Indicat fabula, malorum, & crudelium patrocini
eſſe cruenta.*

FUR, ET CANIS.

Fur allatranti Cani offerebat panem. Cui Ca
nis: At nunc ego, inquit ſaciatus, cùm tu
domum noſtram compilaveris, me ſilente, vnde
mihi mox cibum petam, aut quomodò ſedabi
tur fames mea?

*Fabula docet, cavendas fraudes fallacium, neque
facta illorum, ſed conſilia expectanda eſſe.*

MONS

MONS PARTURIENS.

MOns tumens, & ingemiſcens, quaſi partus inſtaret, maximos metus, & terrores in-
fferat humano generi, cùm ſubitò mus pro-
jt: Itaque anxietas hominum in riſum evaſit.
*Indicat fabula, expectationem ſingularem ad maxi-
is ſæpè nugas reſpicere.*

LUPUS, ET HOEDUS.

EXiens in paſcua Capra imperat Hœdo, ne cui caulæ fores ante veſperam pandat. Vix
erat profecta, cùm advenit Lupus, & in quan-
m exilitatem poterat, deducit vocem, vt Ca-
æ ſimilis videatur, & aperiri ſibi poſtulat. Cui
œdus, fraude intellecta: Imberbes, inquit, ani-
iantes admitti mater vetuit.
*Fabula docet, ſalutem conſervari iuventutis obſe-
iio, & obedientia parentum, & magiſtrorum.*

DE CERUO, ET OUE.

Petebat ab Ove debitum frumentum Ce-
vus, idque teſte Lupo. Ovis territa, fateb-
ır, à ſe deberi illi frumentum, & præfiniri diem
aſſa eſt, qua perſolveret. Ea cùm adveniſſet,
iſtanti Cervo, vt frumentum curaret ſibi aſſe-
endum: Quære, inquit Ovis, mi Cerve, in gra-
arijs divi um, nam mihi nullum eſt conditum
omi meæ. Promiſiſti ne, inquit Cervus, te
oc die redditura mihi frumentum, confeſſa
eberi? Ita factum, inquit Ovis, quia tum pelli
me-

metuebam meæ.

Fabula docet, quod vi geſtum, contractumq ratum haberi non oportere.

MUSCA, ET CALUUS.

PUngebat ſæpè Calvum Muſca (nota eſt huius improbitas) itaque ille palma væ infligere, vt illam oprimeret: quæ ſu fuga elapſa deridere ſenem. Cui ille: Ride quit, licet, me tamen iſta pulſatio non a dùm lædit: tibi autem inflicta vna plaga co interitum afferet.

Contra levitatem narratur, & petulantiam tentum, & humilium.

VULPES, ET CICONIA.

VUlpes Ciconiam cùm invitaſſet, app illi iuſculum in catillo: hoc ipſa ligur hortatur per iocum Ciconiam, ipſa quoq veſcatur, & boni conſulat, quod appoſitum m præſentique copia fruatur. Quid faceret C nia, quæ ſe fraudari cibo, deriderique cerne Nihil igitur, inquit, requiro, & curata on ſunt lautè, & abundè. Sed vt gratia tibi refera venies ad me quoque cœnatum perendie. Q opus eſt? inquit, ludificans Vulpecula? Nolo mea cauſa ſumptus facere. Cur, inquit illa, t gravatè? Promitte verò. Fiat, inquit Vulpes, aliò vocata eſt opera. Abit Ciconia, & vaſcul ſibi parat vitreum oblongum, & collo anguſt

n quod opiparas, & delicatiſsimas eſcas in- & Vulpi, quæ ad cœnæ tempus affuerat, pro- it. Tum ipſa glutire belliſsimos cibos, iube- ne Vulpem edere, & paratis libenter vti. Vul- ſe benignitate acceptam videns ea, qua nudius- tius Ciconiam ipſa accepiſſet: Nihil, inquit, edeas, queror: nam qui alios fallere volunt, ns quoque falli interdum oportet.

ſtendit fabula, circumventiones, & dolos plerumq; reverti ad authores illorum.

CRABRO, ET MULA.

C Rabro involans in caput clitellariæ Mulæ, quin moves te, inquit, & greſſus incitas? An te, lentam viatricem, niſi pergis, inſtabo? Cui la: Non ego te curo, inquit, ſed fuſtes, & ſti- lum illius, qui me ſequitur (Mulionem ſi- ficans) à quo ſi mihi quietæ eſſe liceat, tuos iè, Crabruncule, impetus pertulero.

Contra vanitatem humilium narratur fabula, qui nocere non poſsint, ab interminationibus, tamen ueant abſtinere.

MUSCA, ET FORMICA.

P Ræferens ſe Formicæ Muſca, illam abijcere verbis, & ſe extollere. Vide enim, inquit: anta ſit humilitas tua, magno cum labore uem victum quærens. At me alæ in ſublime unt, & accipiunt menſæ Regiæ, auro, & ar-

argento ego eadem bibo, delicatiſsimis cib
veſcor, purpuræ incubo. Faſtidioſæ, & infla
opinione fœlicitatis reſpondit Formica: Etia
hoc adde, improbitatem tuam inviſam, & odi
ſam eſſe omnibus, contra te flagella, & vene
parari. Itemque hoc modica anni parte dura
hanc beatam vitam tuam, dum ſol fervet, hy
me, & frigoribus ſtatim occidere. At ego æſta
mediocri labore exerceor, vt hyeme quieta
& ſecuram vitam poſsim degere.

Fabula hoc ait: Qui quæ vult dicit, ea quæ non vu audit. Et hoc: Non eſſe in parvis commodis, ſed ſine m gnis incommodis vitam beatam.

LUPUS, ET VULPES.

SUmpſerant arbitrum de lite quadam Lupu
& Vulpes Simium. Coram quo cùm grav
ſsimè alter alterum accuſaret, & mutua ſibi co
vitia, atque probra ingererent, neque criminan
facerent finem, tum iudex, ſilentio imperato: T
inquit, ò Lupe, ſcio nullam rapaciorem, & te,
Vulpes, non aliam magis fraudulentam eſſe beſti
Inter vos igitur de cætero amicitia, & pax, ſ
reliquorum animantium, tam humani, quàm b
Iluini generis maximum erga vos odium eſt
Hæc mea ſententia eſt.

Docet fabula, non moveri nos diſſentione, & rix improborum oportere, ſed omni tempore illos, & arb trari, arctiſsimo vinculo pravitatis coniunctos eſſe, adverſari, atque odiſſe.

RA

RANA CREPANS.

C Onſpicata Bovem opimum Rana, etiam ſe poſſe exæquare magnitudinem illam, contractam, & rugoſam pellem explicuiſſet, :rabar. Cùm igitur ſe inſtaret, rogat ſuos Ra- nculos, quam longè à Bovis mole abeſſe vi- atur? Proh, inquiunt illi, noſtra Matercula, rmultùm. Tum inflare ſe illa vehementiùs, quæ videatur? rogare iterum. Ibi vnus de pu- s: Non, ſi te ruperis, inquit, par eris.

Stultitia reprehenditur eorum, qui aſpirant ad non :randam excellentiam.

VESPERTILIO TRANSFUGA.

B Ellū gerebant Beſtiæ cum volucribus; cùmq; videretur victoria ad has ſeſe inclinare, Veſ- :rtilio, quæ eventum expectat, neque alterutri rti adhuc ſeſe applicaverat, cum Beſtijs co- ungitur. Mox, fortuna mutata, vt hæc eſt belli :ria, vincentibus virtute Aquilæ Volucribus, ad ves illa revolat. A quibus, vt transfuga, nudata nnis, ab avium convictu excluſa, & ad noctur- os volatus damnata pœnas dedit perfidiæ.

Contra mendaces, & ſubdos, ac perfidos, hæc fabula mpoſita eſt.

ACCIPITER, ET LUSCINIA.

I Nvolarat in arborem Accipiter, autas vt ca- ptaret. Ibi fortè reperto nido Luſciniæ, cùm :ehenderet iam pullos, ſupervenit mater, &

vt ſuis parcat, illum obteſtatur per omnia div
na, & humana, cum fletu miſerabili. Quid fle
opus eſt, inquit Accipiter, aut precibus? Pret
me citiùs moveris. Quodnam eſſet, rogantes
ipſam, quod perſolvere poſſet, carmen accine
jubet, vt delectetur. Hoc mœſtiſsima Ma
ſummo ſtudio, de animo quidem triſtiſsimo, ſ
ab intimis præcordijs promit. Cùmque ceſſaſſe
Non mihi placuit, inquit Accipiter, cantus tuu
neque bellum carmen fuit; & arreptos pull
in conſpectu matris devoravit. Mox ab Auc
pe quem in illa inſolentia, & ſuperbia inſidiat
tem ſibi non animadverterat, captus, non m
diocre gaudium præbuit miſeræ aviculæ, qu
planè divinitùs vindicare iniuriā ſuam cernere

*Fabula docet, ſævitiam potentum inferiorum dolores lu
dibrio habere, neq́ cogitare, vltorem poſt caput eſſe Deum*

LUPUS, ET VULPES.

COpioſam prædam Lupus in antrum conge
ſerat: accurrit Vulpes, & blandè illum com
pellat, & gratulatur adventu proſpero illius
Diu enim, inquit, à nobis abſuiſti, & ſolicit
habuiſti mora reverſionis tuæ. Lupus Vulpecu
lam aſſentatione ſua aliquid de præda ſibi quære
re intelligens: Benè, inquit, habet: tibi tame
partem afferre non potui. Falſa ſpe ſua, & ad iram
& vindictæ cupiditatem converſa, accedit a
Paſtorem, & heus tu, quid mihi dare vis, inqui

nunc tradidero in manum tuam ſempiternum
oſtem gregis tui? Omnia, quæ vellet, promit-
nte Paſtore, paucos caſeolos paciſcitur, & illũ
l ſpecum Lupi armatũ deducit, qui facilè hunc
itetemit: poſtea Vulpem venientem petitum
ercedem proditionis, accerſitis ad tempus de-
inatũ Venatoribus obijcit. Itaque illa ſibi interi-
im imminere videns: Hoc, inquit, divinum certè
t iudicium, vt ego, quæ alterum fraude perdidi,
aude circumventa inteream.

*Fabula narratur contra invidiam, & docet, malos
alè perire.*

LUPORUM, ET OVIUM PAX.

DUm Lupis bellum gerebant Oves, atque il-
lis, adiutæ auxilio Canum, ſemper pares,
pe etiam ſuperiores erant. Lupi, victoria de-
erata, ad Oves legatos mittunt, qui pacem pe-
nt. Conditiones ferebantur, Canes Lupis vt
oſides darentur ab Ovibus, ipſæ catulos Lupo-
im acciperent. Cùm de omnibus conveniſſet,
x iuriſiurandi religione firmatur. Paulò poſt
curis Ovibus, cùm fortè vlularent catuli Lu-
orum, illi in miſeras, & deſtitutas omni ope,
iaſi violatrices pacis, quæ iniuria obſides ac-
ptos affeciſſent, irruunt, & ita, vt priùs, impu-
illas rapiunt, atque vorant.

*Monet fabula, vt eos, à quibus defendi nos ſcimus,
igenter colere velimus.*

SE-

SECURIS, ET LIGNA.

FRacta Securi, petit è Silva manubrium gnator. Silva ad eum vſum dedit ſtipi Oleaſtri. Tum inſtructa ad cædendum Sec Silvam Lignator populari, & arbores trunc Ibi fertur, Fraximo dixiſſe Quercus: Fera æquo animo, ſoror, malum, quod ipſæ nobi cerſivimus.

Fabula monet, ne armemus contra nos hoſtes noſ

CANIS, ET LUPUS.

ADmirans Lupus nitorem corpulenti nis: Quanta, inquit, frater, fœlicitas vitæ tuæ! Licet igitur, inquit Canis, mecum vrbem venias, & eadem fruare fœlicitate. D vnà pergunt, animadvertit Lupus in Canis c lo attritos pillos. Tum: Iugumne etiam ſu nendum tibi eſt? inquit: cervix enim hoc g bra indicat, vt videtur. Die, inquit Canis, a gor, vt noctu ſim acrior, & vigilantior, atc hæc veſtigia ſunt collaris, quod circumdare ſo cervici. Hoc audito, Lupus: Vale, inquit, ami iam nihil miror ſervilem fœlicitatem tuam.

Docet fabula, nihil eſſe libertate melius, neque p ſtàntius.

CERVUS, ET BOUES.

EXagitatus à canibus ab Boves confugit C vus, orans vt ſe tegere velint, & apud ſe liteſcere patiantur. Non repudiant preces ill

I

oves, ſed monent, vt de tutioribus latebris ſi-
i proſpicere velit, aiuntque, vereri ſe, ne in
abulo deprehendatur. Omne ſe periculum ſubi-
orum affirmantem recipiunt, & fœno, atque
tramine obruuntur. Advenit paulò poſt villicus,
t negligenter ad Boves reſpicit, atque abit: læ-
us Cervus ſe omne diſcrimen evitaſſe ſperat;
ed cognoſcit à Bobus, mox affuturum ipſum
illæ, & agrorum dominum, cuius diligentiam,
t inſpectionem, ſi evaſerit, tum ſibi certò ſalu-
em poſſe polliceri. Venit igitur Paterfamilias,
t ob malè curatos Boves indignatur, & quo
uidque conditum, ac repoſitum loco ſit, co-
noſcit, & aſpicit, ad pleraque etiam manus ipſe
dmovet. Inter hanc curam, & attentionem,
pparent cornua Cervi, & ipſe latens intra ſtra-
nenta, &, gaudente Patrefamilias, cæditur.

Fabula docet qui ad alienos confugiant ſi ſerventur, ſingulari hoc fortunæ beneficio fieri: itaque malum haud ferè evadere. Docet etiam, diligentem curam, & conſi- derationem rerum ſuarum vnicuique eſſe fructuoſam.

LEO, ET SIMIUS.

INgreſſus in Regnum Leo, quò maiore eſſet in gratia apud beſtias, ſtatuit corporibus illa-rum parcere. In hoc propoſito cùm aliquanti-ſper perſeveraſſet, mox illius pœnitere eum cœ-pit: & tamen non apertè corripere auſus beſtias, ſigillatim quaſdam ſeducens: fœteret ne os ſuum

ab illis quærit. Quarum alias ſimpliciter reſpo-
dentes, ſanè anhelitum eſſe gravem, vt con-
meliofas erga ſe: alias benè olere affirmantes,
mendaces, & irridentes ſe: alias etiam prorſus
centes, vt ſuperbas, & contemptrices, diſcerpe-
& vorare omnes. Tandem Simius interrogatu-
Cinnamomum, & vnguentum nardinum ole-
ait, & thus, ac flores vernos: & longa oratio-
Leoni ita mirificè aſſentatur, vt pudore tum pr-
hiberetur, quominùs Simium dilaniaret: & tam
ſtatuit parcere huic nolle. Simulat igitur morb-
tum Medici accerſiti venā tentant, & ſigna morb-
veſtigant: ſed cùm nil periculi videretur, bono eſ-
Regem animo iubent: non enim eſſe morbum
qui medicamenta requirat, ſed languorem, qui fa-
cilè victu expoſito curari poſsit. Diceret igitur
quo cibo ſe potiſsimum delectatum iri conſideret
Simiorum, inquit Leo, carnes nunquam guſtavi
& comedere velim nunc, ſi ſalubres ſint. Attrahi-
tur ergo ſtatim miſellus Simiolus, & obijcitur
famelico Leoni, à quo diſcerpitur, & devoratur.

*Fabula docet, contra pravitatem, & crudelitatem po-
tentiorum nullam interdùm neque innocentiam, neque
prudentiam valere.*

PAVO.

CONqueſtum graviter apud Iunonem, avem
illius propriam, Pavonem accipimus, quòd
in tanta formoſitate, & ſplendore pennarum,

cis ſuavitate deficeretur, cùm Luſcinia tam
nili volucris, illa abundaret. Cui Iuno: Rectè
quit: non enim omnia in vnum bona conferre
oportuit.

Fabula nos admonet ſententiæ Homericæ: Non datur à rebus præcellat in omnibus vnus.

PANTHERA.

N foſſam delapſa Panthera, à currentibus Ruſticis ſupplicat, ne ſe innocentem, & quæ nul ipſorum vnquam damnum dederit, affligant. oc alij fieri oportere cenſent, alij inſuper mi ati illam, cibum offerunt. Neque defuere tamē, ui fuſtibus, & ſaxis malè illam mulctarent, & o mortua ſæmianimem relinquerent. Noctu anthera cùm vires ſuas recollegiſſet, ſaltu è foſſa aſit, & in ſilvas ſe recepit. Poſtea in illius loci ſticos hoſtiliter graſſabatur: ac metuentibus ira, impetum vniverſis: Ego ſcio, & novi, inquit, ibus meos caſus dolori fuerit, qui mihi cibos oiecerint: ſed neque illi à me ignorantur, à quius pulſata, & icta, vulnerataque ſim.

Fabula docet, vt miſeris, & in mala præcipitatis parre velimus, ne fortuna inſtaurata, accepta damna, & ntumelias vlciſcantur.

VERUECES, ET LANIUS.

VErveces, cùm Lanium accedere ad ipſos facilè paſsi ſunt, etiam æquo animo tulere, num, atque alterum, arripi de numero ſuo,

&

& mactari. Quiſque enim alterius malum negligebat, & ſe præteritum eſſe gaudebat. Tande cæſis univerſis, relictus vnus, cùm & ipſe inv deretur: O ſtultos nos, inquit, & infœlices, q ſigillatim perpeti vim, & cædem, quàm cor muniter propulſare, maluimus.

Fabula oſtendit neglectionem communis ſalutis eti privatam, & ſingulorum ſalutem labefactare.

AUCEPS LIPPUS.

DUm arundines conſtruit, & ſpargit eſca Auceps, lipientibus, & ſtillantibus oc lis, Aviculæ, ita illum erga ſe animum gere clementem, & manſuetum, ratæ, advolant pr piùs, & aliquæ viſco inhærentes capiuntur. Qu videntes reliquæ, Aucupis morſu præfocari; in ſportellam conijci, avolantes: Heu quàm f laces lachrymæ ſunt iſtæ, inquiunt, quæ morte attulere ſocijs noſtris!

Fabula monet, vt caveamus, ne compoſita ſpecie, ficta bonitate decipiamur.

SIMIORUM REGNUM.

VAnus, & Verax vnà iter facientes, in Simi rum Regnum venere. Capti ſtatim add cuntur ad Regem: ille, vt in ſolio conſedera adſtantibus vndique purpuratis Simiolis: Qu ego tibi, converſus ad vanum, inquit, videor Cui ille: Rex videre mihi eſſe, inquit. Qui ve hi, à quibus ſtipatur ſolium meum? Procere

i

quit ille, Regni tui. Delectatus Simius aſſenta-
ne hominis, bene eum accipit, & præmijs affici
perat. Tum & alterum interrogat, quem ſe, &
os eos, qui circumſtent, eſſe putet? Ille ſperans
veritatem maiora etiam præmia, quàm men-
tem, eſſe conſequutũ videbat: Simius profectò
tu, inquit, es, & iſti tui populares ſunt omnes.
fenſus hac libertate ille Regius Simius, vngui-
s, & dentibus ſuorum conſciadi hominem, &
gi iubet.

*Imago proponitur perverſitatis aulicæ, & pravitatis
lorum Principum.*

VULTUR.

VUltur invitatis Aviculis ad conviviũ, quod
illis daturus eſſet die natali ſuo, poſtquàm
affuere ad tempus, clauſis foribus domus,
rpere, & occidere ſigillatim omnes, & de in-
tatis epulas ſibi inſtruere cœpit.

*Fabula monet, voluptatis ſectatores non proviſum in
itum incidere ſolere.*

ASINA FEBRICITANS.

FEbri correptam, & graviter laborantem Aſi-
nam, cùm morbus ſævus eſſet, inviſit Lupus,
tangens æſtuans corpus illius, vbi doleret po-
ſimum, interrogat. Ibi, inquit Aſina, vel tan-
m, vel maximè dolet, vbi tu me contingis.

*Refutat fabula ſimulata improborum officia, & odio-
s interpellationes malevolorum.*

HIRCI.

TRe Hirci, vnum grandem, qui Leonem f
geret, procul conſpicati, eum irridere,
formidinem exprobrare. Quibus ille: Si, qu
fugio, vos ſciatis, & idem adeatis periculum, n
reprehenderetis fugam meam.

Fabula narratur contra temerariam oſtentationem
daciæ.

VULPES, ET GALLUS.

COnſpectum prope villam Gallum galli
cœum adoritur callidè Vulpecula: Et tuu
inquit, patrem noveram, atque illius ſuaviſſi
voce ſæpè admodùm ſum delectata, neque te in
tiorem eo eſſe video, niſi fortè vox deterior
Gallus probaturus, & illam parem, vel maiore
ſe eſſe, clauſis oculis, altiſsimè exclamare cœ
Irruit igitur in hunc ſubitò Vulpes, & comp
henſum aſportat. Re cognita, Villicus cum
ſte inſectatur Vulpem, & familiam advocat,
mans, ſuum Gallum à Vulpe aſportari. Tum G
lus: Audiſne tu hunc, inquit, quàm loquitu
tua præda contumelioſè! Quin igitur refellis
perbum mendacium illius? Vulpes inflata
mone Galli: Mentire, inquit: & addere vole
tuum eſſe Gallum, quem ego cœpi: at lax
dentibus, amiſſus Gallus, in arborem ſubvo
& irridet Vulpem, quam captus deceepiſſet.

Docet fabula, loquacitatem ſemper eſſe detrimento

MULUS, ET LUPUS.

DEvoraturus Mulum Lupus, qui vocaris tu, inquit. Ego ne? inquit Mulus. Ita aio, in-
nit Lupus. At enim, inquit Mulus, neſcio: nam
pidò puſillus parentes amiſi meos: audiſſe ta-
en quaſi per nebulam memini de matre, in-
ulptum nomen meum eſſe in poſterioris pedis
xtri vngula. Si videtur igitur, leges: & ad Lu-
um poſteriores pedes convertit. Cui quaſi in-
ecturo ſcripturam nominis ictu vehemente ca-
it affligit, & effracto vngulam illiſit in oſſa
rebro. Ille humi ſternitur. At Vulpes, quæ
mnia fieri cognoverat, irridet iacentē: ac, Heus
i litterate, iſtic nunc ludum aperies ſcilicet,
quit, & multorum nomina recognoſces.

Narratur fabula contra arrogantiam indoctorum.

VERRES, ET LUPUS.

VErres ægre ferebat, ſe non metui à ſuo ge-
nere: itaque deſerere hoc ſtatuit, & confer-
e ſe ad Oves. Vbi cùm agnos admodùm terreri
runnitu, & iactatione capitis ſui cerneret, ibi
e facilè honorem, & dignitatem conſequuturum
um ſperans, remanſit. Paulò pòſt deprehenſus
xtra caulam, & comprehenſus à Lupo: Me mi-
erum, inquit, quantò ſalutem, quàm dignitatem
quærere, ſatius fuiſſet!

*Oſtendit fabula, æquabilitatem vitæ reſpuendam non
ſſe.*

SER-

SERPENS VINCTUS.

SErpentes in aquis degunt, qui Hydri voc tur, & alicubi traduntur maximi eſſe, vi noſque cubitos æquare longitudine. Huius ge ris vnum quondam detulerant exundantes aq longè extra alveum fluvij, in quo degebat, & ſtea ſubſidentes reliquerant in arenis: vbi ſ & æſtu cùm torreretur, prætereuntem Aga nem cum equleo orat, vt impoſitum ſe in mentum revehat ad cavernam ſuam, & pro officio ſummam gratiam repromittit. Agaſo tus commoda Serpentis oratione, alligat ſpi illius, & in equum ſuum vinctum imponit, & ducit ad fluvium: ibi demptis vinculis, cùm ex ctaret promiſſam gratiam, & ſperaret ampl mercedem, aggredi ad ſe infeſtis oculis, & ſtili vi Serpentem videt. Tum ille exclama Hæccine igitur gratia refertur maximo bene cio meo? Vulpes autem, quæ non longè aber clamore audito, accurrit, & rem totam ſciſcita de Agaſone cognoſcit, qui conquereretur in per apud Vulpem ſceleratam iniuriam, quà ſibi allatum iret Serpens. Hic tamen ne opinio tam iniuſti facinoris ſuſtineret: Iure ſe, ait, illa adhibere ſævitiam ad Agaſonem, à quo veh mentiſsimè conſtrictus fuiſſet. At fuiſſe hoc f ciendum, Agaſo aiebat, ſiquidem avehere vell de loco. Non laudo (inquit Vulpes, cupiens p riculo hominem liberare) quòd hunc colligaſſ

gnoſcere tamen velim, quàm arctè colligaveris.
cet, inquit Serpens: ac Agaſonem ſimiliter, vt
dum feciſſet, vincula nectere iubet. Hic verò
m feciſſet, ita ne tandem vinxerat? interrogat
ulpes. Imo multò, multò arctiùs, & duriùs: in-
uit Serpens. Iubet igitur vires maiores adhibe-
Agaſonem Vulpes. Ille valens, & robuſtus ita
trinxit funes, vt Serpens pœnè ſtrangularetur:
que ſic quidem, improbus iſte, inquit, & tam ve-
mēter colligaverat me priùs quoq̄. Tum Vulpes:
eus tu nunc, inquit, ita colligatū reveh eum in
cūSerpentē, vnde ſuſtuliſti, & ibi depoſitū relin-
ue. Paruit ſententiæ Agaſo, & periculū evaſit.

Docet fabula, ingratos, atque eos maximè, qui mala
o bonis rependant, ipſos quoque tandem ſimilem merce-
m recipere.

ICTIS, ET VULPES.

Ctis eſt è Muſtelarum genere ſilveſtris qua-
drupes, cuius pelle obduci quondam galeas
olitas tradunt. Quodam tempore cum Vulpe igi-
ur Ictis iter per patentem campum faciebat. Eam
Vulpes interrogat: Quid rerum, aut artium didi-
iſſet? Illa, nihil quidem ſe tenere, reſpondit, præ-
er mediocrem ſaltandi rationem. At ego, inquit
Vulpes, centum artibus inſtructa ſum, quarum
quævis, & ad neceſſaria victui paranda, & ad
vim, atque contraria omnia propulſanda, ſatis
ſſe poſsit. Ictis igitur venerari, & beatam prædi-

care

care Vulpem: ſe verò futilem, & vita indig animantem perhibere. Inter hos ſermones e diri Canū latratus: itaque adeſſe Venatorem conijciens: In fugam, inquit, nos demus: au enim hoſtium noſtrorū vocem. Placidè inquit pes: Nondum enim neceſſe eſt accelerare fug Cùm autem clarior fieret latratus: Fugiamus tur, inquit Vulpes. Cui Ictis: Neque mihi con matæ verbis tuis, nimis feſtinandum videt Sed iam conſpectis Canibus, fugiamus ſanè, atque ipſa in procerā ſtatim arborem ſaltu eva Vulpes verò in aperto campo facilè à Cani deprehenſa fuit. Quam illa irridens, vt vn promat, hortatur, de centum ſalutaribus arti ſuis, nunc enim neceſſe eſſe. Ita miſera Vulpec la, & deriſa, & dilacerata fuit.

Fabula narratur contra gloriatores vanos, & oſten tores mendaces.

LUPUS, ET HIRCUS.

HIrcus evaſerat Lupum inſequentem in r pem, in quam pervenire ille non poſſ Vbi aliquantiſper Lupus, cūm obſediſſet eu tandem fame depulſus, ſitienti tum Hirco, fluvium vicinum deſcendendi facultatem ded In fluvio autem cornua procera, & crura lev contemplatus Hircus, placere ſibi, & ſe incuſ re, qui Lupum fugiſſet. Lupus ſtultum imm rantem in fluvio, & aſpectantem imaginem ſuan

cla

culùm adortus comprehendit, & iam fruſtra
lorantem ſuam vanitatẽ aſportat, atq́ devorat.
ontra ſtultitiam ſuperborum fabula narratur.

ASINUS, ET LUPUS.

Onſpicatus Aſinum Lupus, in eum irruit;
ac: Nunc tu famelicum, inquit, ventrem
rabis meum. Cupio, inquit Aſinus: nam ſæ-
mortem exoptavi, quippe qui ſempiternis la-
ibus conficiar, oneribus ferendis, & plagis
iendis. Ego enim de lacu muſta, ex area fru-
ntum, ex ſilva ligna, de montibus ſaxa, de
naríjs triticum ad piſtrinum deportare co-
r. Sed ſi videtur, de via me deductum in iſtam
llem, mactato, ac vinctum quidem. Aſſenti-
Lupus: itaque reſte connectuntur. Tum
ſinus iter verſus villam, vbi ſerviebat facere,
Lupum, admodùm quidem renitentem, ad
nſpectum hominum attrahere. Quibus ferra-
entis eum petentibus, cùm vnus incerto ictu
ſtem, qua illi inter ſe alligati fuerant, diſſe-
uiſſet, malè mulctatus Lupus in ſilvam fuga eva-
. Aſinus autem gaudio, & lætitia exultare, &
arum rudere. Quo audito: Quantumvis, inquit
upus, clamori inſiſtas, nunquam tamen eificies,
ad te iterum adnectar.
Fabula docet, conſilijs inimicorum, & malevolorum
m eſſe parendum: Et ſapere ſtultos damno accepto.

CA:

CANIS IN PRÆSEPI.

FRendens Canis dentibus, & allatrans, n nunquam in præſepio iacebat, à quo Bov terrebantur, neque admittebantur ad pabu Cui vnus: Quanta iſta, inquit, invidia eſt, n pati te, vt eo cibo veſcamur, quem tu cape nec velis, nec poſsis.

Fabula de proverbio compoſita eſt, quo notatur inv dentiæ malignitas.

DE MENDACE PUERO.

PUer cuſtos Ovium crebrò per luſum m gnis clamoribus opem ruſticorum implor bat, contra incurſiones Luporum. Sæpè aute fruſtratus eos, qui auxilium illi laturi advener Tandem Lupo irruente cum lachrymis clamar & orare miſerabili voce, vt ſubveniretur ſibi, gregi. Qui audiebant, ludere illum pariter, vt a iè arbitrati, neglexerunt preces, & imploratio vani Pueri. Ita liberè in Oves graſſatus Lupus fu

Fabula docet, hoc conſequi mendaces, vt verum eti dicentibus nemo credat.

APICULA, ET IUPITER.

QUòd ſuos labores ab hominibus compil ri Apicula ægrè ferret, elegantiſsimè co ſtructos favos Iovi obtulit, & ab illo petijt, leth feram, vt aculeo ſuo vim adderet. Iupiter imm nitate beſtiolæ offenſus: Imò potiùs vitalem vi tribuam, inquit, vt vnà cum illo tibi vita reli quenda ſit.

F

Fabula ad ſententiam Herodoti eſt compoſita: Immodi- pœnas Dijs non probari.

CANCRI.

MI Nate, grandior Cancer parvulo dicebat; quin recta via incedis, neque obliquos orques greſſus? Faciam, inquit ille, mi Papule, e idem facientem priùs videro.

Docet fabula, adoleſcentiam domeſticis malis exem- s maximè corrumpi.

CANIS MORDAX.

CAni mordaci, vt omnes cavere illum poſ- ſent, Paterfamilias iuſſerat tintinabulum pendi ex ære parvulum. Hoc ille, quaſi præ- o virtutis ſuæ admodùm ſuperbire, & alios nes præ ſe contemnere. Cui vnus ſenior: Heus , inquit, an neſcis, indicari pravitatem morum orum tinnitu iſto, non ornari ære corpus?

Coercet fabula ſtultitiam vulgi, quod ſæpè placet ſi- notis, & inſignibus flagitiorum ſuorum.

VRSI PRÆCEPTUM.

MAgnus erat inter duos familiaritatis, & neceſſitudinis vſus, vt in ſumma coniun- one voluntatum, atque ſtudiorum vivere vide- ntur, operaſque darent inter ſe mutuas, & alter eri gratificaretur. Accidit, vt iter quodam tem- ore communiter ambobus faciendū eſſet: cùm- ue tranſirent quaſdam ſolitudines, in Vrſum in- entem inciderunt. Quo viſo, vnus celeriter in

arborem evaſit, alter ab Vrſo oppreſſus,
audiſſet, illam feram cadavera non attinger
terram ſe proſtravit, & attractam animam q
potuit vehementiſsimè continuit, vt veſtig
nullum vitæ appareret. Vrſus omnibus part
corporis pertentatis, & ore ſuo crebrò ad i
os, aureſque admoto, cùm pro mortuo reli
ſet, abijt. Tum metu ambo liberati, proſequ
tur inceptum iter. Inter eundum autem in
rogat is, qui arborē conſcenderat, alterū quid
in aurem Vrſus iacenti immurmuraſſet? M
inquit ille, quæ nunc memorare nihil attinet
in primis hoc præceptum dedit: Ne amicum
quemquam mihi vnquam perſuadeam, cuiu
dem adverſo tempore meo non fuerim exper

Docemur, verum eſſe, quod Cicero ſcripſit præclar omnia: Non facilè dijudicatur amor verus, & fict aliquod incidat eiuſmodi tempus, vt quaſi aurum i ſic benevolentia fidelis periculo aliquo perſpici poſsit: tera ſunt ſigna communia.

OLLA NATANS.

LEbetem aheneum, & Ollam fictilem v
vis abſtulerat. Tum Olla magnoperè v
re concurſum aheni, & formidare, ac treme
Cui Lebes: Quid metuis? inquit, non ego tibi
cebo. Reſpondit Olla, in tali iactatione ſe non
ſie ſecuro eſſe animo, cui non ſuſpecta ipſius
luntas erga ſe, ſed fortuitus cōcurſus timori e

L

Docet fabula periculoſas omnibus modis eſſe coniun-nes potentum, & impotentum.

SIMIA.

Convocatis vniverſis animantibus, cogno-ſcere Iupiter volebat, cuiuſnam omnium, miſiſsima eſſet ſoboles. Tum Simia Simiolum vulum præferens, & Iovi oſtendens: Quid eris Iupiter? inquit: nullum hoc formoſo for-ſiorem invenies. Cui Iupiter: Ideo nudas, in-t, nates ſcilicet habet.

Docet fabula, de illius ore, qui ſe ipſum, aut ſua præ-t, laudes, & ſordidas, & ridiculas fieri.

GRUS, ET PAVO.

Pavo contra Gruem aſsiſtens, explicatis pen-nis ſuis: Quanta eſt, inquit, formoſitas mea, deformitas tua? At Grus ſubvolans, quanta eſt quit, levitas mea, & tua tarditas?

Monet fabula, non eſſe ob aliquod bonum naturale erbiendum, neque contemnendum alterum, cui fortaſsè ltò maiora collata ſint.

ABIES, ET DUMETA.

Contemnebat propinquos dumos Abies al-ta. Cui illi: Quantò tu nobis es præſtantior, ntò tua eſt conditio deterior, quòd magis om-generis iniurijs expoſita ſis, & tibi à Dijs, & minibus pericula impendeant.

Do-

Docet fabula, non oportere excellentes vllorum militatem deſpicere. Nam multos, vt ille ait, fort tollit in altum, vt lapſu grauiore ruant.

INVIDUS.

VOlens explorare ſenſus hominum Iupit miſit Apollinem in terras, qui volunta humanas cognoſceret. Hic primùm incidit Avarum vnum, & alterum Inuidũ. Quibus cu colloquutus, copiam illis facit petendi, quod ve lent. Id enim, quod vterque petijſſet, ratum habiturum; ſed ea lege, vt quod ſibi alter petijiſſe alteri præſtaretur duplum. Nullo igitur pacto i duci potuit Avarus, quidquam ſibi vt peteret: Inuidus erui vnum oculum ſibi petijt, vt Avar ambos amitteret.

Deſcribitur hac fabula avaritiæ, & invidiæ peſſ mum, & teterrimum vitium.

PUER, ET FALLAX.

PLorabat ad puteum reſidens & queritaba tur Puer: ad quem accedens Avarus, inter rogat, quid acciderit ei? Me miſeram, inqui Puer, cum multò largioribus lachrymis: ò mi ſerum me! Cur miſerum ſe prædicaret, inter roganti Avaro, reſpondet: Auream ſitulam ſi bi in puteum modò delapſam. Ille cupiditate cæ cus, neque vnde Puer auream ſitulam afferre po tuiſſet, neque haud veriſimile hunc dicere cogi tans, poſitis veſtibus ſe in puteum dimittit, qui

bus

s Puer interea, dum ille revertitur, ſublatis, in
it.

ppetunt, eos ſua etiam amittere ſæpè ſo-
t.

APRA, ET LUPUS.

is in alta rupe ſtantem Capram:
inquit vel Leo, vel Lupus, huc in
s, & ad lætas frondes deſcendis,
& nuda loca relinquis? Cui reſ-
ſenſerat enim fraudulenter lo-
ſſe in animo ſibi dulcia præpone-

oluptatum ſtudium interdum eſſe exi-

CORNIX.

ix reperit in vrna grandiuſcula
aultum. Quam cùm attingere
poſſet, lapillos quàm plurimos
quibus fundum occupantibus,
qua ſubijt, & potandam ſe Cor-

ultas res arte obtineri, quas nullæ
ent.

SIMIA.

M ... ſſe amorē erga natos Simiarum accepimus: ſed duobus partu editis, alterum mirificè diligere matrem, & geſtare manibus, & frequenti complexu ſæpè numero neca-
re:

Docet fabula, non oportere excellentes vllorum [...] militatem deſpicere. Nam multos, vt ille [...] tollit in altum, vt lapſu graviore ruant.

INVIDUS

VOlens explorare ſenſus ho[...] miſit Apollinem in terras [...] humanas cognoſceret. Hic pri[...] Avarum vnum, & alterum Invi[...] colloquutus, copiam illis facit pe[...] lent. Id enim, quod vterque pe[...] habiturum; ſed ea lege, vt quod ſi[...] alteri præſtaretur duplum. Nullo [...] duci potuit Avarus, quidquam ſi[...] Invidus erui vnum oculum ſibi p[...] ambos amitteret.

Deſcribitur hac fabula avaritiæ, [...] mum, & teterrimum vitium.

PUER, ET FALL[...]

PLorabat ad puteum reſiden[...] tur Puer: ad quem acceden[...] rogat, quid acciderit ei? Me n[...] Puer, cum multò largioribus la[...] ſerum me! Cur miſerum ſe pr[...] roganti Avaro, reſpondet: Aur[...] bi in puteum modò delapſam. Ill[...] eus, neque vnde Puer auream ſitulam afferre potuiſſet, neque haud veriſimile hunc dicere cogitans, poſitis veſtibus ſe in puteum dimittit, quibus

s Puer interea, dum ille revertitur, ſublatis, in
vas aufugit.

*Qui aliena appetunt, eos ſua etiam amittere ſæpè ſo-
e, fabula docet.*

CAPRA, ET LUPUS.

C Onſpicatus in alta rupe ſtantem Capram:
Quin tu, inquit vel Leo, vel Lupus, huc in
erbidos campos, & ad lætas frondes deſcendis,
iſta ſterilia, & nuda loca relinquis? Cui reſ-
pondit Capra: (ſenſerat enim fraudulenter lo-
cutum) Non eſſe in animo ſibi dulcia præpone-
ſalutaribus.

*Fabula docet, voluptatum ſtudium interdum eſſe exi-
ale.*

CORNIX.

S Itiens Cornix reperit in vrna grandiuſcula
aquæ non multum. Quam cùm attingere
vido roſtro non poſſet, lapillos quàm plurimos
vrnam deijcit: quibus fundum occupantibus,
d labrum vrnæ aqua ſubijt, & potandam ſe Cor-
ici præbuit.

*Docet fabula, multas res arte obtineri, quas nullæ
ires aſſequi potuiſſent.*

SIMIA.

M Agnum eſſe amorē erga natos Simiarum
accepimus: ſed duobus partu editis, alte-
um mirificè diligere matrem, & geſtare mani-
us, & frequenti complexu ſæpè numero neca-
re:

re. Quæ igitur fugiebat Canes cum gemino fœ-
tu, chariorem manibus comprehenſum, alteru
de cervice pendentem geſtabat. Curſu autem f.
tigata, laſſatis è manibus elapſus Simiolus, cùm
vrgente Canum vi tolli non poſſet, perijt: alte
qui collum matris arctiſsimè aſtrinxerat lace
tulis ſuis, conſervatur. Hunc poſtea illa ſolum it
vehementer, vt priùs alterum amavit.

Fabula oſtendit, vnius ſæpè damna alteri prodeſſe.

OLLA.

EXpoſitam ſub dio Ollam fictilem, vt lutum
priùs areſceret, quàm in fornace torrere-
tur, interrogat Imber: Quidnam rei ſit? Illa verò
ſe dolium eſſe, ſuperbè reſpondit. Dolium, in-
quit Imber, in quo vinum condi ſolet, quod nos
Aquæ odimus? Peribis igitur: & illam diſiecit.

*Contra ſuperbiam, & faſtum, & ſtultas elationes ani-
morum, hæc fabula narratur. Sæpè enim fit, vt magna-
rum rerum profeſsiones, & arrogantia dignitatis homi-
nes imperitiores evertat, atque perdat.*

HOEDUS, ET LUPUS.

CUm Lupum evaſiſſet Hœdus, & confugiſ-
ſet in caulam Ovium: Quid tu ſtulte, in-
quit ille, hìc te ſalvum futurum ſperas, vbi vi-
deas quotidie ad cædem rapi pecudes, & macta-
ri Dijs? Non curo, inquit Hœdus: nam ſi mo-
riendum ſit, quantò præclarius mihi fuerit, meo
cruo-

uore reſpergi aras Deorum immortaliũ, quàm
igari ſiccas Lupi fauces?

*Significat fabula, mortem communem, & paratam om-
ius cum honeſtate, & laude coniungi oportere, ſi fieri
lo modo poſsit.*

SOMNIATORES.

FAciebant iter vnà tres cõmuniter, & cùm per
loca inculta, & deſerta aliquot dies pergen-
um eſſet, cibos mercati ſecum tulere. Hi in via,
æ opinione illorum longior fuerat, defecere.
aque duo contra tertium, ſimpliciorem, vt cre-
bant, conſilium ineunt, quo ſua illum portione
audent: & cibus, inquiunt, qui adhuc ſupereſt,
on ſatis eſt futurus vniverſis: placet igitur nobis,
um potiri hoc ſolum, qui maximè admirabile
omnium viderit, ſi tibi idem videtur. Probata re
niverſis, ad ſomnũ capiendum componunt cor-
ora ſua. Cùm dormirent duo illi aſtuti, ſurgit
rtius, & quidquid cibi reperit, id eſuriens abſu-
it totum: ſenſerat enim, eos dolum machinari.
Cùm autem eſſet mediũ ferme noctis, experrecti
li narrare inter ſe ſomnia ſua. Atque vnus: Quã
nirũ, inquit, ſomnium vidi! Quodnam, alter, ob-
ecro? Et ediſſere, inquit. Viſus mihi ſum videre,
nquit, arripi magna quadã vi, veluti procellæ, &
nte Iovis ſolium ſiſti. Cui alter: Non minus admi-
abile referam, contrarium quidem tuo ſomniũ:
Nam ego vidi me ſimiliter impetu quodam vẽti,

&

& turbinis deferri ad hiatum ingentē terræ, & Ditis regia conſtitui. Quin igitur, inquiunt, referimus ſocio hæc, quæ oblata nobis per quietē fuere? Itaque excitare illum qui fingeret, ſe profundiſsimo in ſomno iacere, & verbis inclamare. Qui cùm audiſſet illas fabulas: Quis me vocat? inquit. Cui illi: Nos ſcilicet ſocij inquiunt, tui. Quomodò, inquit, obſecro, reverſi? Quomodò, inquiunt hi, qui nuſquam diſceſſerimus? At ego, inquit iſte, mihi viſus ſum videre vnum veſtrum raptum in Cœlū, alterum ad inferos deferri. Nunquā igitur redituros vos eſſe ratus, cibū comedi totum.

Hoc dicit fabula quod Lucretius:

.... Circumretit vis, ac iniuria quemque,
Atque vnde exorta eſt ad eum plerumque revertit.

AVICULÆ PRÆCEPTA.

CApram Aviculam, aiunt, pollicitam Aucupi, ſi ſe amiſiſſet, daturam illi præcepta tria: quibus ſi vti vellet, beatam vitam vivere poſſet. Cùm Auceps hac ſpe, & conditione illam avolare paſſus fuiſſet, de arbore hæc acciniſſe Aviculam traditur.

Crede parum: Tua ſerva: Et quæ periere relinque.

POſtea: Gratias ago tibi, magne (inquit) Iupiter, qui me de iſtius manu liberaſti. Nam in viſceribus meis latet ſmaragdus vncialis, quem ſi ille abditum intra me ſciret, nunquam vivam emitteret. Hoc audito, mirificus dolor Aucupem

vaſit, & pœnitere eum crudelitatis ſuæ, qui
n facilè Aviculam dimiſiſſet. Ibi illa: Niſi ſe-
aris præcepta mea, inquit, nihil illa tibi pro-
erint. Nam cur tu nunc obſecro, mihi credis;
æ vncialem gemmam mihi ineſſe dixi, cùm vix
niunciæ pondus habeam? Quod ſi verum ſit,
r non ſervabas tuum? Sed cùm & hoc neglexe-
, reſtat ſcilicet, ne amiſſa, quæ recuperari ne-
eant, fruſtra requiras, aut deſiderio illorũ con-
maris: atque his dictis, relicto Aucupe, avolavit.

*Explicat fabula, vtiles maximè ſenſus ad vitam cum
iete degendum. Et hoc etiam oſtendit, præcepta bona
ultos audire, paucos ſequi.*

VULPES, ET GALLUS.

C Onſederat, cum ſuis Gallinis ſuper arbore
Gallus. Hunc Vulpecula eſuriens ad ſeſe
llicere cupiens: Quid tu, inquit, iſtuc ſubvola-
i? Quin plana loca frequentas? Nam non eſt
uòd quemquam metuas: ita nuper in conventu
mnium animantum pax, & concordia firma-
a eſt, edictum propoſitum, ne quiſquam alterum
edere, aut damno afficere audeat, nec vi, aut
lam in corpus, aut res alterius vllus invadat.
Gallus, intellecta Vulpis ſententia: Magnum, in-
uit, gaudiũ nuntias. Atque inter hæc caput alte
xtollere, & cervicem extendere, quaſi aliquid à
onginquo ſpecularetur. Interrogatus igitur, quid
cerneret, aut quid rei eſſet? Ego, inquit, Canes

duos accurrentes aſpicio parulo rictu, feſtinã-
tes curſu incitato. Valere igitur, inquit Vulpe
nam mihi, vt video, diutiùs hìc morari nequ
quam expedierit. Quid ita vero? inquit Gallu
Non tu pacem factam inter animantes dixera
Ita eſt, inquit Vulpes: ſed quid, ſi iſtis res adhu
ignota ſit, neque ad eos nuntius pacis perveneri
Mea ſcilicet pellis præclarè diſtrahatur,

*Hoc dicit fabula, quod proverbium: Clavum cla-
pelli oportere,*

CORUUS, ET VULPES.

Eſuriens Vulpes, vt aliquam ſimplicem aver
fallere poſſet, abiecit ſe in viam, quaſi mor-
tua eſſet, ne vererentur illæ advolare ad ſe. Cor-
vus autem intuitus illam diligentiùs, ſpiraſſ
Vulpem animadvertit: itaque circum volitans
Non meus, inquit, oculus minùs eſt ſubdolus qu
cor tuum.

*Fabula proverbij ſententiam innuit, quo dicitur, fu-
rem eſſe furi manifeſtum, & Lupum Lupo.*

VULPES, ET FORMICA.

QUærens materiam Vulpes ad domũ ſtruen-
dam, vbi habitaret in luce, & aperto aere
redarguitur à Formica, quæ quidem perquàm eſſ
iucundum aſpectum lucis, fateretur: ſed Vulpi ta-
men cogitandum quid ageret, quæ eſſet in tanto
odio Ruſticorum propter rapinas, & cuius pelles
magnoperè ad veſtitus hyemales expeterentur.

Fa

Fabula docet, nullã rem inconſulte aggrediendam eſſe.

ASINUS, ET LEO.

CUm quodam tempore coniuncti fœdere, & amicitia vnà iter facerent Leo, & Aſinus, onſpecta hic Luporum caterva, procurrit auda ùs, & clamorem quàm maximum erudit. Tum upi, qui Leonem etiam animadvertiſſent adeſſe, ſinum quidem illi deriſerunt, ſed celeriter ſe fu- a ſubducere. Aſinus autem interroganti Leoni, uænam tanti clamoris cauſa, & quid factũ eſſet: eſpondit: Se Lupos conſpectos abſterrere voluiſ- , à quibus deriſum fuiſſet, cùm tamen ipſum eonẽ viſum ſtatim fugiſſent. Rectè, inquit Leo: on enim clamores, ſed vim metuit Lupus.

Fabula indicat, fortes, & conſtantes viros non verbis, d factis animum attendere.

VULPES, ET ANGUIS.

FAmelica Vulpes, cibum quærens ſibi, diſ- currebat per ſilvas, & campos, ac fortè cal- avit Anguem, à quo icta cùm eſſet, magno do- ote, & indignatione concitata, morſu illum auciat, atque ita læſi ambo, tum quidem diſce- unt, medicinam quæſituri vulneribus ſuis. Poſt nnos aliquot obviam factus Anguis Vulpi, ani- no memori, & cupido vindictæ, callidè Vulpem erbis aggreditur, & quantam, inquit, triſtitiam epi de diſsidio noſtro, neque quidquam ex illo empore, quo ſimultas inter nos extitit, maiori

mihi curæ fuit, quàm vt gratia noſtra recon-
liaretur, ac poſt illam te quidem nunc video p
mùm. Quare ſi videtur, obliviſcemur prioru
& amicitiam renovemus, interque nos aman
complectamur, qui pridem hoſtiliter appetim
Quid enim magis omnibus mortalibus cuiuſcu
que generis, ac conditionis, expetendum, quà
pax, & concordia? Quæ alia res melior, vtilic
iucundior eſſe poſsit? Hæc omnia & conſerv
preſtatque incolumia, ac ſalva, & auget, atque b
nis multiplicibus complet. Hæc ferè illa eſt, q
opes, divitias, vitam denique ipſam, & parit,
nutrit, atque educat. Et quid multis opus? Nul
eſt bonum in terris pacis bono præſtantiùs, neq
optabilius. Atque hæc locutus, ad oſculum ſe e
gere Anguis, & Vulpi oculis ablandiri. Ilia v
rò Angui non credidit, quem ſciret natura e
implacabilem, & cùm ſævum, tum etiam mal
tioſum. Itaque eum averſata, ſic, vt loquere, e
inquit: ſed vt pace vera nihil melius, ita ficta d
terrima res eſt rerum omnium. Hoc enim venen
quandam dulcedine opinionis pacificæ conditun
& non vitatur, & hauſtum ſubitò necat. Nequ
vllæ poſſunt inimicitiæ, & bellum tam nocere
quàm ſimulata benevolentiæ, & pax. Hæc pu
blicas, & privatas res, hæc ſalutem, dignitaten
vitam, fortunaſque evertit, ac peſſundat nihi
metuentium, & ſecurorum. Nam inimico, &
ho

li nemo credit: ideoque ab his non fallitur,
que decipitur quiſpiam. Sed illa fucata verba,
ſpecie honeſtiſsimu bonitas, ea in fraudem im-
itiores impellunt, ea ſimplices inducunt in er-
em, atque miſeriam. Ac tibi quidem laudatori
tis tantũ eſſe reſponſum volo. Ad reconciliatio-
n autẽ gratiæ, & amicitiæ noſtræ quod attinet,
habeto, neque me poſtea (quæ accidere me-
ni) tibi vnquam ex animo crediturã eſſe neque
bitrari, te, mihi vt fidem habeas, facere poſſe.
*Fabula monet, incertam, & dubiam eſſe voluntatem
um inter quos magnæ inimicitiæ, & graves ſimulta-
intercesſerint, maximè ſi vnus etiam ab altero læſus,
damnis affectus fuerit.*

HIRCUS, ET HERINACEUS.

C Ontemplans cornua ſua & crura in aqua
renitentia Hircus, dignum ſe magnis ho-
oribus eſſe arbitrabatur: ſibique admodùm pla-
bat. Cui Herinaceus, qui fortè & factum Hir-
, & verba audierat: Si, inquit, oculatum etiam
rgum haberes, aut tua mutilata cauda, & ex-
ntes coxæ in aquis apparerent, ſic te ſatis hono-
tum eſſe crederes.
*Fabula hoc dicit, non videmus manticam, quòd in ter-
o eſt.*

STRUTHOCAMELUS VOLANS.

S Truthocamelus alas quidem habet, quibus
in curſu ad pernicitatem adiuvatur: ſed in
ſubli-

ſublime volando, non extollitur. Hæc ſive
ſtia, ſeu avis, cùm fortè in ardua rupe conſtiti
incitare ſeſe ad volatum, & imitari velle relic
volucres. Cui Gallina, quæ hoc conantem v
rat: Cave, inquit, ne volandi cupiditate, etiam
grediendi facultatem amittas. Qua deriſa, d
cit ſe paſsis alis de rupe, atque ad terram por
re ſuo afflicta crura fregit.

Fabula docet, contra naturam niti oportere nemine

LUPUS, ET VRSUS.

QUærebat ex Vrſo Lupus, qua de cauſa
put ſemper demiſſum gereret. Quia eni
inquit Vrſus, debile illud eſt, & infirmum. At
inquit Lupus, cornibus te armato, quemadm
dum armata eſſe capita Taurorum cernis. Q
hoc, inquit Vrſus, preſtare mihi poterit? M
ti inquit Lupus, homines norunt, quos natu
ſingulari ingenio, & induſtria inſtruxit. In
eos igitur huius rei artificem quæres. Vrſus p
ruit monitis Lupi, & invento tandem, qui corn
ſe additurum ipſi profiteretur, de mercede ſ
ſcitari, ac paciſci cœpit. Cui artifex: Da ſanè m
hi dimidiatas aures tuas, inquit. Quid enim pr
ter eas, aut poſsis, aut velis perſolvere, nihil v
deo. Fiat, inquit Vrſus, lætus ſi pro acuminib
aurium aciem cornuum habiturus eſſem, ac tr
cari illas patitur. Tum artifex: Nunc perforab
inquit, eam capitis partem, cui tu potiſsimùm i

ferr

ri cornua volueris. Minimè, inquit Vrſus, iperem enim, ſi hoc fieri permitterem. At aliter, inquit artifex, cornutum te reddere potero. Carebo igitur, inquit Vrſus, potiùs nibus, quorum cupiditas vtinam non aures ltillaſſet meas.

Docet fabula, incogitantium, & ſtultorum maiora ſtantium cupiditates non carere detrimentis.

TALPA, ET MUS.

Æcum quidē eſſe animal Talpam, videtur minimè incertū eſſe: ſed habet tamen quidm oculorum ſimile, vel etiam oculos fortaſſè, ibus tenuiſsima membrana prætenditur. Huius neris vnum gloriatum de oculorum pulchritune contra Murem accepimus. Cui Mus reſponſe fertur: O bellos oculos, qui nihil aſpiciant!

*Reprehendit fabula arrogantiam, & inanes oſtentatio*s.

FIFUS, ET SPINA.

UmFicus groſsis eſſet gravis, florebat Spina. Hæc igitur ad Ficum: Vbi flores tui nt, ait. Cui Ficus: Vbi fructus tui, inquit, ſunt? t mihi, inquit Spina, fructus natura negavit. Quatu igitur, inquit Ficus, flores in me requiris, im floribus multò præſtantiores fructus videas?

Nunquam quidem abeſſe intelligendum à virtute decus, d minus interdum conſpici: At vitioſa, & futilia non illa ſæpè admodùm nitent.

SIMIUS ET VULPES.

SImius contemplans benè habitam, & cur-ta pelle ac nitidis pilis Vulpem: O quant inquit, benignitate erga te maiori vſa eſt nat ra, quàm erga me, quem exquiſita quadam d formitate affecit! Cuius errorem, vt refellere Venito mecum, inquit Vulpes. Faciam, inq ille, vt iubes, etſi pudet me ſtrigoſum, & nudu tecum incedere per viam, quæ ita quaſi pexa, veſtita es. Cùm non multum itineris confec ſent, obviam fit illis Elephas, cui eſſent dent fracti. Hunc Vulpes interrogat: Quæ vis dent tantæ beſtiæ frangere potuerit? Cupiditas, i quit ille, hominum: cùm prædæ huius avidi n pertinaciùs oppugnarent, ipſe impactos arboru truncis excuſsi, & impenſo eo, quod tantope expetebatur, redemi vitam meam. Digreſsi hoc, vident Pavonem, cui eſſent pennæ & cauda, & de alis revulſæ. Rogat Vulpes, à quo i deformatus, & ſpoliatus ſit decore ſuo? Cui r ſpondit Pavo: Hominē pulchritudine, & luculē ſpecie illarū captum, rapuiſſe eas ſibi. Hoc rel cto, incidunt in Vulturem, cui de pectore pellic la eſſet detracta, quem miſerata Vulpes: Quid in hoc, inquit, tantum malum impulit? Cui Vu tur: Plumarum laneam quamdam molliciem d licati concupivere, & repertam in me adimente ita, vt cernis, denudarunt. Vix à conſpectu hui abierant, cùm obvium habent Hominem onuſ

inis, & trahentem ſecum parvulos liberos,
ſequente vxore. Hunc Vulpes ſalutat, & vn-
veniat, quòque proficiſcatur, percontatur. At
: Quò quidem eam, neſcio, ſed de vrbe capta
io,quæ quondã omnium rerum copia affluens
hoſtilem in ſe potentiorum concitavit, &
c direpta, ac diruta me quoque miſerũ perdi-
Tum Vulpes: Vides, inquit, divitias, & co-
eorũ, quæ magni fieri, & placere ſolent, non
dere beatos poſſeſſores ſuos? Quapropter fac,
paupertatis neque pudeat te, neque pigeat.

Docet fabula, in opulentia, & abundantia plus eſſe umque mali, ſemper quidem maiora pericula, quam paupertate, & egeſtate.

VULPES, ET MUSTELLA.

V Ulpes irrepſerat in frumenti cumeram per
anguſtam rimam, quòd valdè macilenta
r, & corpore attenuato fame: repleta autem,
n eadem ſe recipere, & egredi vellet, non ma-
patuit exitus diſtentæ cibo. Tum nitentem, &
gentem fugam conſpicata Muſtella monet, vt
exire ſtudeat, quemadmodum intraverit. Ma-
enim priſtina recuperata, tum demum evaſu-
n illac, quà ſubijſſet.

Qui à divitibus, & potentibus locupletentur, eos inte-rendum ſe in carcerem includere obſequijs illorum, ne- inde, niſi priorum commodorum amiſsione, liberari è poſſe.

CUCURBITA, ET PALMA.

CUcurbita conſita ad Palmæ radicem, largis imbribus irrigata eſſet, ſtirpi Pa innitens, ad illius ſe cacumina extulit. Tun terrogare Palmam, quot annis ad tantam g ditatem perveniſſet? Cui reſpondit Palma: minus centum annis. Tum Cucurbita: Qu re ego ſum melior, inquit, quæ non dies toti creſcendo confeci, & tuam exæquavi altit nem. Paulò poſt præmatura, & ipſa flacceſc & radix amiſſo ſucco non magis vegetare ill Ergo quàm temerè de proceſſu incrementi gloriata eſſet intelligens, & ſuam grandita contemnens, futilitatem confeſſa fuit.

Fabula docet, quæ citò oriantur etiam citò occid Et ſubitò incrementa fructuoſa non eſſe.

PORCUS, ET VULPES.

PInguis, & opimus aſsiduo paſtu, & dilige ſagina Porcus, interrogatus à Vulpe, v nam ipſi tanta corporis moles, & ille, quem madverteret, copioſus adeps contigiſſet? ſpondit, curam hoc efficere domini, à quo o preberentur abundè, & etiam ingererentur. nomine Porcus dicere, beatum ſe putandum, tantoperè hominibus placeret. Vulpes non tuit ſe continere, quin fatuam, & inſulſam, animam pro ſale haberet, beſtiam redarguer atque illum abducit intra villam, ante quam fo

c

venerat, iubetque ſurſum aſpicere. Hoc ille potuit, cùm difficulter cervicem reflecteret. ſublatis oculis, ſuccidiam videt, laridum, per- farta. Tum Vulpes: Hæc, inquit, omnia fuiſ- ient, & ad tales fructus tendit cultura tua.
abula docet, vitandas voluptates, & in ventre pin- non ineſſe ſapientiam.

CANIS SENEX.

Ona, & laudabili opera Canis perſtrenui vſus aliquantiſper venator fuerat. Deficien- is autem iam viribus, & debilitatis membris, ilo feciùs, ille tamen ab hoc alacritatem, & ſus priſtinos requirebat, & verbis, atque verbe- is ceſſantem vrgebat. Cui Canis: Quàm citò itus meritorum meorum, inquit, ita in me fa- est! Neque prodeſt quidquam, quòd benefe- im, cùm facere poſſe deſierim.
abula reprehendit hominum pravitatem in benefi- obliviſcendis.

MUSTELLA.

Mbecillis iam, & annis gravis Muſtella, Mures aſſequi non magis poterat. Hanc igitur exco- at fraudem, in frumenti manipulos ſe impli- , eòdem veniunt & Mures, fruges vt erodant: s illa ſine labore, & defatigatione capit, atque vorat.
Fabula docet, viribus deficientibus magnum in pru- tia ſubſidium eſſe poſitum.

TI-

TIGRIS.

VEnator iaculis, & ſagittis feras perſeque-tur: quibus fugitantibus, Tigris ſe bellu ſolam ſuſtentaturam eſſe profitetur: in huius latebris ſuis femur ſagittam venator conijc Tum illa graviter ingemiſcere, & circumſpic re, ac quærere authorem vulneris. Cui obvia facta Vulpecula: Quis te læſit, ò fortiſsima, inqu ferarum? Néſcio, inquit illa, ſed ſentio viri r buſti adhibitam manum fuiſſe.

Refutat fabula temeritatem audacium. Qui aute viribus præſtant, plerumque incautiores eſſe conſuev re. Docemur igitur hoc, vt intelligamus, victoriam n tam virium eſſe, quàm prudentiæ.

BOS, ET MUS.

OPimum Bovem reſupinatum in ſtramen to arrodere Mus cœpit, & dentibus mult carne denſum femur lacerare. At Bos primùn caput quaſſare, & movere cornua, mox etiã exi lire, & circumſpicere, ac veſtigare hoſtem Cu Mus de cavernula ſua caput exi ens: Quantilla, inquit, ego beſtiola quantũ animal exitare potui

Fabula docet; ſæpè nihil, & contemptos homines impunè illudere potentioribus, & magnis.

BOS, ET IUVENCUS

ANte Bovem arantem, quem ætate confe-ctum etiam quotidianæ aratri, & plauſtri trahendi operæ ſentum, & ſqualidum reddide-

rant,

t, ante hunc igitur exultare nitidos, & petu-
s iuvencus, atque ipſius ſcabram, & nuda-
n pellis cutem irridere. Paulò pòſt arripitur
immolationem Iuvencus, qui cùm præter
vem duceretur, demiſſo capite, & lento paſſu
rediebatur. Tum Bos: Etſi, inquit, nolim huic
pœnas dare laſciviæ, & inſolentiæ tuæ, tamen
n ita ceciderit, delector id me cognoſcere
rum eſſe, quod audire etiam de meis parenti-
s memini: In maximis periculis verſari petu-
tem iuventutem. Ac eſſe quidem ætatem hanc
ſe malis obnoxiam, ſed tum maximè, cùm
cedat iniuriarum, & improbitatis vſurpatio.

*Præceptum, & admonitio fabulæ narratione com-
hendutur.*

SIMIÆ.

Imiæ purpuratæ inſtituebantur ad ſaltationē.
Cuius cùm peritæ viderentur eſſe, productæ
ere ad ſpectaculum. Saltantibus autem obiecit
idam nuces: quibus viſis, omnibus poſthabi-
, & neglectis, ad nuces illæ diſcurrere, & de his
ter ſe luctari, ac depugnare.

*Fabula hoc dicit: Naturam expellas, furcam tamen
que recurrat.*

ASINUS CONTROVERSUS.

DUo, qui vna iter faciebant, Aſinum ober-
rantem in ſolitudine conſpicati, accurrunt
læti,

læti, ac vterque illum ſibi vindicare, quòd prior conſpexiſſet. Dum contendunt, & rixantur, neque à iurgijs abſtinent, Aſinus aufugit, ſubducit ſe oculis illorum. Ita dum vterque non dum prehenſum ſuum eſſe vult, neuter illo potitur.

Fabula docet, inter altercandum, multa, quæ placido conſenſu retineri potuiſſent, ſolere amitti.

PISCATORES, ET TESTUDINES.

AD nauſeam vſque ſaturi Teſtudinum carne Piſcatores, cùm etiam multum adhuc illius ſupereſſet, prætereuntem forte Mercurium ad ſuas epulas invitant. Qui non ignarus, quippe Deus, quo animo vocaretur, iuſsit ſuas ipſos Teſtudines, vel edere, vel vomere, neque poſt ſua demum faſtidia convivas quærere.

Prodigiorum ſtultitia notatur, qui ea alijs tribuunt quæ ipſi deſpiciunt, & parvi pendunt etiam ea, quæ quantivis interdum pretij ſunt.

CORVUS, ET LUPI.

PEtebat à Lupis partem prædæ Corvus, quod totum diem ſectatus fuiſſet. Cui illi: Non tu nos quidem, ſed prædam ſectatus es, eo quidem animo, vt ne corporibus quidem noſtris velles parcere, ſi exanimarentur.

Fabula docet, ſpectari in actionibus non tantùm quid fiat, ſed etiam quo animo, & voluntate fiat.

MUS.

MUS.

MUs natus, & educatus intra ciſtam refertã nucibus, fortè delatus in pavimentum, m in ſuam domunculam redire properat, & cum illam aſſultat, attingit hunc odor ſua- ſimus ciborum, qui eſſent in propinquo de iquijs agitati convivij repoſiti: quibus guſta- : Hæc, inquit, vt video, iucundior vita futura illa, quam intra ciſtam vixi.

Fabula imperitos notat, qui nunquam ſuum oppidu- n egreſsi, illius vitam, & mores optimos, & lau- tiſsimos eſſe ſtatuunt.

AGRICOLA.

ASiduus Cereris cultor Agricola exoraverat Deam, vt ſibi frumenta ſua abſque ariſtis oduceret. Ita enim rebatur minore cum labo- exculpi poſſe. Sed indefenſa grana, de matu- ſcente tum ſegete Aviculæ excuſſere roſtris, devorarunt.

Fabula narratur contra votorum ſtultitiam: & oſten- t, inprudentes ſpe parvi commodi in magnum ſæpè alum deferri.

ACCIPITER, ET COLUMBA.

COncitatiſsimo impetu Columbam inſe- quens Accipiter, intra villam vnà cum fu- iente ave defertur, & capitur à Villico. Hunc

orat

orat, vt ſe dimittere velit: neque enim te, inqu
læſi vnquam. Cui reſpondit Villicus: Neque,
opinor, mei te vnquam læſere, atque fracta
lum gula interemit.

Fabula docet, vindicandas à Principibus non mi ſubditorum iniurias, quàm ſi ſibi ipſis allatæ eſſent.

ARANEA, ET HIRUNDO.

CONſpicata Aranea capientem Muſcas H
rundinem, contra illius volatus explic
retiola ſua, per quæ facilè lata Hirundo, cele
ter totum opus diſturbavit. Tum Aranea: Iſ
inquit, muſcarias plagas nihil moratur.

Oſtendit fabula, imbecilles fruſtra ſe potentiorib opponere, & hoc obijcit: Vana eſt ſine viribus ira.

AMNIUM SILENTIA.

RUſticus tranſiturus flumen, vadum veſtig
bat. Ac primùm quadam parte ſe rep
turum ſperabat, qua defluebat illud placidè,
cum ſilentio: ſed à tentante reperitur magr
ibi profunditas. Facit igitur alibi periculum, v
quidem reperit vadum, aqua vèrò cum ſtrepit
& impetu decurrebat. Tum ille hæc ſecum: No
vt video, inquit, Amnium murmura, & frem
tus, ſed ſil entium,& leves ſibili metuendi ſunt.

Non eſſe periculum fabula docet à clamatoribus, e minacibus, ſed à muſſitantibus, & taciturnis.

CO

COLUMBA, ET PICA.

Ur tu, inquit Pica Columbæ, ſemper eodem in loco deponis ova tua, atque pullos excluneque redderis prudentior continuos hominũ ais? Huic Columba: Non ſinit, inquit, ſimitas, me neque malè ſuſpicari de alijs, neque os ab illorum iniurijs eripere.

Oſtendit fabula, ſimplices eſſe iniuriæ, & fraudi expo

ASINUS, ET VITULUS.

N vno prato paſcebantur Aſinus, & Vitulus. Cùm autem ſignum auditum eſſet adventus tium, quod de more ſolebat dari, pulſato ære: giamus, inquit Vitulus, ne in poteſtatem hom deveniamus. Cui Aſinus: Fuge ſanè, init, cui cædes, & mactatio ab iſtis impendent hi periculum novum nullum obijcitur, quem viendi, & ferendorum onerum conditio eadẽ anet, tam apud cives, quam apud hoſtes.

Docet fabula, certæ, & exploratæ miſeriæ cum alia ſeria commutationem non eſſe pertimeſcendum.

CAPI.

Gallinacei caſtrati ſolent: ita celeriùs pingueſcere exiſtimantur. Horum magnus imerus in villa alebatur: cùmque omnes opii redderentur cibo largo, & curatione diligen in vno tantummodò nihil proficiebat ſagina:

huius maciem irridebant cæteri. Mox cùm a
diſſent imperium heri, pinguiſsimi quique vt
gularentur ad cœnam, affuturos enim hoſpit
intellexere ſtulti, quantoperè ſibi, & vitæ ſu
carnes, quibus dudum ſuperbijſſent, contrar
& nocentes eſſent.

Conſolatur fabula tenues, & pauperes, illorum
vitam docet eſſe multò tutiorem, quàm ſit locupletum.

BOVES, ET ILEX.

TRabem ligneam trahebant Boves adiun
ad illam. Hæc autem indignari, & que
atque Boves accuſare, vt ingratos, à quibus
raptaretur, cùm frondibus ſuis ſæpè illos pav
ſet. Cui Boves: Cùm nos in hac opera ſtimu
incitari videas, & gemitus, atque anhelitus a
dias, debet profectò in mentem tibi venire, n
te invitos trahere.

Docet fabula, quemque iniuriæ, & damni ſui auth
res non quoslibet temerè accuſare debere.

ARBORES GRANDES, ET PUSILLA.

INter proceras, & grandes, & aſpectu pulchr
aliquot Arbores, vna enata fuerat humili
& contorta, deformiſque quibuſdam quaſi gil
bis. Ergo hanc illæ deſpicere, atque derider
Mox cùm ad ædificium quoddam materia qu
reretur, cæſis alijs omnibus, hæc Puſilla, & c
formis arbuſcula ſola relicta fuit. Tum quidem
illa ſtatura, atque facie ſua admodùm gaude

ba

, quæ ſæpè dolori inter aliarum contemptum
fuerat: intelligebat enim, ſe beneficio huius
nere incolumitatem ſuam.

Monet fabula, ne nimis iniquo animo feramus, deeſſe is bona illa corporis, atque fortunæ, quorum ſi quis ia colligat, ſæpiùs nocuiſſe affluentiam, quàm proſe comperiet.

CYGNUS.

Ygnus, qui Latinè Olor dicitur, edens ante mortem (vt fertur) ſuaviſsimum carmen, etrogatur à Ciconia, hæc enim illud fortè udierat: Quæ res illo tempore faceret, vt cane, & gaudere liberet? Huic reſpondit Olor: fieri bona vitæ melioris, & animi quodam ſagio futuræ fœlicitatis, in quam ex hac vita grare ſe intelligeret. Quænam illa eſſe poſſet, errogante ſtulta ave, vt eam abſolveret: An illa parva videtur, inquit, quòd tum neque ærendi victus, neque inſidiarum metu afficiar, que excruciabor?

Docet fabula, mortem non eſſe extimeſcendam, quæ ad meliorem bonos vitam quaſi transferat, tum à ltis miſerijs abducat.

DE ASINO, SIMIA, ET PALMA.

ME miſerum, inquit, & infœlicem Aſinus, cui nihil natura tribuit, quod vlli animanmetuendum eſſe videatur, atque vtinam cor-

nuaſ

nua illa mihi eſſet largita. Hæc audiens Sim
Non tamen tanta, inquit turpitudo tua, qua
ra mea eſt, quæ nudis vivo natibus, & ſine ca
da. Cognoverat querelam amborum Talpa,
illo forte in loco ſolum egere cœperat. F
tur autem hæc beſtiola ſolertiſsimi eſſe au
tus. Prolato igitur capitulo ſuo: Quid, inqu
querimini, cùm ſciatis, me captum oculis, & ſe
piternas in tenebras à natura procreatum eſſe?

Fabula oſtendit, eos, qui ſe infœliciſsimos eſſe exiſ ment, comparatione aliorum beatos interdum vid poſſe.

AVIUM, ET PISCIUM FOEDUS.

SUſcepto bello cum quadrupedibus, fecera fœdus cum piſcibus aves: inter cuius co ditiones, & hæc erat certi numeri, auxilia alte alteris mittere deberent, quoties peterentur. S à Piſcibus cùm ex pacto auxilia poſtularentu negant, illis terra mittere ſe ea poſſe.

Inſtruit ad prudentiam fabula eos, qui ſe cum ali coniungere ſtatuerunt; & docet, cavere ne ſocietat ineant cum iis, quorum ſibi opera ſuo tempore præſ aut vtilis eſſe nequeat.

AQUILA, ET PICA.

ORaſſe quodam tempore Pica dicitur Aqui lam, vt ſibi quoque locum inter eos eſ pateretur, quorum opera in Regni adminiſtr tione vteretur. Neque enim vlli ſe facilè cede

te

vel corporis agilitate, vel ſpecie, vel prom-
a lingua. Cui Aquila reſpondiſſe fertur: For-
ſe illius ſe operam non repudiaturam fuiſſe,
ſi tanta linguæ celeritate, atque agilitate præ-
tam eſſe ſciret.

*Docet fabula, loquacium, & garrulorum familiari-
tem à prudentioribus reſpui ſolere.*

RUSTICUS CANIS, ET VRBANI

FUgientem Canem ruſticum vrbani cum in-
gentibus latratibus inſequebantur: qui tan-
em confidentia capta ſubſtitit, & contra illos
entibus infrendes, ſeſe convertit. Tum vrba-
i cohibito curſu, ſubſtitere & ipſi, neque vlte-
iùs procurrerunt.

*Fabula docet, fortem animum plerumque in periculis
aximo præſidio eſſe conſueviſſe.*

TESTUDO, ET RANÆ.

TEſtudo cùm videret, levitatem, & agilita-
tem Ranarum eſſe maximam, deplora-
bat inertiam ponderis ſui, & teſtæ gravitatem.
Mox cùm cerneret, eaſdem capi, ac devorari
& ab avibus, & à piſcibus: Quantò, inquit, ſatiùs
eſt vivere tardam, quam expeditam mori!

*Docet fabula, accuſari per inſcitiam ſæpè naturæ ſa-
lutaria.*

GLI-

GLIRES, ET QUERCUS.

NE conſcendere cum frequenti labore Qu
cum ad glandes rodendas cogerent
Glires, conveniſſe dicuntur ad hanc effodie
dam, vt per otium glandibus, illa everſa, veſc
rentur. Tum vnus natu grandior, & ætate p
ritior: Sed ſi nunc eradicaverimus, inquit, n
tricem noſtram, quamvis in præſentia copioſ
victus nobis ſuppeditatus ſit, in poſterum tame
fame, & inedia confici neceſſe fuerit.

*Monet fabula, ne ſpe præſentis commodi, & futur
bona evertamus, & mala nobis accerſamus.*

CANIS FUGITIVUS.

HAbebat quidam in delicijs Canem, quen
ipſe paſcere, & palpare ſolebat: inſolen
tiorem autem caſtigari verberibus ſæpè iube
bat à ſervo. Quodam tempore aufugit Canis
cum quo retracto expoſtulare ille, quòd dice-
ret, erga ſe fuiſſe Canem ingratum, & imme-
morem, quippe quem ipſe curaſſet diligentiſsi-
mè, neque digitulo vnquam attigiſſet duriùs.
Tum Canis: At ſervus, inquit, quoties tuo iuſ-
ſu quam atrociter me verberavit?

*Docet fabula, non ſolùm manibus, & factis iniuriam
fieri, ſed etiam conſilio, & ſubornatione.*

SCARABÆI, ET AVES.

MAgnus timor incuſſerat Aves, ne Scarabæi
fundis ſe proſternerent, à quibus cerne-

nt tantam vim pilarum de ſterquilinio con-
obari. Tum Paſſerem (aiunt) conſolatum ge
s ſuum, & iuſſiſſe habere bonum animum,
òd volucribus à Scarabæorum pilis nihil eſſet
riculi, quas illi tanto molimine, & conatu ægrè
t terram involverent.

Fabula monet, ne temerè adverſariorum apparatu ter- i victoriam, quæ in fortitudine noſtra fuiſſet, illis con- iamus ignaria.

VRSUS, ET APES.

Ctus ab Apicula Vrſus, ira incenſus, in apiariũ irruit, & alvearia populatur. Tum Apes im- etu facto totis examinibus in illum irruunt; de orum vix elapſus aculeis: Quantò, inquit, vnũ picula vulnus perpeti me, ſatius fuerat, quàm ntas copias harum excitari iracundia mea!

Narratur fabula contra impotentiam iracundiæ.

AVCEPS, ET FRINGILLA.

EXplicatis retibus, & ſparſa eſca, aſſedit in in- ſidijs Auceps, aves vt prehenderet: ſed quot- quot advolaſſent, paucæ illæ videbantur: itaque aturatas avolare de area patiebatur, expectans dventum plurium. Qua in ſpe, & cupiditate to- o die conſumpta, vnam veſperè miſeram Frin- illam, quæ ſola ad eſcam advolaret, capit.

Docet fabula, avaritiæ infinitas cupiditates etiam arta ſæpè amittere.

EQUUS

EQUUS NOVITIUS.

MErcatus quidam Equum, cùm prius h
ret valde ſtrenuum, aliquantòt cum
iore cura illum aluit, quàm alterum. Hoc
rari ipſe quoque, atque de ſocio cauſam ex
rere. Quid enim, inquit, eſt, cur me impe
curet Herus, multis nominibus te inferior
Neque enim forma, neque velocitas, neque
res meæ cum tuis comparandæ ſunt. Cui i
Nihil, inquit, novum, neque mirum Herus fa
ſed hominum more prioribus poſteriora, &
centia vſitatis præfert.

Fabula levitatem vulgi notat, & novarum rerum
dium.

CANIS, ET SUS.

AD aucupia Canes diligenti, & exqui
cura, atque ratione erudiri, & inſtitui
lent: & ad ſilentia verberum minis, & auri
vellicatione aſſuefiunt. Certæ autem natio
hi deliguntur, quorum in primis bona, ſag
que natura ſit. Huius generis vni iſtam ſervi
tem exprobraſſe opimum, & pinguem Sue
aiunt. Cui ille: Se non pœnitere brevis mol
ſtiæ, reſpondit, qua vitam ſibi comparatur
ſit delicatam, neque pigere in præſentia tæ
aliquantulum devorare, vt lautiſsimis diu p
ſtea cibis perfruatur.

Fabula hortatur diſcipulos bonarum artium, & vir-is ad labores, qui in diſcendo exauriendi ſint, perfe-ndos, ſpe maximorum commodorum, & iucundiſsima tæ.

TRABS, ET BOVES.

QUi trabem Boves trahebant, vnde tignum fierit, increpabantur ab illa, quòd anhe-ntes in pigritia lento gradu incederent. Cui ius de Bobus: Nos tamen, inquit, hoc mox ere liberari acquieſcimus, cùm tibi paulò pòſt nponendum, vſque ad cariem ſit ſuſtinendum.

Subijcit fabula præceptum humanitatis, vt verea-ur inſultare miſeris, cùm fieri poſsit, vt nos multò aior calamitas maneat.

CARDUELIS.

AVolarat Carduelis, quam diu puer in deli-tijs cicurem habuerat. Hanc ille geſtu, & oce revocare, & dare operam, vt blanditia erborum pelliceret ad reverſionem. Nam cur, nquit, à me tu fugis, aut quid tibi triſte, aut ontrarium, dum mecum fuiſti, vnquam acci-it, vel quid potiùs ad beatam vitam defuit? Nihil, inquit illa, ſed meo arbitratu vivere mi-i maximè libet.

Fabula docet, nullum bonum libertatis bono melius, ut præſtantius eſſe.

GULÆ DEDITUS.

GUlæ deditus quidam ad epulas invitatus
rus, quod abeſſet paulò ab vrbe longiu
dum proficiſcitur ſpe ſingularium lautitiarur
& opiparè inſtructarum dapum, in itinere py
reperta ita ſpernit, vt etiam per deriſionem lot
ſuo aſpergeret. Cùm autem rivus, qua tranſeu
dum fuerat, ſubitò ea nocte ad altitudiem e
creviſſet tantam, vt cum manifeſto diſcrimin
ingreſſurum ſe ille aquas intelligeret, redire tr
ſtis, atque poſt ereptam ſpem copioſi cibi, acerr
mè etiam eſurire cœpit. Itaque cùm ad pyra, qu
dudum comminxerat, veniſſet, deterſa illa arr
ſit, & hanc eſcam obiecit ieiunis, & latrantibu
inteſtinis.

*Fabula docet, contemptus, & faſtidij ſæpè has pœn
dari vt quæ paulò antè homines ſpreverint, & abiec
rint, ea mox appetant, & amplectantur.*

EQUUS, ET PORCUS.

ALacriter ad pugnam Equus, & armatus ip
ſe, & armatum Equitem vehens, profici
ſcebatur. Hunc conſpicatus Porcus de luto, in qu
volutabatur: Heus tu, inquit, quò properas igna
rus, an vitam in prælio amiſſurus ſis? Cui Equus
Etiam tibi, inquit, mors impendet, & quidem op
petenda ſine laude, vbi tuo domino ſatis pingui
factus eſſe videberis; ac mihi quidem animam, ſ
ita cadat, viri fortis, tibi Lanij manus ereptura eſt

Fabula honeſtam mortem non nimiùm pertimeſcendam, . . . cet, cùm etiam in ſumma ignavia illa evitari non poſſit.

VENATOR, ET CERDO.

Cerdo ad Venatorem quodam tempore devenisse dicitur, & petiiſſe ab eo, ſibi Vrſi pellem, vt venderet. Venator ſibi illo tempore Vrſi pellem non eſſe, reſpondit; ſed ſi vellet pecuniam numerare, curaturum ſe poſt dies paucos, vt haberet, cùm Vrſum cepiſſet, cuius lu... rum iam ſibi exploratum eſſet. Ita ne, inquit Cerdo, facilè eſt Vrſum capere? Mihi quidem, inquit Venator, nequaquam difficile hoc fuerit, inter feras, & in ſilvis pœnè à puero verſato. Licet, inquit Cerdo, te comitari? Nam mihi libet ſpectatorem eſſe talis venationis. Licet, inquit Venator, mecum perendie in ſilvam abeas. Quò cùm eſſet ventum, apparuit ſtatim Vrſus bellua ingens, & horribilis. Cerdo tum celeriter arborem conſcendit. Venator adortus feram fortiter, cùm tamen hæc excuſſiſſet ictum, recordatus, quòd audiſſet, non ſolere Vrſos cadavera morſu attingere, in terram ſe, quaſi mortuus eſſet, abiecit. Vrſus autem naribus ad os, & aures illius admotis, captare anhelitum, & tentare an ſpiraret. Sed illo animam continente, Vrſus mox diſceſsit. Tum igitur, & Venator ſe erexit, & Cerdo de arbore deſcendit, atque iam animis receptis, inter alios ſermones, percontaris

ri Cerdo de Venatore, quid in aures ipſius fe
inſuſurraſſet? Cui Venator reſpondit: Monui
illam diligenter, ne poſthac vnquam Vrſi pellem
nondum capto, & confecto ipſo, vendendam
exiſtimaret.

*Fabula non eſſe ante victoriam exultandum, admo-
net, ne ſecuritate, & temerarijs animis dubia pro certis
habeamus.*

CERA.

CEra Invidebat lateribus duritiem, quam ex
igne conſequi illos videbat. Abiecit igitur
& ſeſe in flammam, futurum ſperans, vt & ipſa
indureſceret: ſed contra accidit, celeriter vt dif-
flueret, & liquefacta ab igne conſumeretur.

*Docemur, non eſſe appetenda ea, quæ ſunt à natura
nobis denegata.*

AGRICOLA.

CUm eſſet pertæſum Agricolam ſempiterni
laboris in terra fodienda, & aranda, inque
varia, & difficili cultura arborum, animum ille
ad militiam adiecit, quòd multos audiſſet rem,
& famam belli gloria quæſiviſſe. Fundo igitur
vendito, exornatus, & inſtructus armis, cæte-
riſque rebus neceſſarijs, militatum abit. Sed re
malè geſta, vulneribuſque acceptis, vix ſerva-
tus de prælio, mercaturas potiùs facere ſtatuit,
quòd & his locupletatos, & auctos quàm pluri-
mos animadverteret. Navem igitur conducit,

&

merces comparátas diverſorum generum in
nam imponit, ſpe magna futuri lucri. Sed cum
heretur, in mari de improviſo (vt fit) tempeſtas
itur, & navi fractà, ipſe vnà cum mercibus flu-
bus obruitur, atque perit.

Fabula hoc dicit: Temerè mutantes conditionem, &
tunam ſuam plerumque, quod fugerint relinquendo,
ibi reperire duplicatum.

AMNIS.

Ontempſiſſe præ ſe Amnis fontes ſuos fer-
tur: cùm & ipſe piſcibus abundaret, &
mine largo, necnon grato alicubi murmure,
laberetur. Quin etiam, inquit, tu intra mu-
os iſtos tuos, & herbulas delites, ego præter &
nœniſsima loca terrarum, & celeberrimas vr-
s, & populos, ac gentes maximas feror. Fonti-
is offenſis ſuperbia, & protervitate alumni, pla-
it reprimere ſcaturiginem ſuam. Ita origine
tioctà, celeriter defecerunt vndæ fluvij, & Am-
s exaruit.

Notat fabula eos, qui ſibi arrogant autoribus ea bo-
, quæ aliunde accepere; & docet, ab ingratis teterrimi
itij graviſsimas pœnas dari ſolere.

ASINI VOTA.

Um hyems Aſino ob frigus, & arida pa-
bula admodum gravis videretur, expecta-
at ille ardentibus votis verni temporis viridi-
tem, & teporem. Sed illo tempore, cùm cre-

briore

briore agitatione exerceretur, æſtantem adver
optavit. Quæ cùm præter alios labores, eti
onera frumenti ex area, & fructus ex hortis
portandos ipſi imponeret, reliquus erat autu
nus, quem expectabat quietiorem. Sed per illi
quoque vindemiæ, & lignatus moleſtijs, &
fatigationibus preſſus, ad hyemis reverſione
deſiderium ſuum retulit.

Fabula docet, totam vitam in laborum tempora ... ſtribui. Notat & vulgarem levitatem, quæ præſent fortunam nunquam boni conſulere ſolet.

MURES, ET FELIS.

MUres Felem placidè accubantē cùm mu rùm, & diu contemplati fuiſſent, tu vnus: Liber, inquit cum iſta mitiſsima (vt app ret) & manſuetiſsima animante familiaritate contrahere. Atque his dictis, ad Felem acceſsi & blandè compellavit: quæ illum ſtatim com prehenſum dilaceravit. Hoc intuentes alij Mu res, quantoperè, inquiunt, noſtrum popularem ſpecies fefellit!

Fabula docet, de vultu, & ſpecie animum, atq mores certè intelligi non poſſe: ſæpè enim mentes decipiun forma.

HYSTRIX, ET LUPUS.

HYſtrix Africanam, & Indianum eſſe ani mal perhibetur, non abſimile Herinaceo ſed longioribus aculeis ornatum, & ijs quiden

miſ-

ſsilibus, quos ſoleat eiaculari in proſequentes.
ic inſidians Lupus, vt ſpicula ponat, neque ſe
ſine cauſa perpetuò oneret, ſuadet. Cùm au-
n opus ſit, & res poſcat, tum vti reſumat. At
: Nunc igitur, inquit, his opus: nam Lupo in-
ncm occurrere periculoſum eſt.

Fabula monet, vt adversùs hoſtium, & inimicorum
, ac fraudes ſemper muniti, & defenſi eſſe eſtudeamus.

MUS, ET MILVIUS.

Rretitus, & implicitus laqueis Milvius, exorat
Muſculum, ſe vt liberet. Hoc ille facilè cor-
ſis plagis efficit: Tum Milvius eum arripit, &
vorat.

Oſtendit fabula, quam gratiam pro beneficijs accep-
mali reddere ſoleant.

TESTUDO DOMIGERA.

ALiud alijs animantibus à Iove donum pe-
tentibus, facultatem hanc petijſſe Teſtu-
fertur, domum vt ſuam abſque incommodo
òlibet ſecum circumferre poſſet. Quid ad
oc petendum ipſam moveret interrogata, re-
ondit: Malorum vicinorum metus, in quos ſi
rtè incidiſſet, nihil eſſet negotij futurum, vt
igratione ſua declinaret, ſi domum portati-
m haberet.

Infamat vicinitatem improborum fabula, rem deter-
nam, & execrabilem: bonorum autem vicinitatem
mmendat.

HE

HERINACEUS, ET VIPERA.

IMpetraverat à Vipera Herinaceus, per bru[…] frigora, in ſuam ipſum vt cavernam acci[…]ret. Cùm autem in anguſto loco ſpinis hoſp[…] pungeretur Vipera, poſtulat, vt ſuam dom[…] ſibi relinquat, & aliò demigret, cùm intellig[…] illam ambos capere non poſſe. Sed Herinac[…] fertur reſpondiſſe: Si quis durare illic neque[…] ei, ſua cauſa, vt exeat licere, ſibi diſcedere[…] animo non eſſe. Si Vipera habitatione offen[…]tur, poſſe hanc mutare. Ita hoſpitis iniuria […]vernam ſuam illa amiſit.

Fabula monet, ne cum illis nos facilè coniungam[…] in quorum poteſtate nos, aut res noſtræ poſtea futuræ […] videantur.

LEPUS, ET VULPES.

ANteponebat ſe Vulpi Lepus, cui ped[…] pernicitate præſtaret. At Vulpes dicere, […] ingenio vincere, cuius eſſet multò & freque[…]tior, & præclarior vſus, quàm pedum.

Fabula incredibilem eſſe, ait, bonitatem prudent[…] neque corporis maximas dotes cum minimis animi do[…]bus comparari rectè poſſe.

L U P U S.

INduerat pellem Ovis Lupus, atque cùm i[…] ignoraretur, aliquantiſper impunè in grege […] fuit graſſatus. Sed Paſtor, mox animadver[…]

fra[…]

ude, necatum hunc de arbore ſuſpendit. Hoc,
i pelle decipiebantur, admirantibus: Pellis qui-
m eſt, Paſtor inquit, Ovis, ſed ſub hac Lupus
tebat.

*Habitus, & vultus indicia non habenda pro certis fa-
la docet: & ideo facta, atque rem ſpectari oportere.*

CANIS, ET PASTOR.

P Aſtor deprehenſum Canem, cui cuſtodiam
gregis commiſerat, in cæde, & devoratione
vis, arripit interfecturus, ſicuti commeruerat.
ui Canis: Cur tu, inquit, tuos vis perdere? Meos
uidem, inquit ille, nocentes, & ſceleratos mul-
, quàm externos, magis: præſertim eos, à qui-
us fidelitatem, & benevolentiam ſperaverim?

*Fabula monet, non mirandum ſi inimici nos lædant, qui
ofiteantur odia ſua. Sed hoc eſſe indignum, ſi amici, &
neficiis à nobis affecti inſidientur capiti fortuniſve
ſtris.*

VULPES, ET LEPUS.

O Rabat Vulpes Iovem, vt calliditatem inge-
nij ſui velocitate curſus ornare vellet: Le-
us autem celeritati ſuæ adiungi verſutum ani-
ium petebat. Iovem his ferunt reſpondiſſe: A ſe
animantes ſingulas liberaliter eſſe certa dona,
beneficia collata, neque vni ſe largiri omnia
portuiſſe. Hanc enim benignitatem erga vnum
uempiam, ſummam iniquitatem erga vniver-
os alios futuram.

Hoc ait fabula: Non vni dat cuncta Deus.

SENEX, ET ADOLESCENS.

CONſpectum Senex Adoleſcentem, qui de ſua arbore poma carperet, hortatur, vt aliena ne invadat, neque rapiat. Hunc Adoleſcens de arbore irridere, & poma, vt cœperat, decerpere. Tum Senex: Herbas, inquit, audivi magna vi, & efficacitate pollere: vellit igitur herbas, & contra Adoleſcentem proijcit: Hic verò in cachinnos effundi, & Senem delirare credere. Ibi Senex: Nihil quidem herbarum, inquit, vt intelligo, vires erga iſtum valuere; ſed & lapides, de quibus ſæpè mira, quantum illi poſsint, audire memini, experiar: atque collecta ſaxa in furem coniecit, itaque illum de ſuis pomis facilè abegit.

Fabula Terentianam ſubijcit ſententiam: Omnia priùs experiri, quàm armis, ſapientem decet. Docet & hoc Senilem, & prudentiæ, quæ huius ætatis propria eſt, eſſe impetum lentum, ſed vehementem.

LUSCINIA, ET ACCIPITER.

LUſcinia Accipitrem, à quo cōprehenſa fuerat, orabat, ſe vt amitteret, neque id eum gratuitò facturum eſſe, aiebat. Pretium quodnam futurum eſſet, roganti Accipitri reſpondit, ſuaviſsimi carminis ſonos. At ego, inquit ille, non aures meas, ſed ventrem expleri cupio.

Fa

*Fabula poteſt ad duos ſenſus, eoſque diſsimiles accom-
odari. Primum, vt intelligamus, imperitos homines
eralibus ſtudijs, atque artibus non capi. Alterum,
ceſſaria iucundis anteferri oportere.*

CULEX, ET APES.

BRumæ frigore, & inſuper fame laborans Culex ab Apibus petijt, intra ipſarum al-earia recepto ſibi, vt cibum impertirent, ob uod meritum ſe illarum filios canendi artem doctūrum eſſe pollicebatur. Tunc vna de exa-mine: Nihil, inquit, tua eſt arte opus liberis no-ris, qui à nobis multò meliorem, & magis ſa-utarem diſcere poterunt.

Monet fabula, ita inſtituendos liberos, & eiuſmodi rtibus inſtruendos, vt ſua opera ipſi victum ſibi quæ-ere ſciant.

PASTORES.

PAſtores cæſa Ove convivium intra taber-naculum agitabant. Quod cum Lupus, qui rædandi cauſa caulas circuibat, fieri cerneret: go, inquit, ſi agnum rapuiſſem, quantus tu-nultus excitaretur! At iſti impunè parentem orant. Tunc vnus, his auditis: Noſtra enim, in-quit, ſcelerate, non aliena Ove epulamur.

Docemur hac fabula, & potentes impunè peccare: & orum delicta non facilè reprehendi à quovis debere.

LUPUS SALTANS.

HYeme quærebat eſcam Lupus, & Anſere[m] nactus, in ſilvas devoraturus hunc aſpo[r]tavit. Qui videns, de ſe eſſe actum, niſi conſiliu[m] callidum excogitaret, quo eriperetur è dentib[us] ſæviſsimæ beſtiæ, valde orat Lupum, quoniam [ſi]bi moriendum eſſet, mediocriter ſe delectari, ſi[n] quidē incommodo ipſius, ac moleſtia, pateretu[r], minùs poſtea graviter mortem, vt ferret. Lupu[s] iubet petere, quid concedi ſibi velit. Tum ille reſpondit: choream ſe cupere agitare, quam ip[ſe] ducat. Lupus, qui nihil fraudis metueret, age, in quit, fiat, & levæ alæ pennam eminentiorem pre hendens, cum Anſere ſaltare cœpit. At hic occa ſione fugæ oblata, relicta penna in ore Lupi, avo lavit. Lupus cum gemitu avolantem proſequen[s] Me miſerū, inquit, non oportuit ſaltare ieiunu[m].

Fabula monet, nihil rectè alieno tempore fieri.

ADOLESCENS, ET EQUUS.

COnſcenderat adoleſcens Equum furibun dum: Illoque, quà via, quàque nulla vi[a] eſſet, auferente miſerum, non erant vires Ado leſcentis ad cohibendum impetum Equi ſatis neque in hoc deſiliendi poteſtas erat. Plorare igi tur ille, & lamentari. Tum fortè obviam hui[c] notus, & familiaris factus: Quònam abis? inquit Cui reſpondit infœlix Eques: Quò quidem iſti Equum demonſtrans, libuerit:

Si

ſimiliter & vehuntur ij in cupiditates, qui ſupra ſeſe oſuere.

LEPORUM CONCIO.

QUodam tempore viſum eſt omnibus beſtijs conventum, & cœtum habere, quòd atum de alijs frequentiſsimæ querelæ eſſent: i dictis vltrò, citroque ſententijs, Lepores ita ncionatos perhibent: Videri ſibi æquum, omm vt beſtiarum eadem ſit dignitas, & par teſtas: neque oportere alijs tantò plus, alijs nùs valere: hoc enim pacto fieri, vt inferios præſtantibus direptioni, & prædæ ſint. Quis dictis, obloquutos Leones accepimus, oraoni Leporinæ deeſſe vngues, & dentes.

Fabula docet, fortem orationem, niſi etiam viribus fulta, à potentioribus derideri.

BUBULCUS.

BUbulcus onuſtum lignis plauſtrum domum agebat: quod cùm in lutoſa via, & ſalebris ereret, & retineretur, cœpit ille otiosè aſtans, eos, Deaſque in auxilium advocare; præque eteris, quem maximè propter celebratum ulgò robur colebat, Herculem. Tum illi ſe ſerculem conſpiciendum obtuliſſe ferunt, & is verbis corripuiſſe ſtolidam ignaviam ipſius: otis manus, ò Bubulce, applica, & ſtimulum obus admove, & Deorum deinde opem poſcite

ſcito, ne, ſi tu ceſſes, Dij fruſtra invocentur.

Fabula narratur contra deſidiam, & pigritiam, ceſſationem

SOL, ET AQUILO.

SOlem, & Aquilonem de robore, viribuſq quondam diſceptaſſe, ferunt, conveniſſeq inter eos, vt vter viatori veſtem eriperet facili is validior haberetur. Priores igitur ſortitus Aqu lo, ventus acer, & vehemens, omnem vi flatus ſui in conſpectum fortè viatorem imm ſit. Verùm ille, quò magis ventus in ſe ferebatu hoc arctiùs veſtimenta continere, circumque convolvere. At Sol æſtus, & calorem effunden facilè effecit, vt viator ſe veſtibus nudaret, no ſolùm pallio poſito, ſed etiam refibulata tunica.

Fabula dicit, cedere robur ingenio.

AQUILA, ET TESTUDO.

TEſtudo ſpatij cuiuſdam conficiendi cert men cum Aquila ſuſceperat: propoſitu erat locus, ad quem prior ex ipſis vter die te tio perveniſſet, victor haberetur. Aquila, con tempta tarditate Teſtudinis, provolare cœpi & deſidere ſæpiuſculè, & alias res agere; deniqu noctem totam acquieſcere, & non admodùn manè evolare. Perſuaſerat enim ſibi, vno impe tu omnes conatus Teſtudinis facilè ſe eſſe ant verſuram. At hæc nihil remittere, dies, noctesqu

is

tinere verſari, rectaque contendere ad deſi-
tum locum. Itaque ſedulitate ſua velociſsimã
acrem vicit, & cùm adhuc abeſſe longiſsimè
eretur, deſignatum locum tenuit.
*ignificatur Socraticum dictum: Melius eſſe feſtinarè
io, & animi motu, quàm corporis incitatione.*

ERVUS FUGITIVUS, ET PISTRINUM.

Ugitivum Servum aliquantiſper quæſitum
conſpexit quodam tempore Dominus: quem
n ſequitur, vt retraheret ad ſe, ille pœnæ me-
& conſcientia delicti territus, fugere, atque in
rinum, quod proximum eſſet, ſeſe abdere. Ibi
minus ipſo invento: Quonam, inquit, in loco
rehendi magis idoneo potueras?
*Fabula indicat, divinam vltionem ſceleratos, & tem-
e, & loco ſuo manere.*

GALLINACEUS, ET VULPES.

A Ccepto nuntio, ægrotare Gallinaceum, vi-
ſere ad illum Vulpes, quaſi benevolentia
docta, & interrogare, quomodò ſe haberet?
ui Gallinaceus: Sic mediocriter, inquit: ſed
ultò habiturus meliùs, & rectiùs valiturus, ſi
diſceſſeris.
*Officia ſimulata, & doloſa improborum hac fabula
rantur.*

AMI-

AMICUS FALLAX.

FRumentum emerant duo longo amicit
vſu familiares: id æqualiter diviſum, inq
acervos duos congeſtum, ſeparatim relinquun
curaturi poſtridie ad ſe deferendum. Horum alt
animo perverſo, & infido, cùm ſurripere am
co ipſius partem ſtatuiſſet, ne falleretur in t
nebris, veſperæ crepuſculo palliolum ſuum e
pandit ſuper acervum amici. Is verò paulo po
cùm veniſſet inſpecturus frumentum, vt dil
gentem hominem decebat, videns contectu
eſſe frumentum, primùm mirari, mox agnit
amici pallio, nihil etiam fraudis ſuſpicans, ſ
cum cogitare, non eſſe æquum pati, vt propri
pallio alterius frumentum intectum ſit: ac, quan
ta, inquit, iſta eſt benevolentiæ vis, atque magn
tudo! Atqui fieri non oportet, imò ipſius pro
tegi rectius eſt; & ſimul de ſuo acervo palliu
detractum ſuper amici acervum explicat. His pe
actis, cùm iam caligo noctis omnia oppleret
aderat ille fur in tenebris, & manu prætentan
quærebat pallium: quo contrectato, ſuum fr
mentum ſeſtina opera ad ſe deportat, in opi
nione, & ſpe furti, nihil lucratus, niſi vigilias
& ſolicitudinem nocturnam.

*Docet fabula, fraudes, & fallacias ſæpènumero ſ
ipſos circumvenire.*

VUL

VULPECULA, ET TINTINABULUM.

VUlpecula habitabat iuxta flumen: non procul inde alligatum arbori Tintinabulū erat, ventis impulſo, omnia circùm loca reſonabant. Vulpecula, cui ignota vox illa eſſet, tuebat nequid feræ, & immanis beſtiæ tales nos ederet. Tandem ſenſim, & placidè arrens, perſpectaque Tintinabuli inanitate, cuius epitibus nihil ſubeſſet virium: Nunc deinceps n facilè, inquit, ſpecie, & opinione percelli imum meum patiar.

Multa opinione magni fiunt, quibus præſentibus nil eſt contemptibilius.

CERVI DIMICANTES, ET VULPES.

ORta inter duos Cervos pugna, iam eò vſque proceſſerat, vt faucijs ſanguis in terram ueret. Viderat hoc Vulpecula, & cupida lingendi illius, ſurrepit dimicantibus, & incautiùs iditate liguriendi ſubiens, à Cervis attrita, conaſſatis coſtis, ſemiviva in ſanguine relinquitur.

Docet fabula, avaros quærendi infinito ſtudio vrgere ſes exitium ſuum.

TESTUDO VOLATICA.

Unxerat Teſtudo ſocietatē cum duabus avibus. Accidit quodam anno, vt æſtu ſideris, Cœli ardore omnia ſqualterent, rivuluſque, bi illa manebat, funditùs exſiccaretur. Nec-on & avibus eo in loco conſiſtere grave erat,

viciniæ locis omnibus ſitu, ſqualoreque la
rantibus. Placuit igitur migrare aliò, ſed ob
bat deſertio ſociæ, & amicæ Teſtudinis: Tand
hanc ineunt rationem: Bacillum tranſverſ
roſtris capeſſunt, & medium tenere mordi
Teſtudinem iubent; ita ſe ſublatam in aera ſec
aſportaturas in loca antigua, & ad perennes aq
pollicentur. Sed hoc iterū atque iterum mone
ſemel prehenſum bacillum, vt teneat, neve cō
mittat, vt os apperiat. Ita cum illa ſubvolaru
Aliquantiſper proceſſerant, cum vident aliæ T
ſtudines rem admirabilē ſibi, ſeque mutuò inc
mant, & demonſtrant vna alteri volantē ſoro
Tum illa oblita ſalutis ſuæ, & præceptorū ſalu
rium: Etiam, inquit, dicere volebat, ſe volare
vitis omnibus, & amiſſo per hiatum bacillo,
lapſaque in ſaxum teſta fracta interijt.

Res noxia garrula loquacitas: Itaque ad taciturni tem nos exercere ſtudebimus. Tacere enim non ſol contra ſitim prodeſt, ſed multa etiam ſilentio mala, infœlices eventus averti ſolent.

DEPOSITUM ÆS.

Depoſuerat Mercator apud hoſpitem ſu
magnum pondus æris. Venit aliquando,
repetit. Ille mures eroſiſſe dicit. Quid mur
inquit Mercator homo intelligens, Dij bo
quid narras? Numquam audivi illos hoc ci
vti. Vtuntur, inquit ille, & hic, & in inſula G

: An tu obſecro non audiviſti? Non equidem,
quit Mecator, quòd ſciam: ſed benè habet,
òd tu evaſiſti voracitatē ipſorum. Placebat ho-
ri commentū ſuum, quòd tam facilè impoſui-
t Mercatori. Sed dum diſcedit Mercator, puerū
rquàm ſcitum filium hoſpitis ſui ante ædes
currentem, abſque cuſtode, abdu cit ad alium
um hoſpitem. Poſtero die offert ſe conſpectui
teris hoſpitis, qui apud illum conqueri, & de-
orare amiſsionem filij ſui. Tum Mercator: Ego
ri, inquit, non procul ab ædibus tuis puerum
di à corvo auferri. A corvo, exclamavit ille,
ıerum? Quis tam validus corvus eſſe potuit?
i Mercator: Qua in terra, inquit, mures æs ero-
ınt, in ea veroſimile eſt reperiri corvos, qui
ıeros rapiant. At hoſpes ſe ſuis artibus petitum
ntiens, pollicetur, ſe pretium æris perſoluturum,
gatque Mercatorem, puerum ſibi vt reſtituat.
*Fabula ſubijcit proverbij ſententiam: Clavum clavo
lli oportere.*

DE VULPE, ET GALLO DIVINO.

Amelica Vulpes ad arborem, ſuper qua Gal-
linaceus conſederat, accedens, exquiſitis
udibus illū extollit, & divinationis, atque præ-
ctionum nomine in primis. Atque vtinam,
quit, ea fœlicitas ſit mea, tam eximij vatis ca-
ıt vt oſculari concedatur. Gallinaceus hanc
udatori ſuo gratiam referre volens, & præbere

ca:

caput illi oſculandum ſuum, de arbore devolat
Vulpem, quæ illum prehenſum aſportare in ſilv
& deridere, quòd Vate iſto, & Divino nihil inſip
tius, neque vecordius vnquam ſe vidiſſe dicer

Fabula oſtendit, levium hominum animos laudationib & aſſentatione faciliimè perverti.

ASINUS EXCORS.

LEo ægrotans, & infirmus Vulpeculam ora ſibi cibum vt inveniat. Illa abit, & ad Aſi ſolum in quodam prato oberrantem deveni ac, quid tu hic ſolus agis? inquit. Quin mecu te confers ad tui generis animalia, quæ plurim intra iſtud nemus convenere. Aſinus oratior Vulpeculæ motus, illam ſe ait ſequi. Hæc cu ad Leonem deducit, qui ita fuerat morbo deb litatus, vt Aſinum retinere non poſſet. Ille ig tur elapſus, in ſuum pratum revertitur. Leo ite rum, atque iterum orare Vulpem, ad ſe illum v reducere ſtuderet. Hoc vix poſſe fieri Vulpecul dicebat: nam ſibi Aſinum nihil iam crediturur eſſe; ſed promiſit, ſe tentaturam. Redit igitur a Aſinum, & cum illo expoſtulat, & verè Aſinun eſſe ait pecus agreſte, & ruſticum, qui maximori amatorum complexus fugerit: nam illos gau dio non apud ſe fuiſſe, ideoque illatos in eum ve hementiùs. Aſinus credit Vulpi, & iterum cum ipſa ad Leonem accedit, qui tum viribus anni ſus omnibus, eum proſternit, ac iugulat. Tun

iube

-et Vulpem carnes eluere, & apparare, vt illis
-undè veſcatur. Vulpecula, vt iuſſa fuerat, facit,
exemptum cor, & præmorſas aures ipſa devo-
. Requirenti autem Leoni, dicit illum Aſinum
que cor, neq̃ aures habuiſſe. Hoc Leo mirari, &
credibile eſſe dicere. Tum Vulpes: An tu putas,
quit, iterum ad te, vt veniret, adduci hunc po-
ille, ſi vel aures, vel cor haberet?

*Narratur fabula in ſtolidos, & his, quod proverbio
-rehenditur, ad eundem offendentes lapidem.*

CANIS, ET PATERFAMILIAS.

ERat cuidam perquàm fidelis Canis. Hic quo-
dam tempore ſolus relictus apud parvulum
-ium illius, iacentem adhuc in cunis, videt Ser-
-ntem ad puerum interimendum arrepere. Ille
-itur in Serpentem, qui iam ad cunas pervenillet,
-ruit, & eũ non ſine difficultate interimit: itaque
-tèr luctandum evertuntur cunæ, & ſupra Ser-
-ntem reclinantur. Reverſus autem Paterfami-
-as, cernenſque cunas everſas, & cruentum os Ca-
-is, quòd ſuſpicaretur ab hoc puerum interfectum
-ſe, neque prioris fidelitatis recordatus, neque
-atio capto ad rem cognoſcendam, enſe arrepto,
Canẽ occidit. Poſtea tollit cunas, & puero vivo
-eperto, & Serpente cõciſſo, quid factũ eſſet intel-
-git, & ſuũ erga Canẽ perpetratũ ſcelus deplorat.

*Fabula docet, nihil eſſe in ira, & perturbatione animi
-conſideratè committendum, ne feſtinationem noſtram*

ſem-

ſempiternus dolor ſequatur.

VULPES, ET TESTUDO.

SUſcepto curſus certamine inter Vulpem, & Teſtudinem, dicitur Teſtudo ſe caudæ Vulpinæ implicuiſſe, & ita hanc à currente Vulp raptatam fuiſſe ad locum præfinitum: à quo cùm proximè abeſſet Vulpes, reſpexiſſe fertur, & per iocum dixiſſe, non ſe putaſſe, tam celerem eſſ Teſtudinem. Tum illa de cauda ad ſinum conuerſa arrepere perrexit, &, non animadvertent Vulpecula, illud tenuit.

Docet fabula, ingenium viribus preſtare.

MUSCULUS, FELIS, ET GALLUS.

EDucaverat Mater Muſculum cum maxima cura, vnicũ natum ſuum, & ad illum vſque diem ſolicita, ac metuens vitæ ipſius, de cavernula non emiſerat. Sed iam ætate corpuſculo confirmato, ipſe & geſtire alacris, & exire velle, neque pati, ſed diutiùs in cavernulæ anguſtijs inclusũm retineri. Itaque aſsiduis precibus filij mota genitrix, poteſtatem hanc illi facit: hanc tamẽ lege, ne vlteriùs, quàm in conclave proximum procurrat, atque ibi vt cautè verſetur monet, & lucem vitare, ac angulos, & tenebras quærere iubet. Gaudet Muſculus ſe quaſi de carcere emiſſum, & Matris tamen præceptorum memor, in proximo conclavi animadverſo propter focum angulo, & rimula, latebras occupat. Ibi

vi-

et placido, & molli greſſu candidam felē ſen-
ad focum accedere, & in illo aſsidentem pedi-
prioribus quaſi manibus aures, & caput de-
lcere, atque deſtringere, & ita demū accubare.
ſculus illam aſpicere, & forma delectari, &
bare animo ſuo honeſtatē illius, cōpoſitoſque,
placidos mores. Dum autem intuens eam, qua-
n voluptate illectus, accedere propiùs cogi-
, involat in idem conclave Gallus Gallina-
is; & alarum ſtrepitu, cantuque ſubito ita per-
lit Muſculi animum, vt oblitus omnium, & ſui
oque immemor, pavens, & tremens ad matrē
pentè recurreret. Quæ complexa illum anhe-
tem, & timidū: Mi nate, quid rei eſt? inquit.
mea mater, ò mea matercula, inquit ille, quid
o vidi? Quid vidi igitur? Quid vidiſti, inquit
a, mi nate, mi filiole? O mea matercula, im-
anem, inquit ille, beſtiam vidi, criſtato capite,
cornutis pedibus, quæ me clamore ſuo, ac
epitu, ita perterruit, vt me etiam mirer vivere.
bi illā, obſecro, inquit Mater, conſpexiſti, mi fi-
In proximo, inquit ille, conclavi, cùm inhiarē
tentis & oculis, & cogitationibus pulcherrimæ
eminæ, quæ velleribus albis tecta, molliſsimo
ceſſu, vix tum primùm advenerat, & compta,
ompoſitaque belliſsimè manibus facie, in foco
ccubuerat. Cuius aſpectu, dum licuit, dūque ani-
o ſecuro fui, iucundiſsimè fruentem, iſta beſtia,
quam

quam dixi, involans, & de loco editiore horri
vocem edens, ita me formidine complevit, vt
des. Mater iam intelligens, quid formoſæ fœm
næ, & quid immanis beſtiæ diceret filius: Mi fi
inquit, ille quidem clamor, & hæc tumultuat
beſtiæ illius, cave poſthac vnquam tibi metu
incutiat: at verò ſilentium, & mollitudinem,
blandos geſtus, atque comptam ſpeciem fœmi
illius ſic fugito, vt præſentem mortem, neque
vultum ipſius ferre, neque in ea iterum loca, v
ſemel conſpexeris, venire, denique totas domu
odio, & fuga huius generis vitare, ac declina
velis, ſi tua vita, & ſalus tibi curæ eſt.

Docemur, non feroces iſtos, & clamatores, & grande ſed taciturnos, & lenes, & contractos metuere.

VULPES GRAVEDINOSA.

Leo cùm gravi morbo laboraret, quo fœto
animæ illius auctus totum ſpecum tetru
redderet, accerſit ad ſe beſtias, quaſi ad officiu
viſendi Regē. Atque vt quæque introgreſſa fuera
accedere eam propiùs iubet, quaſi orationis altic
rem ſonum neque ipſe ferre, neque vſurpare po
ſet. Poſt initia autem quædam querelarum mor
ſui, rogat quaſi fortuitò, ecquid fœtoris ſentian
Cùm alia ſimplex ſentire ſe diceret, & teterri
mè olere, ita ſe, ſuamque Regiam contemni, &
infamari cum indignatione clamitans, ſtati
illam obtruncat. Aliam, quæ ei aſſentari velle

ne

que ſe offendi, vel etiam benè olere antrum
ceret, ipſe mendacio ſe irrideri cauſatus, ſimi-
er interficit. Tandem advenit & Vulpes: hæc
rò ambigua in interrogatione hæſitans, & pe-
culum reſponſionis vtramque in partem præ-
dens: Nihil etiam, inquit, ſentio, mi Rex: ac ne
mirere, ſcito, hoc me die denſiſsima cùm ne-
ula eſſet, progreſſam de cavernula mea, & in
o aere craſſo, ac humido, gravedine, & diſtil-
tione correptam eſſe, ita vt odoratus ſenſum
e penitùs amiſiſſe intelligam. Quare quidquid
t odoris nihil me, vel iuvat, vel lædit.

*Fabula docet nihil eſſe in conſuetudine potentum fa-
u vtilius, quàm res, & ſtatum, & conſilia illorum nol-
intelligere.*

VULPES, ET HERINACEUS.

CUm vnà fortè iter facerent Vulpes, & Heri-
naceus, gloriari illa, & oſtentare ingenij
i calliditatem, & ſe plurimarum artium noti-
a inſtructam eſſe, ſuperbè prædicare, & rogare,
uid Herinaceus ſciret? Nihil enim, inquit Heri-
aceus, niſi me in globulum convolvere. Hoc
nim verò irridere illa, & contemnendum du-
ere. Paulò pôſt incidunt in Canes, qui cum om-
ibus artibus Vulpem capiunt, & diſcerpunt:
pinis autem ſuis tectus, & defenſus Herinaceus
mne periculum evaſit. Vnde & proverbium
oſtea natum, quod Græci ita protulere: Mul-

ta novit Vulpes, ſed Herinaceus vnum magnu

Fabula narratur contra glo. iatores

HIRCUS, ET STATUA AHENEA.

COnſpicatus aheneam Statuam Hircus, c ſibi magnitudine cornuum admodum p cebat, in illam magno impetu ſe intulit, qu prima incurſione everſurus: ſed tantum abfu vt illam proſterneret, vt ipſe fractis cornib collabens animo linqueretur.

Fabula dicitur ijs qui cum potentioribus contendunt

OVIS, ET CANIS.

QUo tempore animalia, & pecudes ſerm ne vtebantur, aiunt Ovem dixiſſe he ſuo: Per mihi mirum videtur, nihil nobis à præberi, cogique è terra nos victum quærer de quibus tamen tu, & lanam capis, & caſeo & agnos: at Canibus, vnde nihil horum tibi r dit, impertiris panem, quo ipſe veſceris. Tu Canem, qui hoc audiſſet, ferunt, ſic locutũ: M rito hercle meo fit: nam ego is ſum, qui vos ip ſas etiam cuſtodio, atque ſervo, ne vel hominu furto, vel Luporum raptu pereatis: quòd ſi eg veſtram cuſtodiam negligerem, iam ne ad p bulæ quidem exire auderetis præ formidine inte ritus. Atque ita etiam Oves ipſas facilè paſſa fuiſſe accepimus, vt ſe Canes potiores, ac ma iore in honore haberentur.

Hæ

Hæc fabula narratur vulgo imperitorum, qui ſapien-n otio iraſcuntur, & illos in tanto honore vitam de-s laboribus degere, moleſtè ferunt.

NOCTUA, ET SOL.

GRaviter querebatur Noctua ob lucis, & diei ortum, & cum Sole expoſtulabat. Cui Sol: on meum opus, inquit, ſed oculi tui culpandi nt.

Docet fabula, improbos iraſci virtuti, quæ illorum cinoribus obſiſtere ſoleat.

ACCIPITER, ET LUSCINIA.

COmprehenſam Luſciniā Accipiter, & miſerabiliter vociferantem, increpat ſævis vers: Ecquid tu, inquit, rere tui clamoris gratia te niſſum iri? Nihil ego iſtum moror, aut curo; eque, niſi fortè animo meo placuerit, tua quetatio te vngulis eripiet meis.

Fabula docet, ſtultè facere eum, qui nitatur contra potiores: nam neque ſuperiorem illum eſſe poſſe, & ad iſeriam ſibi deriſionem adiungere.

SATYRUS, ET IGNIS.

ALlato igne in terras, quem Heſiodus ſcribit Prometheum Iovi furto ſubtractum pportaſſe mortalibus, tunc igitur Satyrum dectatum ſplendore, & claritate flammæ, voiſſe, aiunt, amplecti ignem, & oſculari: ſed Proetheum monuiſſe, futurum hoc cum detrimento barbæ ipſius: aduret enim hanc, inquit, &

cum

cum cruciatu exulcerabit mentem. Ibi ferunt, Satyrum reprehendiſſe factum Promethei, qui malum ſplendidū mortalibus attuliſſet; Promethei verò docuiſſe, malū non eſſe. Nam vrere quidignem, ſed lucem etiam, atque calorem ſuppeditare, cùm ad vitæ iucunditatem, tum ad omnium artium vſum, & opificia, ſi quis illo vti rectè ſciat.

Docet fabula, exquirendum vſum verum in rebus omnibus, ne perverſa vſurpatione damna nobis accerſerimus.

COLUMBÆ.

Oppreſſa Columbarum cohorte, quæ ab vna quaſi Regina, & domina candidiſsima Columba ducebatur, reti aucupis ſingulæ ſtrepere, & alis plaudere, & ferire rete, ſi qua erumpere poſſent. Tunc non ſolùm albam, ſed etiam ſapientem Reginam, ferunt, illum impetum promiſcuum, & temerarium ſuarum Columbarum verbis compeſcuiſſe, & hortatam eſſe, vt conſociata, & conſentiente vi, atque opera erumpere ſtuderent: nam ſingulas non aliter ſervari poſſe, quàm ſervatis vniverſis. Cùm autem hæ parerent ductrici ſuæ, & pariter ſubvolare impetu concordi omnes conarentur, ſuſtulerunt rete, & in ſilvas aufugientes abſtulere, vbi ſuper arboribus laqueis relictis, ipſæ omne periculum evaſere.

Fabula docet, communi ſalute ſingulorum ſalutem comprehendi, & obedientia ſubditorum non ſolùm publica; ſed privata etiam bona procurari.

VUL

VULPES, ET PASSER.

P Alumbium nidus erat ſuper arbore, quò, priùs pulli quàm evolarent, venire conſue-
rat Vulpes, & poſtulare mercedem, quaſique
nſionem habitationis illius, quòd diceret,ſuam
e arborem, & à maioribus ſuis poſſeſſam, ac
ibus quoque tempore ad nidulandum eloca-
m fuiſſe. Petebat autem pullum vnum, qui
i daretur, totum nidum ſe vaſtaturam, & il-
n Palumbium familiam deleturam eſſe mina-
tur. Grandiores igitur Palumbes ſermonibus
ius territi, pullum à ſe annis pluribus exigi
ſi fuerant. Itaque incubans ovis mater ſem-
r mœſta erat cogitatione, & dolore amittendi
lli. Hanc triſtem conſpicatus prætervolans
aſſer, rogat, quid rei ſit, aut quid perturberur
tempore, quo lætari in ſpe fœtus deberet? Cui
alumbes, quem caſum metuat, & qua anxie-
te teneatur, exponit, Vulpiſque iniurias, &
otam rem ediſſerit. Hic enim verò Palumbem
mplicem irridere, & caſtigare ſtolidam ver-
is: Quid enim tu cenſes, inquit, Vulpino gene-
vllam arborem à natura peculiarem procrea-
am eſſe? Minimè hoc factum eſt, mihi crede,
eque ſi quid proprium attribuere vellet natu-
a rerum Vulpibus, non arbores, vt opinor, quas
on poſſent illæ conſcendere, ſed ſpecus, &
umeta contuliſſet. Sed etiam tu cogita, an re-
cor-

cordari poſsis à matre tua audiviſſe, merced
Vulpi, vt huic arbori inſidere tutò liceret, data
eſſe. Verùm ſit ita, & Vulpes iure vtatur ſu
quin tu tamen minas illius ſpernis, quippè q
volucris ſis, & quam aſſequi Vulpes omnes, quo
quot ſunt, nequant? Quare ita facies, cùm c
cluſi pulli fuerint, & Vulpes ad penſionem auf
rendam affuerit, negato, te illi quidquam deb
re: cùmque ſolitas minas vſurparit, hoc mod
reſpondeto: non te vereri, ne Vulpes arbores a
cendant cum tam ponderoſis caudis. Paruit con
ſilio Palumbes, & Vulpem paulòpoſt cum ſu
perbia, & minis advenientem, ad mercedem ſu
mendam, ita ablegare, & ea oratione refutar
cœpit, qua fuerat à Paſſere inſtructa. Tunc Vul
pes dolos patefactos ſentiens, cùm tamen Palum
bis ingenium ad talia explicanda non eſſe ido
neum ſciret: & alium fuiſſe architectum intelli
geret, remittere ſe Palumbi quidquid debeat ſi
bi, & omni metu à ſe illam liberare, deque ſuo iu
re decedere, ait, modò indicet, à quo talem reſpō
ſionem edocta, & iſto conſilio inſtructa fuerit.
Palumbes nihil cunctata: Paſſerem ſibi præmon
ſtratorē, & ſuaſſorem fuiſſe, dicit. Venit igitur ad
Paſſerē, vt fortè in terra conſtiterat, Vulpes, diſ-
ſimulans, ſe quidquā comperiſſe: Et ſæpe, inquit,
mecum admiror, ac ſuſpicio genus veſtrum, cui
natura tantam agilitatem tribuerit, vt in ſublime
altè evolare, & celeriter quòcumque libuerit de-

i, atque amnes, & maria tranſire poſsitis. Sed
videtur res, ventorũ, & procellarum vis con-
ia, & moleſta eſſe vobis, capitulis tam parvis,
ubtilibus præditis. Nihil, inquit Paſſer, illa vis,
memoras, nocere nobis poteſt: nam quoties
, commota tempeſtate, infertur, ſub alas re-
ata capita ita abdimus, & protegimus, ac ſi-
l recondit ſub alam caput. Tũ Vulpes irruens
improviſo illum corripit, atque diſcerpens vl-
citur contra ſe ſubiecta Palumbi conſilia.
*Fabula notat eos, qui alijs cavere, & conſulere ſo-
nt, ſibi ipſis neſciant.*

PASTORIS MEMORIA.

P Rofecturum villæ cuiuſdam dominum in
vrbem opulentam longiùs negotiorum ſuo-
m gratia, orabat vxor, monile ſibi vt aureo-
m afferret: orabat filia, vt veſtem apportaret:
am ancillulæ, vt reticula emeret. Tum Paſtor
cedit, nummoſque in crumenula tradit hero;
fiſtulam ſibi mercetur, rogat. Rebus perfectis;
ias ob res in vrbem illam ventum erat, cùm
ditum iſte ad ſuos appararet, duas ſarcinas in-
icit, fortè crumenulam acceptam à Paſtore
perit. Ibi recordatus petitionis huius, fiſtulam
nit, & Paſtori paulò pòſt reverſus domum eam
ari iubet. Vxor igitur, & filia in primis, ſed &
ncillulæ ſperare, atque poſcere ſua. Cùm verò
iceret hic, ſibi excidiſſe, quid quæque voluiſ-
t curari ſibi, & omnino illarum emptionum

oblitũ fuiſſe, indignari mulieres, & moleſtè fer
Paſtoris mãdata potiora eum habuiſſe ſuis. Tũ
terfamilias: Nolite mirari, neq̃ iraſci, inquit: Paſ
ris enim memoria me in crumenula proſecutaſ
*Fabula docet, gratuitò operam qui dent alijs, nonn
los, ſed largiri qui velint, & de ſua etiam pecunia
liberales, paucos reperiri.*

VASCULUM MELLIS.

CUidam, qui eſſet in opinione ſanctitatis ſi
gulari, quòd præ cura rerum divinaru
humana omnia negligere crederetur, à religi
ſis mulierculis ſpe pro ſeſe precum erga Deu
illius, tribui abundè ſolebant neſſaria ad v
tam ſuſtinendam, de quibus ipſe, quantum
tis eſſet, capiebat, reliqua dilargiebatur ege
tibus alijs. Quodam huic tempore allatum fu
fictile vas plenum optimo melle; quo dono a
modum delectatus homo, ſupra ſuum lectu
ſuſpendit vaſculum, atque multis annis mel int
grum, & inconſumptum ſervavit. Forrè ann
venit contrarius apibus, quo mellis pretium ſ
pra modum augeretur: tunc vno ille diē accu
bans, ſupraque ſe appenſum vaſculum intuen
rationem computare cum animo ſuo, quan
venire poſſet vaſculum cum melle, poſuitque t
ti, quanti Oves duæ emerentur. Hac ſpe delecta
tus, & progreſſus longiùs: illæque, inquit, Ov
binæ poſt annum binas alias parient: tum de ind
qua

ternas quatuor, & mox octonas octo. Pergenſ
hoc modo ad magnū pervenit gregem oviū.
s, tunc inquit, Oves, cùm erunt cariſsimæ, ven-
n, & de pretio illarū domū, agroſque mihi cō-
abo: ita tandem re benè geſta, ducā vxorē, &
illa ſuſcipiā liberos, in primis filium elegantē,
em optimis præceptis vitæ, & doctrinæ inſti-
ā. At ille, auſcultans mihi, evadet in virū egre-
è eruditū, & inveniet laudem ſapientiæ, ac vir-
tis. Verùm ſi non obtemperare monitis meis,
que parere voluerit rectè monſtranti, & inſtitu-
onem meam repuriarit; tunc ego illum, ſic, ar-
pto, inquit, ſcipione, qui propè ſpondulam ad
rietem applicatus ſtabat, ſic illum ego verbe-
bo. Et inter has cognitiones diverſas ſuas ela-
m altiùs ſcipionem impegit in vaſculum, eoque
rtuſo, effuſum vnà cum præclara illa ſpe defluit
ſtragula mel, hicque conſiliorum tam ſplendi-
orum fuit exitus, carere vt homo melle, quod
midiu conſervarat, & eluere ſtragula cogeretur.

*Fabula reprehendit vanitatem vulgi, quæ illud ani-
is ſuis inhiare ſolet ſemper maioribus, neque medio-
itate contentum fructus præſentes percipit vitæ com-
unis.*

IMPERITUS.

QUidam præter excuſſoris officinā dum tran-
ſit, ferrū fortè videt abiectum humi, quod
ber de forcipe paulò antè, vt candor non magis

appareret, eiecerat. Hoc ille, nihil tale ſuſpican dum tollere vult, manus aduruntur homini; it que dolens, relicto ferro, diſcedit. Conſpicat hæc omnia alius: Stulte, inquit, periculum prius facere oportuit, vtrùm caleret ferrum. Qu nam ille, pacto? inquit. Vt inſpueres, inquit alte ſtrideret enim, niſi deferbuiſſet. Hoc ille audit paulò pòſt in prandio, quòd recordaretur, palat ſibi aduſtum fuiſſe olim pulmento calidiore, et in appoſitum cibum inſpuere,& illo non ſtrident avidè glutire, & os comburere. Quod alius ce nens: Quin, inquit, à calido cibo abſtinebis pau liſper, dum frigeſceret? Ego, inquit ille, deferbu ſſe cenſebam. Quomodo, inquit alter, quem vid res fumantem? Memor ille huius etiam ſigni, c fortè totam æſtivam diem itinera faciendo co ſumpſiſſet, venit veſperi cum maxima ſiti ad fon ticulũ, vbi auræ, vt fit, ſpeciem fumi præberen hic verò ille miſer,& ſiticuloſus abſtinere, tanqu ferventibus vndis, & quærere ad profundam v que noctē aquam,& ſiti pœnè interire, metu,ne fontanis fumantibus, vt rebatur, vndis vreretur.

Narratur fabula contra imprudentiam, & eos, qui no diſtinguunt diverſas res inteligentia ſua, & promiſcu de ijs, inter quæ maxima ſunt diſcrimina, iudicant.

MANTICÆ.

QUidam Mantica applicata humeris circui bat, & in priorem illius partem cōgereba

pec

ccata aliena, in poſteriorem reijciebat ſua. At-
ıe ille reprehendere alienos errores, ſtultitiam,
gitia, ſcelera, totoſque dies in ſæculum decla-
itare ſuum, & de Mantica promere hominum
ala facinora, quæ quibuslibet obiectaret. Quo-
am die vnus acerrimè obiurgatus, cùm tandem
nis fuiſſet: Quæſo, inquit, à tergo tuo quid tu-
et? Pars, inquit ille, ſcilicet Manticæ ea eſt. In-
s verò quid? Mea, inquit ille, delicta, & facino-
mala. Ab his ne igitur, inquit hic, redarguẽdis
ntũ otij tibi eſt, mea, & aliorum vt cures? Non,
quit ille, videmus Manticæ quod à tergo eſt.

Docet fabula, omnes ſibi facilè ignoſcere, alijs verò
ſficiles eſſe, ſeque abſolvere, alios condemnare: atque
genere narratur contra amorem ſui ipſius.

VULPES, ET AVICULÆ.

D Iu perpeſſa famen Vulpecula, cùm nihil
ſucceſsiſſet omnium artium, quas ad vi-
um parandum exercuerat multiplices, tum ſeſe
la præ mœrore animi abijcere humi, & ſecum
iſeriam ſuam tacitè deplorare. Aves mortuam
tæ advolare propiùs. Illa, vbi hoc videt, im-
obilis manet, & animam continet, ne aves ſpi-
tu vitam adeſſe intelligant. Securæ igitur ac-
dunt, & in Vulpem inſiliunt: at illa, poſt-
uàm cenſuit tempus eſſe, exilit, & compre-
endit proximam, ac devorat. Poſtridie expe-
tur eamdem fraudem. Ibi vna (Cornix vt opi-
nor)

nor) non, inquit, ſi tuam pellem in iſta ſepe
paſſim conſpiciam, in illam involavero.

Docet fabula, fraudulentis nunquam fidem hab-
dam eſſe: ipſis enim etiam quieſcentibus, doli tamen
gent, & moventur.

AB APIBUS ICTUS.

QUidam, conſpecto alveo, intra quem Ap
acquieſcerent, acceſsit, & aperit illu
avidus mellis: tunc in ipſum Apes facto impe
involant, & quæcumque partes in corpore pat
bant, eas configunt aculeis ſuis. Hic verò peſ
mè acceptus, vix fuga ſe eripuit, & periculu
evaſit. Quem conſpicatus alius, quòd eſſet o
tumido, & vlcerato, cauſam mali ſciſcitatu
Hic verò, quid ſibi accidiſſet, narrat. Tunc ill
At tu, inquit, poſthac Apes priùs repellito,
abigito: ita denique mel tutò capere, & frui i
lo ſecurè poteris.

Monet fabula, non cupiditatibus temerè obſequendum
& quid faciendum ſit, vt cum ratione aggrediamur.

CUSTODES FRUGUM.

MAtureſcentibus frugibus Cuſtodem quid
appoſuerat, qui prohiberet ab illarũ
tranſitu tam homines, quàm iumenta. Huic cùm
permulti elaberentur, neque iumenta curſu aſſe
qui poſſet, præpoſuit cuſtodiæ arborum ill
equitem. Hic verò, dum iumenta, ſi qua fortè i
fru

ges invaſiſſent, dumque tranſeuntes viatores
equitur, maiorem ſtragem propemodùm ipſe,
àm qui fugabantur, edidit.

¶ In eamdem ſententiam.

MULIER, ET MURES.

Mulier à viro iuſſa, ad ſacra quædam liba, & placentas torruerat. Hunc cibum Mures epii noctu arroſere. Illa in idem conclave lem immiſit, quæ Mures caperet, & ſuos labo-s protegeret: at hæc & integra, & reliquias Mu-lorum devoravit.

Docet fabula, ſæpè mala mutari peioribus.

ASINUS IUDEX.

Contendentes de cantus bonitate Cuculus, & Luſcinia, iudicem cepere Aſinum: Aſi-us iubet canere Luſciniam: illa, vt poteſt, ſua-ſſimum carmen, & omni varietate diſtinctum odulatur. Mox iudex Cuculum & ipſum pro-ere, quod meditari videretur, iubet. Ille ſuos, antus notos, & æquabiles, & vniuſmodi profert. ùm finē feciſſet: Hunc, inquit Aſinus, victorem ronuntio: te, Luſcinia, quæ intrincata, & varia anis, victam eſſe ſtatuo: hæc mea ſententia eſt.

Docet fabula, id., quod proverbium: Aſinum lyræ antus audire, non intelligere. Et item hoc, quod alte-um dictum in Aſinum mandentem tribulos: ſimiles ha-ere labra lactucas.

RANÆ, ET PUER.

LAſcivus puer ad ſtagnum conſpicatus Ra
exerentes capitula de aquis, per luſum ſa
illas appetebat,deque illis iugulabat multas.Tu
vna: Iſte quidem Puer, inquit, vt videtis, lud
noſtræ autem ſorores moriuntur.

Quidquid delirant Reges plectuntur Achivi.

ASINUS, ET NAVICULA.

PIſtoris Aſinus cùm ſitiret, ad proximum acc
dit flumen, cuius ſive altitudinem metuen
ſeu alia, neſcio qua, Aſinina cogitatione, per li
trem reſti alligatam ad ripam fluminis vadit
aquationem: atque ſedata iam ſiti, dum redit d
merſo roſtro, vt pleraque faciunt bruta, omn
olfactans,ad reſtim de recentibus frondibus ſalig
nis implicitam devenit, quam illo arrodente, ſo
vitur linter, & vna cum Aſino ſecundo flumin
quà vndæ ſine gubernatore ferebant, defluit; ita
ſive intercepta, ſeu ſummerſa vna cum infœlic
nauta perijt. Viderant aliqui, in lintre Aſinũ ave
hi: ita res cognoſcitur ab vtriuſque domino. Vte
que igitur damnũ ſuum moleſtè ferebat,& alterũ
vt authorem illius, accuſabat. Poſt multa iurgia
cauſa in iudiciũ deducitur. Corã quibus illa diſ
ceptabatur,ij non auſi pronuntiare de cõtroverſia
ſingulari, vt videbatur: cum clamaret vnus,linte
alienam ſuũ animal avexiſſe; alter, alienũ Aſinũ
ſuam lintrem ſolviſſe. Conſulunt legum, & iuris

pu

ici peritos, atque ijs res magna, & diffis viſa. Itaque omnes libros excutere, in lis; & cœtibus ſuis illam diſſerere, atque rere, vtrùmne damnum dediſſe linter, an nus pauperiē feciſſe, videatur? Neque putatur odiernū vſque diē, ſtatui, decidique potuiſſe. abula docet, tales eſſe doctorum iuriſconſultorum ucationes.

MILUIUS AFFECTATOR.

MIlvius, audito Equi hinnitus ſono terribili, cogitavit, ſi ipſe ſimili vteretur, formi- ſeſe reliquis avibus fore. Imitari igitur, vel- & ad ſimilem vocem exprimendam guttur, & irum intendere. At ille neque clamores, & nitus equinos aſſequi potuit, & ſuum lipien- n, vt vocant, tinnitum corrupit, & magis in iculum, quàm metuendum alitem evaſit.

Dicitur fabula contra ineptias, & perveſitatem imiionis ſtultæ, & reprehendendæ, & in affectatores idos, ac incogitantes.

ADOLESCENS IMPROBUS.

CUm domum interdum redijſſet Adoleſcens audax, & petulans, gloriabatur: atque iactibat, cum alia ferociter, & improbè à ſe perpeata, tum illo etiam die alium Adoleſcentem rberibus affectum fuiſſe. Cui Pater, quoties ſtè audierat, dicere ſolebat: Nondum, fili, periſti eum, quem quæris. Quadam nocte re-

verſus

verſus domum malè mulctatus, & ſaucius; c
muſsitaret, & latebras quæreret, tunc Pa
Seriùs quidem, inquit, ſed tandem inveniſti,
quem longo tempore veſtigaſti.

*Docemur hac fabula, non efferri animis ſucceſſu
probitatis. Itemque, neminem fuiſſe vnquam, neque
tam ferocem, quin alius ferocior reperiri poſsit.*

DOMINUS ASPER SERVIS.

ERat cuiuſdam in ſervos magna ſævitia,
neque illis quidquam temporis indul
ret ad quietem, & victum parciſsimè præbe
Quodam tempore, cùm abeſſe Servi illum
tarent longiùs, quærerenturque ſecum miſer
ſuas; tum vnus ſive temerè, ſeu inſtinctu quod
divino: Non ille, inquit, huius anni fruetur v
demia, & me verum dixiſſe omnes comper
tis. Sed dominus audierat hoc, vt fortè ab i
non conſpectus acceſſerat propiùs, atque percu
rat dictum triſtius animum ipſius: contemne
tamen illud, & nihilominus durum erga ſu
ſe præbere. Cùm vindemia copioſa fuiſſet, & v
num in rra dolia conditum, recordatus dicti, ſ
vum illum, qui vaticinatus malum ſibi eſſet, p
culum eluere, & muſtum afferre iubet, qu
diceret, ſe illo invito vindemia ſua frui vell
Hic quidem obſequi domino parabat, & , De
tamen volente, dicere debueras, inquit, her
magnæ enim ſæpè res, & admirabiles event

cel

riter exiſtũt. Abi, inquit ille, nugator, & quod
us perage. His dictis, nunciatur neſcio quid in
bus tumultus oriri. Ille procurrens, vt rem
noſcat, & componat, de ſcalarũ gradibus in
nnatione præcipitatur, & cervice tracta priùs
ritur, quàm guſtaſſet vindemiæ ſuæ muſtum.
abula & divinam vltionem præſtò eſſe docet, &
ni pervicaciam redarguit.

FUR, ET CARNIFEX.

DAmnatus quidam furti, ad ſupplicium du-
cebatur: qui ſuam infœlicitatem deplo-
s: Me miſerum, inquit, cui moriendum, ſu-
ſtite magiſtro meo, à quo hanc artem didi-
quem ſcilicet plecti oportebat priùs. Huic
nifex: imò te, inquit, qui tam malè didiſce-
, inertiæ pœnas dare, æquiſsimum eſt. Cui
r: At, inquit, non fuiſſe me imperitum furan-
confeſsio mea indicat. Debueras igitur, in-
it Carnifex, te exercendi finem facere.
Docet fabula, optimum eſſe à malis facinoribus cele-
er deſiſtere; nam quis non peccat in vitâ, & delictis
llis tenetur?

RUSTICUS, ET MINISTER ILLIUS.

MIniſtrum ſuum miſerat Ruſticus ad perve-
ſtigandũ bovem, quæ illo die de armen-
aberraſſet. Hic cùm haberet ante nemus
noddam bovem in cõſpectu, viſis tribus avi-
lis, quaſi illa iam recuperata, perſequi avicu-

las cœpit. Qua opinione diutiùs foris commorā te, Dominus & ipſe progreditur, vt quid de bo ve fieret, cognoſcere poſſet. Ac reperto Mini ſtro, quid agitur? inquit. Rectè, inquit Miniſter reperi. Dominus, quòd nuſquam bos appareret quid igitur reperiſti? inquit. Tres, inquit Mini ſter lætus, aviculas. Vbi ſunt illæ? inquit Domi nus. Vnam, inquit Miniſter, paulòante bovem conſpicatus, cernebam, alterius vocem audie bam, tertiam nunc etiam inſequor. Ergo, inqui Dominus, bos quantum intelligo, amiſſa eſt.

Fabula redarguit vulgi ſtultitiam, & levitatem, qu ſtudium, & tempus nugatorijs rebus impendere, & in hi operā perdere ſoleat, neglectis neceſſarijs, & debitis actio nibus.

LEPORINUM CAPUT.

COcus iuſſus in cœnā parare Leporem, detra cta reliqui corporis pelle, cùm in capite de nudando pluſculum illi negotij exhiberetur; Car nificē, inquit, ad hanc partē advocari oportuit.

Fabula docet, capita reipub, non facilè, neque libentē addmittere caſtigationes, neque illa paulò duriùs tracta re civibus durum eſſe.

RANA, ET SCIRPICULI.

IN paludis Scirpiculis familia quædam Ranun colorum annos multos habitaverat, & diligē tes illos, vt larem, & tecta ſua, conſervarant, & integros præſtiterant. Horum poſteritas quodam tempore petulantior, & iuventa laſcivior, tenello

Scir-

rpos arrodere, & penates ſuos vaſtare cœpit.
nc iniuriam ferebant ægrè Scirpiculi, & precari
mũm incolas ſuos, ne à maioribus ipſorum ſe
ſenſos, & cuſtoditos perderent, atque evertecẽt.
inde cùm precibus parũ proficerent, cumque
os Ranunculi irriderent, & dicerent, maiores
os, genus antiquum, & imperitum bonis ſuis
i neſciviſſe: Divina, & humana teſtati Scirpi,
elerarã vim alumnorũ ſuorũ confirmatis animis
rtulerunt. Sed non longè abfuit vindicta, & ſce-
rata vis in capita ingratæ ſobolis celeriter con-
ertit. Nã eroſis Scirpiculis, & loco iam aperto,
que patente, mox Ranæ viſæ, abſque negotio à
olucribus, & hydris arreptæ, & diſtractæ fuerant.

*Docet fabula, à ſtulta poſteritate inſtituta maiorum
im pernitie everti.*

RUSTICA ANUS, ET PUELLA.

CUm quodam tempore familiæ optimum,
& pinguiſsimum lac apponi à matre ſua
uella Ruſtica cerneret, mirabatur, quæ nova
onitas, atque facilitas erga miniſterio, ſua in ma-
re extitiſſet. Accedit igitur ad illam, & quid fa-
iat interrogat, & ſe nunquam id antea fieri ab
illa vidiſſe, ait, quæ lac ſemper meliuſculum bu-
yro, & caſeolis fingendis comparare, aut foro
eſervare ſolita fuerit. Cui mater: Quid tua id
efert, ſtulta? inquit, non fit temerè hoc. Iſtanti
puællæ, & facti cauſam exquirenti, muſculus, in-
quit

quit mater, in ollam delapſus hac nocte, & ſuff
catus fuit: itaque verita, ne vitiatum lac alijs p
tioribus viſibus parum idoneum eſſet, appo
familiæ, vt vidiſti, cui fuit acceptiſsimum.

Fabula docet, pleroſque non niſi de inutilibus, & co ruptis gratificari alijs.

FOENERATORES.

QUi quæſtum faciebat detrahendis pellib mortuorum animalium, quorum vend re coria ſoleret, obviam fortè factus Fœnerator ſalutatum hunc ita compellavit, vt ſui ordinis, gregis hominem, quorum vterque idem opofi factitaret. Ac admiranti Fœneratori, qui ſibi pr marius in populo civis videretur, & iſtum nolle percōtantique quonam modo idem opificiū am bo exercerent, reſpondit ille: Quia ipſe mortu animantibus pelles, Fœneratores autem, vivis ho minibus res, & bona detraherent, atque deriperē

Fabula docet, in mores ſæpè tanta vitia invadere, v peſsima facinora non ſolùm impunita, ſed etiam honora eſſe reperiantur.

ROBUSTUS BOS

COntemnebat præ ſe reliquos Boves, ſocio ſuos, vnus eximijs viribus præditus. Sed cū poſt arationem illi etiam iuga, & alia onera im poſuiſſet Agricola, reverſus in ſtabulum poſt ma tutinam, ferocia maxima, veſperi placidiſsimè demiſſo capite aſtitit.

Fa-

Fabula indicat, & virtutem negotioſiſſimam ſolere eſſe, cum fortuna plerumque mutari animos.

ASINI VMBRA.

Conduxerat inſtitor Aſinum ruri, à quo ſuæ merces deportarentur in oppidum vicinū, mpore, quo omnia ſolis æſtu, & ardore flagra-nt. Impoſitis igitur mercibus in Aſinum, hunc ſe cum locatore ſequebatur. Cùm autem iter eret per loca campeſtria, & vndique aperta, & tentia; greſſu Aſini cohibito, conductor pro er illum ſe appoſuit humi, vt vmbra paululum quieſceret. Hanc ei commoditatem locator videns, ſurgere iuſsit, & agere Aſinum eum in ocum, ad quem conduxiſſet: ille enim verò ſe onducto iumento pro arbitrio vti velle, & fieri cere, aiebat: Negante locatore, & affirmante, abere illum conductum Aſinum, non vmbram ſini, ad contentionem, & lites devenere. Dela-aque controverſia tandem ad iudices, etiā num iſceptatur de Aſini vmbra.

Fabula notat ſubtilitatem litigatorum. Et maximam ſe indicat rixarum in terris partem de Aſini vmbra.

RUSTICUS ATHLETA.

Valentem, & robuſtum filium cùm pater vi-diſſet dētale de aratro fortè excuſſum reſti-uiſſe manuū verbere, neque minùs firmaſſe, quā ſi malleo vſus fuiſſet, ad pugilum certamina illū deduxit, ratus ſine dubio, preſtantia virium ſua-rum victoriam adepturum eſſe. At ille artis

imperitus, cùm neque plagas inferendi, neque
vitandi rationem teneret, admodùm ab adverſa-
rijs affligebatur. Hoc Pater cernens: Fili, inqui
illam de aratro impinge. Quo dicto, adoleſcen
omni corpore annixus, vehementiſsimam plagam
inflixit adverſario, & palmam obtinuit.

*Docet hæc, illa rectiſsimè fieri, quæ conſueto, & ſol-
to, cuicumque more fiant.*

PATER, ET FILIUS.

CUiuſdā parvū Filium tota vicinia, vt impro-
bitate, & petulantia intolerabili præditum
accuſabat apud Patrem. Qui graviter obiurgar
Filium, & interminari verbera, niſi deſineret
eſſe moleſtus vicinis. An tu neſcis, inquit, ho
odio vicinitatis nobis præcipuum malum acceſſi
cùm bono vicino nihil melius, malo nihil peiu
eſſe dicatur? Filius, vti poterat, ſe deffendebat
ſed cùm ſentiret ſe minùs ſatisfacere defenſio-
ne ſua Patri. Ergo, inquit, vt intelligas illos mi-
hi immeritò infenſos eſſe, ſuper noſtrum equum
poſt te craſtino me die imponito, & prætervehi
tor illos: audies enim mihi maledicentes, me
quieſcente, & tacente. Placebat hoc Patri. Ibi
vt quoſque, vel in via, vel feneſtra proſpicientes
puer vidiſſet, eos geſtus edebat, qui illos facilè
ad iram, & indignationem provocarent. Ecce
igitur noſtrum puerū, illi clamare, & apage, ſce-
leſto nihil ſceleſtius fieri queat, & ſimilia. Pater
logitans à tergo filium irritare vicinos ad ma;

centiam, cùm ipſe quid faceret conſiderare
ùs poſſet, apponit ſuper cervicē equi ante ſe;
lle os diſtorquere, & diducere labra, & rictum
dere,& linguā exerere contra vicinos, vt mul-
licerent in eum graviora, quā priùs. Tum Pa-
, qui nihil audiret, neque cerneret à filio fieri,
od reprehendendū eſſet, profectò (inquit) fili,
œlici ſidere natus es qui cùm neque lædas, ne-
e offendas quēquā, ab omnibus tamen inclami-
is, & cōvitijs cōſcinderis: fer igitur quæ tibi,vt
les, ferēda ſunt, & conſolare te innocentia tua.
*Indicat, fabula, ſimplicitati facilè imponere improbi-
em & de illius obſervationibus vndique elabi, vt de
nibus prehendentium anguila ſolet.*

ICTUS AB APIBUS.

QUem Apes ſpoliantē alvearia cōfixerāt acu-
leis ſuis, querentē, & gementem alius au-
ens, cum illo,inquit, hoc tibi habendū fuit.Imò
rò, inquit iſte, hoc cum illo carendum potiùs.
*Fabula docet prudenter facere eos, qui ob non magnam
luptatem magnum periculum adire, aut dolorem perfer-
nolint.*

NAUTA, ET MERCATOR.

INter navigandum cùm eſſet mare placidum,
& tranquillum, qui in navi veheretur Mer-
ator interrogat Nautam, quo genere mortis
ater ipſius interiſſet? Cui reſpondit Nauta: Eo
ſo anno in aquis patrem, & ante annos decem

ſimi

ſimili fato perijſſe avum ſuum. Quid proav
inquit, factum eſt? Et hic, inquit Nauta, iisdem
que (vt mihi dicitur) abavus in mari ſuffoca
fuere. Non igitur tu, inquit Mercator, metu
aquas? Non ſanè, inquit Nauta: ſed dic quæſo
qui fuerit exitus tui Patris? In ſuo, inquit ille
lectulo mortem oppetijt. Quid avus? Etiam, in
quit Mercator, hic. Necnon de proavo, & aba
vo, idem comperio. Cur tu igitur non & tuum
inquit Nauta, lectulum reformidas?

Docet fabula, in vitæ honeſtate mortē non eſſe timēdā

PATER, ET FILIUS RUSTICUS.

VAde, inquit Pater ruſticus, Fili, & arvū no
ſtrum accepto ligone perfodito, vt cōſera
tur. Filius egreſſus, ſe tam ſpatioſo arvo perfodiē
do ſatis vnum non eſſe futurū, ſecum cogitabat
itaque illum diem, deſperato laboris proceſſu
cùm humi propter arvum ſe proſtraſſet, acquie
vit. Idem poſtero, & tertio die fecit. Cùm pater
opus inſpecturus egreditur, & intactum adhuc
arvum eſſe videt, de filio, quid illis diebus egiſ
ſet, requirit. Nihil, inquit hic: nam qui poſſim
ego tantùm arvum ſolus perfodere? Pater erro
re Filij intellecto: At tu, inquit, ſingulis diebus
ſpatium pedum octonum perfodito. Cùm Filius
obſequutus Patri aliquot diebus octonos pedes ab
ſolviſſet, arvi fodiendi ſpatiū in dies minus relin
qui animadvertit. Itaque annixus celeriter totum
illud, vti iuſſus fuerat, perfodit.

Fabula ſignificat difficultatem in æſtimandis laboribus; opus faciendum potiùs, quàm metiendum.

CANIS VENATICUS, ET MOLOSSI Domeſtici.

Eperat venaticus Canis Leporem: eum quamvis eſuriens, glorioſè iactans verbis eritatem ſuam, detulit domum ad Moloſſos ſtodes gregis, & ædium: illi enim verò Lepon eripuere oſtentatori, & inter ſe diſcerpſere.

Fabula contra oſtentatores dicitur: Et bona tegere ſæpè deſt.

DE FURE, ET SICARIO.

Onſociata opera rem communiter gerebant facinoroſi duo, vnus Fur, alter Sicarius: quam nocte venere in ædes Agricolæ, vt putabar, non pauperis: cuius cùm non ſolùm ædes mpilandas, ſed etiam abigenda animalia Fur nſeret; rectè, inquit Sicarius, illo interfecto, nnia exequi poterimus. Priùs tamen, inquit r Bovẽ vnam, aut alterã educamus, vt ſi fortè multus oriatur, & fugiendum ſit, aliquid abſtuimus. Non placet hoc mihi, inquit Sicarius, Paterfamilias ſtrepitu excitatus eripiat manis meis. At hoc, Fur, melius eſt, inquit. Imò ind, inquit Sicarius. Ita inter rixas, iratus Fur, Paemfamilias inclamat, & vigilare iubet, ne vim amittat. Qui excitatus etiam res ſuas ſervat.

Fabula indicat, malorum diſſidia bonis eſſe ſalutaria.

LUPUS, ET VULPES.

VIdebat Lupus, ad ſuppliciū capitis Vulpem quamdam rapi eximia forma, & magnitudine: itaque miſertus illius, ſtatuit Leonē Regem apud quem ſe ſciret ſingulari in gratia eſſe, deprecari pro vita illius: ſciſcitari igitur cauſam, propter quam Vulpes damnata eſſet. Cui reſponderunt, qui illam ductabant. Quòd freta viribus ſuis non contenta rapinis aviū de corte, pinguiſsimā etiam Altilem, de numero eorum, qui Regi ad delicatiores cibos aſſervarentur, fuiſſet auſa aggredi. Tunc Lupus, mutata Vulpis liberandæ voluntate, diſceſsit, & fracta cervice illa petijt.

Omnes facinoroſi invidi ſunt: Eſtque hoc pravitatis vitium inſitum pene omnibus, vt eos, cum quibus communicari videant commoditates ſuas, è medio ſublatos cupiunt; illis vt indiminutis ipſi ſoli fruantur.

RUSTICUS, ET MUSCÆ.

IMpatiens quidam in æſtate Muſcarū, à quibus perpetuò vexaretur, arripit iratus accenſa ſtramēta, & in caſula vbique circūferr flāmam, cuius vi Muſcæ, vel necarentur, vel repellerentur: ſed incautiùs dum ignem tractat, tugurioli arida materia incenditur, & domuncula tota conflagrat.

Docet fabula, pleroſque vitantes parva detrimenta in maxima damna incidere.

OPULENTUS, ET PAUPER.

Tempore brumali obviam factus fuit Pauper

Opu-

pulento benè veſtito, ipſe per tenue amiculum dutus. Cùmque ille refertus pannis, frigus tamē x ferret, hic autem nullum ſignum daret frigore afflìgi: miratus qui fieret, Opulentus cauſam paupere quærit: Nam ego, inquit, dentibus crepito præ frigoris vi, tu autem ne ſentire quidem lud videre, ita ingrederis alacriter, & ſum tamen ego, quàm tu multò veſtitior. Cui alter, ihil, inquit, mirū: pro copia enim ſua quemque itam degere oportet: ego omnibus meis veſtius amictus ſum, ſimiliter & tu fac in tuas vo- erſas te implices, & frigus facilè vitaveris.

Indicat fabula, permulta in hac vita opinione fieri, on vera ratione. Itemque ab exercitatis perferri ea facile uæ inexercitati, & molles ſuſtinere nullo modo poſsint.

VULPES, ET GALLUS.

F Amelica Vulpes, vt fraude Gallinaceum, quem conſpexerat, allicere ad ſe, atque capere poſſet, humi ſe proſternit, & alterum oculū omprimit, cum miſerabili querimonia, & imploratione auxilij à Gallinaceo, ſibi qui eximeet ſpinam de oculo, cui illa paulò antè vadenti er ſentes infixa eſſet. Gallinaceus, intellecto olo, non ego medicus ſum, inquit, & ſi incautius d oculos fortè vnguiculos admoverim, periculum fuerit, ne calcaribus meis, etiam ſanus oculus ædatur. Sed paululū expectare ſi vis ego domum oſtram advolabo, & inde, qui tibi medeatur, ac-

cer

ceriam. Vulpes & ipſa ſentiebat, doloſè agere Ga
linaceum: ſe igitur pati velle ait, quòd neceſſe ſ
nã ſæpè audiviſſe, multis medicis vtendũ nõ eſſ

Fabula hoc dicit, Cretizandum adversùs Cretenſe

LUPI, ET CANES.

CUm animadverterent Lupi, ſe non virtu
Canũ, ſed multitudine ſuperari, hoc inijſ
conſilium perhibentur. Mittunt ad Canes, q
ab ijs, quorum color non diſsimilis Luporum e
ſet, quærerent: Cur non potiùs ſecum coniun
gerentur, quibus natura ipſos cõciliaſſet, id quo
coloris ſignificaret ſimilitudo; quique illis dice
rent: ſi Luporum auxilio, adversùs alios Cane
diſcrepantes colore, vti vellent, poſtea ſublati
illis, & ipſos ſolos rerum potituros, & in perpe
tua amicitia Luporũ futuros eſſe. Cùm res ſtulti
Canibus probata, & alij Canes circũventi, atqu
iugulati fuiſſent, tum ſine negotio, & periculo
iſtos etiam concolores ſibi interfecerunt Lupi.

*Fabula narratur contra proditores, quibus tantiſpe
honor habetur, dum requiritur opera illourum: at mox
rebus perfectis plerumque ne parcunt quidem his, nequ
abſtinent illis ipſis, qui eos corruperunt.*

VICINI DUO.

QUidam videbat, aberraſſe de armento Bovẽ
Vicini, & non procul abeſſe, quin deve
niret in loca infeſta Lupis. Venit paulò pòſt cùm
adhuc ſuccurri potuiſſet Bovi, ad Vicinum ſuum,

&

numquid novi audire geſtiat quærit. Boni ne, ait ille, aliquid affers? Negante hoc: Ne audi- quidem igitur libet, ille inquit. Abeo igitur, uit alter. Poſtridie amiſſam Bovem, cogno- at enim à Lupis laceratam eſſe, deplorans ille, nihil triſte audire voluerat, audiente etiam ino, qui nunciaturus damnum impendens rat: Ego quidē, inquit hic, vidi illam ante ſil- n oberrantem ſolam, & cogitavi, futurū eſſe, quod narras accidiſſe. Cur ego non indicaſſet oſtulanti graviſsimè: Quia, inquit, tu refuta- neque admittere nuntium voluiſti.

Docet fabula, caſtigationes non refugiendas & triſti- n dictorum ſæpè eſſe fructuoſam. Notatq́ aurium deli- s, quæ nihil, niſi quod iucundum ſit, admittere velint.

VIATORES.

DUo vnà faciebant iter, quorū alter perpetua in cogitatione de victu parando verſaba- t, alter in bona ſpe fœlicis fortunæ alacriter rgebat quò intenderat. Hoc ille mirari, & ærere de ſocio ſuo, quænam res tantam animi anquillitatem efficeret: nam ego quidē curis, & licitudinibus diſtringor, dum mecum reputo, uam rationem, & quod conſilium vitæ degendæ quar. At ego, inquit ille, iam pridem conſtitui; eo animus quietus eſt. Quid conſtituiſſet in- rroganti, reſpondit: fideliter ſe, quam didiciſ- t, artē facere velle, & eventū permittere Deo. oc verò ille anxius ridere, & dicere, ſe multos

vidiſſe Deo fretos decipi. Atque ita relapſus
dubitationes, incertaſque ſolicitas deſideratio
ſuas, cœpit inter alia percelli metu cæcitatis, a
que Deũ immortalẽ! ſecum inquit, quid te futu
eſſet, cernendi ſenſũ ſi fortè amitteres? In que h
formidine ſubijt voluntas tentandæ in tali ca
mitate progreſsionis: vtque antecedat non lon
ſocium ſuum, oculos comprimit arctiſsimè,
ita per viã cautè, & attentè vadit, ſpatiumque ne
cio quàm longũ clauſis oculis cõficit, neque vid
in via marſupiũ cum pecunia, quod alteri cuip
viatori elapſũ eſſet. Id verò ſequens ponè ſoci
mox ſuſtulit, & aliquantò etiam poſtea æquio
animo, quàm dudum, reliquum itineris confeci

Fabula non conſiderationem, neque induſtriam nota ſed anxietatem, & miſeriam conſiliorum, de qua neq actionis ferè bonæ, & plerumque id exiſtit, cuius, alique pœniteat.

AQUILA, ET AVES.

QUodam in cœtu alitum plerique illorũ d re, & virtutibus ſuis magnificè loqueban tur. Celeritatem Accipiter, cantum Luſcinia, O cines gloriam augurij, formã Pavo, calliditate Perdices, audaciam Trochilus, remigandi ſcien tiam Anates, præſenſionem tempeſtatis Arde jactabat. Tunc Aquila, nugæ, inquit, iſtæ ſunt: o quod eſt optimum, & plurimi ſit in hac vita, e facilè omnes vos antecello, vt accutiſsimo viſ oculorum vtar. Quòd ſi quis minus credit ve

rum

eſſe, age inſideto ſupra cervicem meã, & illi ndã de tam ſublimi ſpatio, vnde ipſe vix terrã picere poſsit, me certè omnia, & haud fal- luminis acie, contueri. Muſsitantibus alijs, ulus in Aquilam incubans, iubet ſubvolare, xperiatur, vtrùm vera gloria illa ſit. Cùm nubes penetraſſet Aquila: Quid, inquit, cer- nfra, Regule? Vix illo terram ſibi apparere nte: At ego iſtic, inquit, clarè Ovem conſpi- , & quidẽ albã mutilata cauda, inque eam, vt d dixi tibi certiùs probem; mox etiã involabo. illam Ovẽ grandibus volucribus eſcã propo- rat Auceps, qui laqueis poſitis intra frondes pè latitabat, atque illatã impetu Aquilã cepit, ſtrangulavit. Hoc Regulus videns: Falsò, in- t, gloriata fuiſti de perſpicacia oculorum, quæ ndam mutilatam diceres te cernere, & laqueos, que inſidiatorem Aucupem non aſpexeris.

Fabula coercet elationem, & ſuperbiam animi: Et et, cupiditates acutè cernere in ijs modò, quæ appe- t, ad reliqua eſſe cæcas.

ADOLESCENS IN LUCTU.

MOrtuo Sene quodam, multi amici illius filiũ Adoleſcentẽ, dum mortuus effertur, funere comitabãtur officij cauſa: quibus ille ter eundum meditabatur, qua oratione gratias gnas ageret: veniebatque in mentẽ homini for- mula vulgaris, qua ſolerent optare, vt occaſio eferendæ gratiæ aliquando daretur, Hac ille; qui

non videri mutus vellet, vtendum ſibi decrevi
Perfecta igitur ſepultura, cùm paternis amic
gratias pro officio egiſſet,& ſe diceret habiturur
ſemper; addidit & hoc: atque vtinā, ſi cui veſtr
pater ſuperſtes eſt, is celeriter diem obeat ſuun
ſimili officio vt veſtrum hoc compenſare poſsim

Stultorum loquacitatem reprehendit fabula: Itaqu quidam interrogatus aliquando, quid inter ſultos, & intelligentes putaret intereſſe, reſpondiſſe fertur, nihil ſ vterque ſileret.

VULPES DAMNATA CAPITIS.

Rapiebatur ad ſupplicīū Vulpes propter in gentes prædas Gallinaceorum, & aliarum aviū altilium, quas, ſine metu omni, & pudore multis annis fecerat. Illa hoc vnum orabat, ne vſitata via ad furcam duceretur: Sed per iſtud me, inquit, optimi viri, diverticulum abſtrahite. Inſidioſè hoc primum petere videbatur, ideoque interrogant, qua de cauſa tantoperè à conſueto itinere deflecti oret? Quia enim, inquit, in illa altera via ſcio plurimas aves verſari, quarum ſal tem garritu, & aſpectu, hoc extremo die vitæ meæ velim exhilarari.

Inſectatur fabula pravitatem execrabilem, malorum, qui non ſolùm de actionum ſed propoſiti etiam, & voluntatis turpitudine, ac ſceleribus, voluptatē capere ſoleant.

LEO, ET HOMO.

Senex Leo, cùm alia docere ſolebat filiū ſuum, tum illi præcipere, ne vnquam cum homine

grederetur, ac depugnaret: animal enim illud
inquit, mirificum, & invictũ. Leunculus illa
dem audiebat, ſed non tangebant dicta animũ.
adoleviſſet, ſentiret & vires ſuas cõſummatas
, progreditur quodam die, eo animo, cum
mine vt prælium committere vellet. Videt
in agro coniugatos Boves: accedit igitur, &
at, num homines ſint? Illi quidem ſe homines
negant, ſed ab homine impoſitum iugum
tare dicunt. Digreſſus ab his Equum conſpi-
ur, cum ſtrato, & frænis alligatũ ad arborem
ille huic, Tu ne homo, inquit, es? Minimè ego
dem, inquit Equus, ſed homini ſervio, & ob-
npero. Paulo poſt cernit quadam in ſilva, qui
na finderet, ad quem accurrens: Homo, in-
t, videris eſſe. Ita eſt, inquit ille. Pugnabis igi-
mecum, inquit. Maximè, inquit ille, ſed quæ-
te, diſtrahe prius hanc arborem, cui vides fer-
m iſtud impactum. Incutit mox Leo vngulas
oræ arboris, & dimovit quidem eatenus, vt
neus excideret: ſed vis tanta non erat, vt arbo-
n diſtraheret: itaque partibus, vt fit, vtrimque
deuntibus, comprehenſis pedibus, illic hære-
t captus Leo. At lignator clamores tollere, &
agro undique vicinos advocare contra Leo-
m. Hic verò, cùm quo in diſcrimine eſſet ani-
adverteret, omnibus viribus adhibitis pedes
ligno retraxit, atque ita quidem vngulas ple-

raſque intra arborē vt relinqueret: ac reverſus ad ſuū patrē cum cruentis pedibus: Mi pater, inquit ſi paruiſſem monitis tuis, vngulas non amiſiſſem

Fabula hortatur omnes, vt in primis quidem parenti bus, ſed & alijs rectè monſtrantibus libenter obſequantur, atque pareant.

DUO BELLATORES.

DUo, fide data inter ſe communia futura omnia, ad bellum proficiſcebantur. Horū vnus æger in itinere remanſit, alter, vt inſtituerat, iter ad militiā exequitur, atque ibi re, & gloriâ parta redit ad ſociū, qui iam habebat meliuſculè. Is gavíſus proſperitate ſocij, quòd lucrum partiturum ſecum eſſe ſperaret, illum cum magna lætitia complectitur, neque diu pòſt, vt pecuniā allatam, ita vt conveniſſet, divideret, petit. Faciam, inquit ille, ſed alia etiam attuli, quæ communia eſſe oportet, vt omnia vndique exæquentur. Ille lætus, pretioſam veſtem, aut ſupellectilem ſocium apportaſſe ratus: Ita enim fieri, inquit, par eſt. Sed quidnam præterea attuliſti? Vulnera, inquit alter & cicatrices, quarum ſimiles, atq́ æquales etiā tibi infligi debebunt. Non, inquit ille, hæc mihi placet ſocietas, ac pecunia etiam carebo potiùs, quàm cum vulneribus, & cicatricibus habebo.

Fabula oſtendit prudentes eſſe homines, qui pro levibus commodis graves labores ſubire nolint.

LEPORIS ERUDITIO.

Diu abfuerat domo, & à ſuis Lepus bonarum

ium diſcendarum gratia, ac reverſus aliquan-
, cùm illa in regione neminem cognoſceret
e doctiorem, inſtituit apud ſuos, vt à Leone Re-
i impetrarent, ſibi vt largiretur facultatum ali-
iā, quibus in ſtudio otioſam vitā ſuſtētare poſ-
. Hoc cùm illi feciſſent: Non eſſe ſibi contrariū
bat Leo, ſed priùs eruditionis Leporinæ peri-
um ſe facturum eſſe. Adducitur igitur ad Re-
n Lepuſculus. Hunc ſequi ille ſe iubet. Ventum
t in ſilvam, vbi Venator conſpicatus Vulpem,
Vrſum, arcum contenderat, vt horum alterum
iret: ſed Vulpes diſcurrendo, atque ſubſiliendo
n patiebatur in ſe dirigi telum. Vrſus autem,
o homine, ſuo robore fretus in illum ſeſe rectà
erre, & cōtrà conſiſtere: ita emiſſa in pectus ſa-
ta Vrſus cōfigitur, & interit. Ibi Leo: Quæ tua
itentia eſt de hoc caſu, inquit, & quid videtur
i? Id, inquit Lepus, quod audivi in ſcholis me-
orari de dictis Poetarū verum, plus valere cōſi.
ſapientiæ, quàm manuum robur; &, imperitū
bur ſæpè cauſā eſſe mali. Tum Leo: Mihi placēt
æ ſentētiæ, ſed didiciſti ne verſus facere? Annuē-
Lepore, Ergo, quæ memoraſti, verſibus com-
ectere, inquit. Tum Lepus, ita illa pronuntiavit.

Sapientiæ eſt, non virium victoria, &
Robur parit ſtultis malum cerebro ſuum.

dentur poſſe ferri iſti verſus, inquit Leo. Tunc
ogreſsi extra ſilvam, vident à longiquo Vil-
um in agro cum ſervis altercantem, quorum

vnus tacere ad illius iurgia, alter reſponſando iram augeret Villici, & verbera aufferret. Quid de his ſentiret, interroganti Leoni: Quid aliud, inquit Lepus, quàm quod fertur quidam ex veteribus ſapientibus dixiſſe: Pœnituiſſe ſe locutionis ſæpè, ſilentij nunquam? Hanc ſententiam cùm iuſsiſſet verſibus includere illum Leo, tum Lepus diſtichon ſubſcriptum pronuntiavit.

Sæpè loqui prodeſt, ſed ſemper, poſſe tacere:
Sæpè loquutori verbera verba ferunt.

Videntur & hi mediocres eſſe, inquit Leo, certè ſententia bona eſt. Pergentes inde vident, producere Agricolam iunctos iugo duos Boves, impoſitis in capita illorum manipulis ſingulis fœni, vt in meridie mox acquieſcentes pabulum haberent. Horum autem vnus, quòd nimis parvus videretur manipulus, reijcere illum, & obterere pedibus; atque illi in arvo mox pabulo carendum fuit, & defeſſo opere, & fame redeundum noctu domum. De quo & ipſo iubet aliquod Leo dicere Leporé, & rem eloqui oratione ſoluta, & de ſuo iudicio. Tunc Lepus: Qui modicũ, inquit, reſpuunt: eos ſæpè fruſtatur expectatio copiæ. Multo autem melius eſt potiri quantulocũque bono præsẽte, quam maxima, & plurima abſentia requirere: etiam illi, cui nihil doni ſatis eſt, nihil videri mali nimium debet: tum poſt faſtidia non eſſe pœnitentium dolorem, vix vnquã compertum eſt. His dictis. Leo ſtatuit, dignũ eſſe Leporem, cui de re-

s neceſſarijs ad vitam degendam proſpicererut, in otio, & quiete colere poſſet ſtudia bonarum tium, atque doctrinæ; idque vt fieret curavit.

Fabula docet; ſi cui optimarũ artium atque diſciplinam, & humanitatis ſtudia non magnifacienda, neque probenda, omnique ratione augenda, ornandaque eſſe videatur, eum etiam beſtiarum feritatem vincere immanitate .

LUPUS, ET PORCUS.

CUm quidã plurimis annis Lupus viciniæ totius animalia prædatus fuiſſet, cœpit tãdem ogitare animo ſuo, quàm graviter illa tam lõgo mpore afflixiſſet; itaque decrevit, annum interum ſolis piſcibus veſci, & à carnibus abſtinere elle. Pauci dies abierant, cùm illum pœniteret atim propoſiti, & requireret conſuetum cibum: ortè igitur conſpicatur in cœno volutantem ſe orcum, ad quem celeriter accurrit, & quid animantis ſit, interrogat. Ille enim verò ſe porcum ſſe reſpondit de hara ruſtici illius pagi, etiam nomine cõmemorato. Porcus, inquit Lupus, certè tiam porcus piſcis eſt, & illũ raptum devoravit.

Docet fabula, malos in nullo propoſito honeſtatis perſeverare.

LIGURITOR.

LIgurritori cuidã, & gulæ dedito, inque primis cupido boni vini, quique per iocũ paraſitico more ſoleret guſtare quidquid fortè appoſitum vini eſſet, & optimũ iterũ, atque iterum poſcere, quòd bona, ſecundũ vetus verbum, repetenda ſæpius

pius diceret: huic igitur quidã dives, apud quem crebrò cœnitaret, curavit argenteo poculo vrinã hominis propinari: at ille deceptus, & argento & colore, avidè primùm haurire, ſed mox offenſus teterrimo ſapore, ſuſpicatus id, quod res erat, ſe lotium bibiſſe, vt certiùs etiam experiretur, admovere nares poculo, & re comperta, nauſeare, atque corrugare naſum. Tunc is, qui illum invitaverat: Numquid vinum hoc placet? inquit. Non admodum, inquit ille. Certè inquit hic, bonum fuiſſe ſcio. Credo, inquit ille, ſed in dolio corruptum eſſe apparet.

Fabula duo ſubijcit, & gulæ deditos omnibus ferè in odio, & diſſimulare iram in offenſis optimum eſſe.

ASINUS, ET CORVI.

ASinum quidam onuſtum ſale in vrbem agebat: quo ſegniùs pergente, ille animal iners cùm verbis, tum verberibus inſtigare, & ſæpè inter alia imprecari Corvorum devorationem, & moleſtè ferens tarditatem; debere ad Corvos, vt in ira dici ſolet, abire aiebat. Hoc, duo Corvi audientes, totum diem ſequi, & pabulum ſperare ſibi oblatum iri, ac vix tandem noctu revolare in ſuos nidos ieiuni, & hiantibus roſtris deluſi.

Fabula indicat, libenter credere omnes id, quod ipſi volunt. Nam quæ volumus & credimus libenter, & quæ ſentimus ipſi, reliquos ſentire ſperamus.

MORIO VAPULANS.

Acceperant duo miniſtri Morionem, neſcio

ò deducendum. Ille enim verò non ſolùm len-
ingredi, & ſæpè poſt illos longo intervallo re-
qui, ſed & ſubſiſtere nonnunquam, & ſi ita vi-
m fuiſſet, tranſverſos per tramites, & obliquas
agari ſemitas: ita plurimum negotij, & labo-
ductoribus exhibebatur. At illi hunc primum
are, eique verbis, ac geſtibus blādiri: Nā quid
agimus, inquiunt, in agro? Quin properamus
epulas, & potum? Age tu noſter, optime, bel-
ſime perge. Sed cùm minus verbis bonis, ac
ementibus proficerent, ibi tùm maledicta inge-
nt, & cōvicia maxima faciunt ceſſatori, ſed pari
rtuna. Tunc vnus: Vibices iſtum, inquit, incita-
unt profectò; & virgis crura affligere Morionis
epit, & inclamare tanquā iumentum, & iubere
rgere. Quo facto non modò poſt illos nō magis
titit, ſed toto reliquo itinere etiam antevertit.
Fabula vulgarem pravitatem notat, qua fit, vt pleriq;
ue malo tandem ſuo redantur doctiores.

ANUS, ET IUVENCULÆ.

Filias ſuas Anus omnibus rebus ornatas, iuſſe-
rat quadam in feſtivitate nuptiarum eſſe hi-
res, & inter ſuas æquales choreas ducere, ſed
erecundè, vt benè moratæ eſſe dicerentur. Cui
læ: Noſtra matercula, inquiunt, quin & te exor-
as, & vnà ades in chora ſimul & ipſa læta, ſimul
ſpectatrix vt ſis morum noſtrorū? Meæ filiolæ,
nquit Anus, choreæ non ornatum tantummodo
equirunt. Sig-

Significatur, non eſſe temerè aggredienda ea, ad quæ vel non ſatis futuræ vires, vel perſona noſtra minùs idonea eſſe videatur.

CORVI, ET COLUMBÆ.

ORta controverſia inter Corvorum, & Columbarum genus, conſentitur ab ambobus in Accipitrem iudicem. Ille, cauſa audita, Columbas ſtatim condemnat, & Corvos abſolvit.

Docet hæc, nihil ferè periculi iis, quorum aut vis metuatur, aut ex quibus vtilitas nulla percipi poſsit: ſed imbecilles, & fructuoſos iniuriæ obnoxios eſſe.

VRSUS, ET VULPES.

QVodam in cœtu beſtiarum, cum quæreretur, quænam cauſa videretur ſervitutis, & oppreſsionis belluini generis, quòd eſſet viribus multò præſtantius genere humano, à quo tamen caperentur, & in ſervitutem redigerentur. Tunc Vulpem dixiſſe ferunt, ſe exiſtimare, hominum ſapientiam, & rationem tantam eſſe, tamque mirabilem, vt nullum robur illi reſiſtere poſsit. Ibi Vrſus fremens ira: Imò noſtra, inquit, vecordia nos perdit, & nos ſponte noſtra obſequendo, & morigerando illis domamur. Quid enim de Equis dicam? Nonne valentiſsima beſtia Elephantus hominibus aſſentatur, & obtēperat, neque recuſat imperium illorū? Sed nos ſi cum illis, vt inter nos facimus ſtultè, depugnaremus tantiſper, dum anima ineſſet, & circumventæ fraude priùs vitam amittere, quàm noſtris hoſtibus obſecun

re vellemus, neque vlla commercia inter nos,
que coniunctionem eſſe pateremur, libertatem
rtaſſè hoc pacto noſtram tueremur. His ferociſ-
nè emurmuratis, finem Vrſus dicendi fecit, &
nventus ſolutus fuit. Non ita diu pòſt in la-
ueos incidit Vrſus, & captus mox annulis in
ares inſertis circumduci ſeſe, atque etiam ad
ltationes, & alia iuſſa patienda, parendumque
utibus hominum aſſueſieri patiebatur.

Docet fabula, cum fortuna animos hominum mutari.
ocet & hoc: Experientes homines, atque cogitantes non
icre eſſe feroces: contrà verò iſtos fortes, & audaces
erbis, in adverſis ad turpiſsimã ſæpè humilitatẽ abijci.

FATUUS, ET ESSEDUM CORRUENS.

VEhebatur fortè cum alijs quibuſdam Fatuus adhibitus riſus, & iocorum gratia. Is ani-
nadvertit claviculum, qui ante rotam impactus
uiſſet, de axe excidiſſe, & paulatim de hoc illam
levolvi. Itaque intelligens, ſi rota proſus devo-
uta eſſet, futurum, vt Eſſedum corrueret, ſubin-
le ſecum, ſed ſic, facilè vt exaudiretur, muſsita-
bat: Si diu pergeret Eſſedum, id ſibi quidem gratũ
ſſe. Hoc dictum cùm ſæpè murmure ſuo repe-
ijſſet, atque alij non attenderent animum, alij de-
iderent, tandem devoluta rota, corruit Eſſedum,
& qui vehebantur effuſi in terram, tum demum
erò fatui ſolicitudinem cognoverunt, perſpiciẽ-
es, & quæ illa, & quòd nequaquam vana fuiſſet.

Fabula monet, ne vllo quaſi expedito rerum curſu nimis eſſe ſecurè, velimus. Itemque hoc ſubijcit: Solere homines incogitantes, negligere, atque deridere aliorum tanquam ſtolidorum ſolicitudinem, & metum impendentium malorum, illo vero euentu comprobari.

RUSTICI, ET LUPUS.

LUpus, qui Ovem de caula rapuiſſet, cum illa de pago ſilvam versùs aufugiebat. Ibi totus pagus exciri, & concurrere, & obvijs quibuſque armis arreptis Lupum perſequi, atque inclamare. Qui cùm Ovem extorſiſſent: Vos quidem, ille inquit, ſcelerati Ruſtici, ego ſeditionis poſtulaturus ſum, qui ad arma concurreritis.

Fabula docet, quòd improbi, qui iniuriã, atque vim alijs tulerint, læſos fortè ad defenſionem excitatos inſuper reos iam facere ſoleant tanquam turbulentos, & ſeditioſos.

ASINUS, ET MUSTUM.

AD lacum, quo muſtum paulo antè exceptũ fuiſſet, oberrans devenit Aſinus, & guſtato dulci potu, cùm illi placeret, bonam partem muſti exhauſit: hoc moleſtè ferens is, cuius Aſinus muſtum epotaverat, agit cum domino Aſini de dãno accepto. Ille deberi quidquã à ſe negat. Venitur ad iudices. Illi, etſi res ipſis ridicula viſa, tamen vt litigatores abſolverent, interrogant, an inter bibendũ ad lacum Aſinus aſſediſſet. Cùmque ſtantem eduxiſſe Muſtum cognóviſſent, pronunciant, nihil debere Aſinum, qui quaſi præteriens guſtare tantummodò muſtum voluiſſe videatur.

Docet fabula diſceptationes ſtolidas rectè eludi poſſe, & litigatorum ineptias à iudicibus refutandas eſſe.

PATER, ET FILIUS LITTERATUS.

Reverſo domum poſt vnum annum Filio, qui ſtudiorum bonorũ, atque artiũ diſcendarum gratia abfuiſſet: Quid, inquit Pater, mi Fili, de tanta pecunia factum eſt, quantam tibi miſi? Quantam? inquit adoleſcens, non enim memini. Ter, inquit ſenex, hoc anno à me tibi curata pecunia eſt, bis vno, & altero mercatu, ſemel inter nos. Atque priore quidem mercatu dedi noſtro vicino aureos ſexaginta, quos tibi remuneraret, altero deinde totidem, poſtea tabellarius nuper huc miſſus, ſexaginta & ipſe attuliſſe tibi deber, ot enim tum perieras. Ita factum eſt, inquit adoleſcens, ſed hoc nihil eſt. Nihilne hoc eſt? inquit ſenex: an nihil videtur ſumma aureorum centum octoginta? Præ debitis quidem nihil eſt, inquit Filius, quæ reliqui foris. Nam tua, mi Pater, meis verbis obligata fides eſt in centum alios, & inſuper quadraginta. Hæc inquit Pater, iam ſumma fuerit aureorum, vt opinor, trecentorum, & viginti. Fuerit ſanè, inquit Filius, ſed tu cogita, mi Pater, multis mihi apud externos rebus opus fuiſſe: Quid enim, quod vno aſſe venire ſolet, gratis datum? At cibo, potu, habitatione cõmoda, cubili, veſtibus, libris, charta, calamis, atramento carere, certè tua quidem etiam volun-

tate non debui. At magna, inquit iam iratior Pater, iſta ſumma eſt. Quanti igitur ille cibus datus? Quanti habitaſti? Quanto conducti lectuli fuere, & cætera quanta pecunia ſunt parata? Referam, inquit Filius, rationes, ſi poſtulas. Ita enim fieri, inquit ſenex, oportet. Inchoemus igitur à minimis, inquit Filius: ac pone pro attramento, & calamis aureolos decem. Hoc audito, ſatis, inquit ſenex, ſuperque eſt rationum: nam ad hæc ſi, vt alia omittam, chartæ modò æſtimatio ponenda ſit, iam vltra illos trecentos, viginti ego tibi ampliùs debiturus ſim.

Fabula indicat, adoleſcentiæ levitatem ſtolidam, & profuſionem eſſe propriam, præſertim in liberiore vita. Memoratur ſimilis eodem ſenſu de coco, qui à condimentis inchoata relatione rationum, pro petroſelinis iuſſiſſet in menſem vnum poni decem aureos.

MERGUS, ET STELLÆ.

NOx erat ſerena admodū, & lucida, ſplendoreque Stellarum clara. In hac Mergus per ſtagnum fererebatur, piſcium capiendorum cauſa. Vtque renidentem in aqua fulgorem Stellarum cernit, ratus, piſces ſe conſpicatum, appetit ſcintillas in aqua apparentes, & ſeſè in eas captans incitat. Mox vbi ſe deceptū, neque piſces eſſe, quos crediderat, ſenſit, à labore inani deſiſtendum ſibi eſſe decrevit. Die autem orto, videt matutino tempore in liquido ſtagno ſub aquis ſplendorem ſquammarum in piſcibus relucentem, at ille de-

ſtratione nocturna cogitabat etiam iſtas va-
eſſe imagines, patiebaturque præterfluere pi-
s, ne, vt arbitrabatur, laborem iterū inutilem
ciperet. Ac tandem loca illa, in quibus copiosè
potuiſſet, deſeruit, inque ea ſe contulit, vbi
m fame, & variis malis conflictandum eſſet.

Fabula reprehendit ſtultorum hominum incogitantem
itatem, quorum conſilia cùm minùs procedunt, aut vbi
inio fallitur, quoſvis ibi potiùs accuſant, quā ſe, atque
citiam ſuam, neque ampliùs ijs de rebus deliberant.

NUX, ET VEPRES.

NUx ſtirpe procera, & patulis ramis propter
viā enata, ac iam ſub autumni tempus fru-
bus gravis vicinos Vepres ſpernebat præ ſe, &
rbis inſectabatur, vt humiles, & infructuoſos,
fœlicesſque, ac miſeros vocabat, in illa Deorum,
ominumque neglectione. Quæ eſt enim, inquit,
quàm deteſtanda contorſio, & depravatio ve-
ra? Quis autem vos non ſimul atque tetigit, mox
ecratur, vobiſque maledicit? Mea verò videtis,
æ ſtipitis ſit firmitas, quæ ramorum denſitas,
æ foliorū amplitudo, quæ fructuū copia: atque
is dictis, concuſſo comante vertice, tacentes
epres ſuperbiſsimè deſpiciebat. Veniunt mox
omines omnis ætatis, ac ſexus, viri, mulieres,
irgines, pueri, ac fuſtibus, ſaxiſque Nucem pe-
unt, maturoſque fructus decutiunt, & longis per-
cis verberant, neque folia modò diſsipāt, ſed ra-
mo-

mos etiam diffringunt, atq̃ lacerant, ſpoliatãque ipſam, ac malè mulctatam diſcedentes relinquunt. Tum Vepres, non quidem arrepta occaſione illam deriſiſſe in calamitate, quod inhumaniſsimum eſſe ſcirent, ſed in caſuum, & fortunæ incertæ, atque dubiæ conſideratione, Menandri verſum inter ſe memoraſſe, accepimus, huius ſententiæ: Beatus eſt, cui mens bona, & res obtigit.

Coercet fabula ſuperbiã, & contemptus, docetque vitæ ſplendorem obnoxiũ eſſe miſerijs. Quàm autem perverſa ſit res opulentia, & præſtantia veſana, & demens conſiderantibus huius effectiones, & opera manifeſtum facilè fit omnibus.

SOREX.

INter Mures ſunt, qui Sorices appellantur, exiliores quidã, & acriores reliquis, atque hi putantur ſoli ſtridere clariùs, cùm aliorum voces non exaudiantur. Horum vnum quondam in cœtu Murium gloriatum de cantu, & vocali ſono ferunt: cui vetulus alius: Heus tu, dixit, quid gloriaris ſtultè, quidve iſtum, exitioſum tibi ſtridorem iactitas? An non audis de hoc etiam proverbium natum inter homines: Soricem ipſum ſuo perire iudicio? Ne tu igitur quod neque generi honeſtum eſt, & ſaluti contrarium tuæ, quaſi pulchrum, & magnifaciendum oſtentes. Ridebat ſenem feroculus iſte, atque quàm antè magis contentiùſque ſtridebat. Itaque homines hoc ſigno Mures in illo loco verſari cùm deprehendiſſent, operã dedere, vt eos inſidijs circumventos cape-

.Captuſque in primis Sorex, ſtridere tum quo-
in dolore, & perturbatione animi. Ibi vetulũ
ſuis parvulis muſculis cùm præcepta daret mo
tionis, & prudentiæ, hoc quoq́ dixiſſe accepi-
: Deteſtabilẽ eſſe eã vocẽ, quæ eadẽ & in lætitia
œlicitate, & triſtia, atq́ miſeria emitteretur.
*abula narrari poteſt adversùs ſtolidas ineptias oſten-
nis, docetque varietatis, ac levitatis exultationem
n miſericordia deſtitui.*

VULPES, LEO, ET ASINUS.

I aliquid ſibi impertiri vellet de Aſino capto,
pollicetur Vulpes Leoni, eò ſe deducturam
num, vbi facilè comprehendi à Leone poſ-
Promittit Leo liberaliter. Ibi dum per invia
a ſilvarum Aſinum circumducit Vulpes, ſpe-
ſocietatis, etiam ipſa adhæreſcit, & impedi-
. Tum Leo Vulpeculam priùs devorat, atque
Aſino otioſè ſolus potitur.
*Dici poteſt fabula in ſociorum fraudulentam infideli-
em, cuius hic eſſe finis ſoleat, ipſorum poſt proditos
ios interitus.*

LUPUS AUSPICANS.

Upus auſpicatus prædis faciendis, perquàm,
vt arbitrabatur, fœliciter, proficiſcitur ex
ſilvam, & ſtatim reperit in via carnes ſalſas,
laridum. Ipſe verò hunc cibum, vt minimè
licatum ſuperbè contemnere, atque præterire.
ulò pòſt incidit in panes, quos viator quiſpiam
ami-

amiſiſſet. Ibi Lupus his & ipſis ſpretis, ſecũ: Egó ne, inquit, panibus iam veſcar, qui carnes modò faſtidij? Nõ ita hodie auſpicatus fui. Atque in hac contemptione, & ſpe ad flumen quoddam pervenit, vbi in ripa conſediſſe apud corbem veterem ibi à ruſticis fortè relictam, videt Vulpeculam, quæ Lupum odiſſet. Hanc intuens, atque compellans Lupus: Quid tu iſtic, inquit otioſa deſides? Quicum, inquit, Vulpes, loqueris? Quicũ niſi tecũ? inquit ille. Nam quid tu hic agis? Mihi, inquit Vulpes, poſt epulas acquieſcere ita libuit. Quaſnam illas? inquit Lupus. Belliſsimas profectò, & delicatiſsimas, atque lautiſsimas, inquit Vulpes: nam ego iſta hodie corbe grandiſsimos piſces cepi ſedecim, quibus differto ventre nunc hic, vt vides, proiecta recumbo. Lupus ſecum vim, & eventum auſpicationis admiratus, quã ſibi exquiſitas eſcas promiſſas fuiſſe recordaretur, & cupiditate piſcium comedendorum incitatus, quomodò illi capi ſolerent, de Vulpe quærit. Illa enim verò, ſe corbẽ præ ſe egiſſe in aquis narrat. Sed multò erit piſcatus copioſior ſcilicet, inquit, ſi tuam ad caudã paſſus fueris alligari corbem, & ego ponè ſequens piſces excitavero. Paruit Lupus monitis, atque ita corbem annexam ſibi trahens, per aquas ſurſum verſum, ſic enim faciendum Vulpes præceperat, ingreditur. Hæc autem à tergo Lupi non ceſſabat ſilices in

cor

rbem, & ſaxa ingerere, & Lupum ſtrenuè, vt
rgat, hortari. Ille ſentiens pondus, creſcere, co-
nque eam piſcium eſſe ratus, niti, ac progredi
tus, donec iam vires ad corbem producendam
ficerent. Ideo ſatis eſſe illo die operæ navatum
cere, & cupere in terram extrahi corbem. At
lpes, maius, inquit, onus eſt, quàm cui nos ſuf-
ere poſsimus, accerſam alios, qui adiutent. Et
ruſticos vicinos procurrens: Quid vos hìc ſta-
? inquit, quin vlciſcimini perpetuum hoſtem
egis veſtri Lupum? Qui non contentus caulas
ſtras vaſtaſſe, fluvios etiam populatur. Illi mi-
ti rem, cum telis, quæ in feſtinatione cuique
lata fuerant, ad flumen decurrunt. Quos ſimul
nſpicatus Lupus, ſimul clamore infeſto audi-
, totis viribus anniſus eripere ſe imminenti di-
rimini mortis, cùm arctiſsimo nodo, & lentiſ-
mis viculis cauda revincta ad corbem adſtrin-
eretur, adruptæ ad corbē partem illius reliquit,
in ſilvas aufugit, vbi ſubter arborem ſtratus,
eplorare infortuniū, & ſe accuſare, ſibiq́ à Dijs,
t fit in doloris inſania, peſsima quæque impre-
ari. Fortè eam arborem paulò antè lignator con-
cenderat, is in Lupū ſecurim ſuam vehementiſsi-
no ictu impegit. Tum verò Lupus queſtus, quòd
d mala Dij tam eſsent exorabiles, in interiorem
lvam mutilus, ſaucius, famelicuſque ſe recepit.

Fabula hæc conficta eſt contra faſtidia, & levitatem:

& docet quod Græci monēt: Boni conſulere præſentia, & quod ſors cuique quoque tēpore obtulerit, gratum eſſe habendum.

MORTIS NUNTIJ.

CUm Hercules reliquiſſet ſuperatum Lethū ad buſtum Alceſtidos, vbi illud iaceret anhelans, & exanimatum: miſertum illius quemdam Pheræum, qui tranſiens aſpexit, recreaſſe ipſum, & perfeciſſe ferunt, vt vires priſtinas recuperaret. Ob hoc beneficium Lethum promiſiſſe illi memoriam à ſe grati animi, & cùm non prorſus parcere ei poſſet, non tamen ſe oppreſſurum eſſe de improviſo benefactorem ſuum, ſed miſſurum priùs, qui monerent, quique indicarent, quòd appropinquaret Lethum. His pollicitis Pheræus elatus, animo ſecuro vitam egit, cūque minimè metueret, Lethum ad ſe auferendum adeſſe cognovit: Queſtus igitur ille graviſſimè perhibetur, ſe circumventum fraude arripi, & Lethi vanitatem accuſaſſe: neminem enim præ-nuntiaſſe adventum ipſius. Cui Lethum narrant demōſtraſſe, plurimos à ſe nuntios ad eum perveniſſe. Nam & annos ante ſex febri, & poſt duos rurſū gravedine, ac diſtillationibus eū laboraſſe. Intereaque ſæpè eum tuſſi, ſæpè capitis doloribus conflictatum, proximè etiā anhelaſſe. Quibus omnibus, vt accedentis Lethi nuntijs non longiſſimè illud abeſſe, commoveri debuerit. Quin etiam, inquit, paulò ante adventum meum germanum fratrem

em ad te miſi, veternoſum illum ſoporem, in
10 aliquantiſper pro mortuo iacuiſti. Ita proba-
fide ſua, quodque promiſſum feciſſet, Pheræũ
mentantem, & muliebriter eiulantem abripuit.
*Docemur de valetudinis imbecillitate, & morbis co-
oſcendã mortalitatem, neque mortem, omnibus neceſ-
riò oppetendam, nimiùm perhorreſcendum eſſe.*

IUPITER, ET PLEBEIUS.

PLebeius in humilitate quidam, & tenuitate
ſua admirans, atque concupiſcens ſplendo-
em, ac copiam divitum, & locupletum, aſsiduis
recibus Iovem flagitabat, ſibi vt honores, atque
pes largiretur. Iupiter volens ſe moleſto interpel-
atore tandem liberare, Mercurium cum hono-
bus, & opibus ad eum mittit, implicatis quidem
triſque, atque contectis, illis purpura, his auro.
uſſerat tamen, & aperiendi, inſpiciendique dili-
enter poteſtatem fieri Plebeio, & admoneri quo-
ue eum, ne tam ſolicitè exoptata munera, quæ-
am offerrentur, temerè, neve inconſiderata ap-
rehenſione aliquid mali arriperet. At Plebeius ille
aptus ſpecie, ac claritate donorum, cupide ambo
omplectitur, atque aufert. Vbi verò contemplari
tiosè cœpit, inque illis reperiret curas, anxietates,
ormidines, podagras, omnia denique animi, &
orporis mala, cùm neque quo pacto his frueretur
eperiret, neque carere, vt vellet, à ſua ſtultitia im-
etrare poſſet, ita illis, quaſi in pice muſculos ſo-
ere aiunt, tum adhæſit.

Fabula cohortatur homines ad conſiderationẽ, & deterret ab imprudentia; cupiditateſque coercet, neque temere quæ niteant, & ſpeciem habeant præclarum, arripienda eſſe, monet.

APICULA DESERTRIX GENERIS SUI.

ANimadvertens Apicula, Fucos otioſos in copia non minore vitã degere, quàm laborioſiſsimum genus Apicularum, eos imitari, & non magis opus facere velle decrevit. Sed cùm quaſi penſũ quotidianum ab illa exigeretur, deſertis ſuis, ad Fucos tranſit: interque illorum futura ſuppetente etiam vbique pabulo, æſtatem ſatis, vt rebatur, commodè tranſegit. Sub hyemis autem frigora Fuci in ſuas lamulas diſperguntur, & ſe quaſi ſepeliunt intra cavernas. Apicula igitur revolare ad genus ſuum, & alvearia repetere: verũ omnibus foraminibus, & oſtiolis alveorum obturatis, celeriter gelu hyemis, & imbribus oppreſſa interijt.

Fabula contra fugam laborum, & deſidiam; deque proditoribus narrari poterit.

AVARUS, ET FAMILIA.

QUidam admodum locupes, ſed mirabiliter Avarus, atque parcus, familiæ omnia iniquiſsimè præbere ſolebat, ſed vinum in primis, cuius haberet totas cellas refertas. Accidit, vt in ſenecta oculis ille caperetur: hac occaſione familiares vſi, perſuadent cellario, ſaltem vini, vt pluſculum ſibi vellet promere. Tum igitur aqua-

bus vinum indere & efferre ſolebant de cella. Quodam tempore cùm ſenſiſſet multum illos bibere Paterfamilias, quærit; quonam potu tam ſecundè vtantur? Quonam vèrò, inquiente vno, niſi aquæ? Nam vinũ, quod tuo iuſſu nobis præbetur, labra quidem fortè madefecerit; guttur humectare non poſsit. Sedamus igitur in hoc ſtu ſitim aqua. Senex ſive ſuſpicans, dolum ſubeſſe, ſeu verè appetens & ipſe aquæ, ſe quoque de qua li bibere velle ait. Ibi famulus, minimè tu, inquit, here de ſemipleno, & poſt nos, ſed afferam recentem: atque vino profuſo, aquam de puteo mi attulit.

Fabula docet, avaritia, & ſordibus familiam corrumpi, & rem familiarem quoque lacerari.

MORTUUS, ET MISERICORS.

QUidã fortè conſpicatus Mortuũ humi ſtratum, miſericordia motus accedit, vt iacentem erigat, & manu prehenſa eum ad ſurgendum hortatur: cũque cerneret, ſic minimè excitari illum, omnibus viribus annisus in pedes conſtituit reclinatum ad parietem. Recidentem autem in terram iterum attollit, & vt poteſt, ſtabilit: hic iterum collabitur. Tum ſe fruſtra laborare illeſentiens: Profectò, inquit, nihil, vt video, proficerit in iſto opera mea: ad conſiſtendum enim intus eſſe aliquid oportebat.

Docemur hoc: In oratione ſententiam in actionibus conſilium, & rationem, in corpore animam, in vniverſi-

tate rerum numen divinum eſſe oportere.

MUSCA, ET PLAUSTRUM FRUMENTI.

CUm ruſticus demeſſa frumenta magno in æſtatis calore per pulverulentam viã plauſtro impoſita deveheret ex arvo, conſedit Muſca in manipulo, atque ita ad horreum pervenit. Cùm plauſtrum iam ſtaret, & equi, ac vector pulvere reſperſi acquieviſſent, provolat Muſca, ac, Deum immortalem, inquit, quantam ego pulveris vim commovi!

Fabula narratur glorioſæ ſtultitiæ, & ijs, qui alieno labore partam laudem in ſe transferunt.

CONSULTATIO.

QVærebatur aliquando in neſcio qua civitate, de oppido muniendo. Cenſebãt fabri lignarij, muros faciẽdos ligneos; Cemẽtarij lapideos; at Cerdo, imò pellibus, inquit, cingatur oppidum.

Fabula oſtendit, vulgus in deliberationibus de republica ſuum ſpectarè commodum.

FILIUS DIALECTICUS.

REverſus aliquando domum ad Parentes ruſticanos Filius de ludo litterarum, vbi & quædam Arithmetica, & Dialectica præcepta audierat, oſtentare cupiebat eruditionem ſuam. Quodam tempore cœnantibus Parentibus, & ipſo vnà, apponuntur tribus ova tria. Ibi Pater, quàm parcè, inquit, hodie cibus præbetur, ac cur non ſingulis bina ova data ſunt? Tum filius occaſionem gloriæ offerri ſibi gaviſus imò, inquit, ſex

unt ova. Non video equidem, Pater inquit. At
iã, inquit filius, videas: traditisq́; duobus Patri,
nne hæc duo ſunt? Ita ſunt, inquit Pater. Et hoc
um? Sic eſt. Vniverſa tria? Scilicet. Quot ſunt
tur duo, vnum, tria? Certè ſex. Vides ne ergo,
quit Filius, ſex adeſſe ova, teque ſine cauſa ſto-
chatum fuiſſe? Pater ineptias illius refutaturus,
iulabat, ſe admirari ſapientiam Filij, & vxori
o tradito ovo, ſibi retinebat duo reliqua, pe-
nte autem & partem ſuam Filio: Tibi, inquit,
a reliqua ſunt, nempè dimidium de ſex, quot
paulò antè adeſſe nobis probaſti.

Fabula docet, in ſe ipſis plerumq̃ argutias evaneſcere.

FLOSCULUS, ET QUERCUS.

FLoſculus enatus non procul ab arduis Quer-
cubus ſuperbè contemnebatur, vt cùm bre-
tempore durans naturaliter, tum expoſitus in-
rijs carpentium puellarum quoque. Atque vna
i verbis inſultans: Quàm venuſtè, inquit, pi-
us es, factus bellè ad ventorum ludibria, & de-
cias hominum, ſi fortè à beſtijs tibi parcatur,
el comedendo, vel conculcando. Tacuit Flo-
ulus, neque cum tanta arboris mole ſibi pu-
vit litigandum. Poulò pòſt adveniunt Fabri
am ſecuribus, & maximè quamque proceram
uercum cædere incipiunt. Quibus ad ictum
ngemiſcentibus, quò maius eſſet robur ipſarum,
t longius quaſi ævum, hoc dolere graviùs, eas
in-

interitu Floſculus intellexit,& boni conſulit ſuæ tenuitatis, & brevis vitæ conditionem.

Fabula docet, vnumquemque ſibi divinitus vitæ ſpatio, & bonis conceſsis contentum eſſe debere.

PARRICIDÆ INTERITUS.

DEcubuerat ad ruinoſum parietem, quidam facinoribus Parricidij pollutus, vt ibi ſomnum caperet. Huic oblatus per quietem Serapis, monuit eum, vt ſurgeret atque diſcederet,& alibi,ſi videretur, obdormiſceret. Paruit ille, & ſurrexit, atque abijt, cùm ſtatim paries ille corruit. Manè gratias agens hic Dijs ob ſervatã ab ipſis vitam ſuam,cum gaudio rem divinam fecit quaſi parricidæ numini divino chari eſſent. Rurſum autem Serapis dormienti ſuam ſpeciem oſtendit, &, Cenſeſne tu, inquit, ſceleſte, mihi curæ eſſe improbos,atque malos? Imò ſi tu nunc iſto pacto obijſſes mortem, fuiſſet ea ſingularis doloris, & infamiæ expers. Quam ideo nunc effugiſti, quia ſervaris crucis merito ſupplicio.

Hoc dicitur, impietatẽ & ſcelera debitas pœnas nõ effugere, quæ quò diutiùs differantur, eò eſſe illas miſeriores.

CANUM CONATUS EBIBENDI MARE.

CErnebãt Canes, qui fortè in littore conſtiterant, pelles natãte in mari: harum cupidi, cùm eas fluctibus diſijci viderent, aggreſsi fuerunt potando exhaurire mare, vt ad pelles aditus pateret. Sed priùs accidit, vt nimio potu extinguerentur, quàm ad pelles pervenire poſſent.

Notat fabula infœlices conatus copiæ parandæ, & dici poteſt in avaros.

FIN.

INDEX FABULARUM, QUÆ IN HOC Libro continentur.

A

Ab apibus ictus. 188
[A]bies, & dumeta. 123
[A]ccipiter, & Luſcinia. 105. 179.
[A]ccipiter, & columba. 143
[A]doleſcentes, & cocus. 22
[A]doleſcens, & equus. 164
[A]doleſcens improbus. 191
[A]doleſcens in luctu. 207
[Æ]grotus, & medicus. 31
[A]gricola, & terra. 46
[A]gricola, & ciconia. 82
[A]gricola, & anguis. 85
[A]gricola, miles, & mercator. 156
[A]gricola. 143
[A]lcedo. 48
[A]micus fallax. 168
[A]mnis contemptor fontium. 157
[A]mnium ſilentia. 144
Anguis, & Cancer. 41
Anguis, & Agricola. 71
Anſeres, & Grues. 38
Anus, & Medicus. 20
Anus, & Iuvenculæ. 215
Aper, & Aſinus. 93
Aper, & Vulpes. 35
Aquila deſertrix. 228
Apicula, & Iupiter. 120
Apollinis tentator. 17
Aquila, & Vulpes. 7
Aquila, & Aves. 206
Aquila, & Monedula. 80
Aquila, & Cornix. 96
Aquila, & Pica. 148
Aquila, & Teſtudo. 166
Aranea, & Hirundo. 144
Arbores grandes, & puſilla. 146
Arundo, & Olea. 72
Aſina febricitans. 113
Aſinus, & Equus. 37
Aſinus, & Mustum. 218
Aſinus, & Navicula. 190
Aſinus ſale onuſtus. 82
Aſinus vulgi. 88

Aſi-

Aſinus, & olitor. 31
Aſinus, & Leo. 40. 131
Aſinus ſilveſtris. 60
Aſinus, & Vulpes. 60
Aſinus geſtans ſimulachrum. 76
Aſinus, & Catulus. 98
Aſinus, & Lupus. 119
Aſinus controverſ. 141
Aſinus, & Vitulus. 145
Aſinus, ſimius, talpa. 147
Aſini vmbra. 197
Aſinus, & Corvi. 214
Aſini vota. 157
Aſinus iudex. 189
Aſinus excors. 172
Aſtrologus, & viator. 79
Avarus. 37
Avarus, & familia. 228
Auceps, & Anguis. 24
Auceps, & caſsita. 32
Auceps lippus. 112
Auceps, & Fringil. 151
Aviculæ præcepta. 128
Aviũ, & Piſciũ fœd. 148

B

Bos, & mus. 140
Bos, & Iuvencus. 140
Bos, & Leo. 81
Boves, & Ilex. 146
Bubulcus. 67. 165

C

Camelus. 61
Cancer, & Vulpes. 54
Cancri. 121
Canes duo. 52
Canis, & Cocus. 25. 66
Canis, & lupus. 25. 108
Canis, & Gallus. 26
Canis, & fruſtum carnis 82
Canis, & ovis. 29
Canis venaticus, & moloſsi domeſtici. 101
Canis ruſticus, & Vrbani. 149
Canis in præſepi. 120
Canis mordax. 121
Canis ſenex. 139
Canis fugitivus. 150
Canis, & Sus. 152
Canis, & Paſtor. 161
Canis, & Pater familias. 173
Capra, & Leo furioſus. 75
Capi. 145
Capra, & Lupus. 125

Ca-

apra. 77
ardaelis. 153
arbonar, & fullo. 14
aſsita. 35
era. 156
erva, & vitis. 40
ervi dimicantes, & Vulpes. 169
erfus, & Leo. 40
ervus, & ovis. 100
ervus, & boves. 108
icada, & formicæ. 68
olumba. 61
olūbarū cohors. 180
olumba, & pica. 145
onſultatio de oppido. 230
ornix, & canis. 55
ornix ſuperbiens alienis pennis. 80
ornix. 125
orvus, & ſerpens. 55
orvus ægrotans. 68
orvus, & vulpes. 130
orvi, & columbæ. 215
orvus, & vulpes. 78
orvus, & lupi. 142
abro, & mula. 103
crodilus, & vulp. 13
Crines alieni. 88
Cucubita, & pal. 138
Culex, & leo. 73
Culex, & taurus. 76
Culex, & apes. 163
Cuſtodes frugum. 188
Cygnus canens. 147

D

Depoſitum æs. 170
Dives, & Filiæ.. 62
Divinator. 28
Dominus aſper ſervis. 192
Duo bellatores. 209

E

Equus, & aſinus. 63
Equus, & cervus. 79
Equus novitius. 152
Equus, & porcus. 154
Herinac, & vipera. 160

F

Fatuus, & eſſe dum. 216
Fatuus, & viator. 64
Felis, & lima. 46
Felis, & mures. 33
Ficus, & ſpina. 135
Fidicen. 54
Filius dialecticus. 230
Fœneratores. 196

Fœta canis. 93
Formica. 59
Formica, & colũba. 29
Fraudulentus. 18
Fur, & canis. 100
Fures. 54
Fur, & ſicarius. 201
Fur, & carnifex. 193
Floſculus, & quercus. 231

G

Gallina auripara. 68
Gallinaceus, & vulpes. 167
Gallinæ, & perdix. 13
Gallus, & vnio. 91
Gloriator. 15
Glires, & quercus. 150
Glorioſus bellator. 90
Grus, & Pavo. 123
Gulæ deditus. 154

H

Hinuleus, 36
Hircus, & canes. 21
Hirci. 141
Hircus, & vitis: 77
Hircus, & herinac. 133
Hircus, & ſtatua. 178
Hirundo, & nidus. 81
Hirũdo, & luſcinia. 85
Hirundo, & avicula. 99
Hœdus, & lupus. 53. 126
Holitor, & canis. 41
Homo, & ſtatua. 65
Homo, & leo lapideus, 74
Hyſtrix, & lupus. 158

I

Ictis, & vulpes. 117
Ictus ab apibus. 199
Imperitus. 185
Invidus. 124
Iupiter. 157
Iupiter, & plebeius. 227
Iuvenis ſomniculos. 87

L

Leo, & rana. 26
Leo, aſinus, vulpes. 27
Leo, & homo. 208
Leo, & vrſus. 28
Leo, & lupus. 43
Leo, & vulpes. 69
Leo, aper, vultures. 75
Leo, iuvenca, capra, & ovis. 92
Leo ſenex. 97
Leo, & maſculus. 98

eo, & ſimius. 109
epores, & ranæ. 36
epores. 58
eporum concio. 165
eporinum caput. 194
eporis eruditio. 210
epus, & vulpes. 160
ignator, & mercur. 30
iguritor. 213
upus auſpicans. 222
upi, & canes. 203
upus pelle ovis indutus. 160
uporum, & ovium pax. 107
upus, & ovis. 58
upus, & mulier. 69
upus, & grus. 72
upus, & agnus. 83
upus, & aſinus. 84
upus, & hœdus. 101
upus, & vulpes. 201 104. 106.
Lupus, & hircus. 118
Lupus, & vrſus. 134
Lupus ſaltans. 164
Lupus, & porcus. 212
Luſcinia, & accipit. 10 162

M

Malus, & pirus. 34
Manticæ. 186
Medicus, & ægrotus. 24
Meliarius. 47
Mercurius, & ſtatuarius. 51
Mercurius, & Tireſias 51
Mergus, & ſtella. 20
Melvius, & colũba. 100
Milvius affectator. 191
Momus. 61
Monedula, & colũb. 56
Monedula. 56
Mons parturiens. 101
Morio vapulans. 214
Mortis nuncij. 227
Mortuus, & miſericordioſus. 231
Mulier, & gallina. 21
Mulier, & maritus ebrioſus. 44
Mulier, & ancillæ. 45
Mulier, & mures. 139
Mulus. 70
Mulus, & lupus. 115
Mures duo. 92
Mures, & felis. 158
Mus in ciſta natus. 143

Mus, & milvius. 159
Muſca, & calvus. 102
Muſca, & formica. 103
Muſca,, & plauſtrum frumenti. 230
Muſcæ. 50
Muſculus, felis, & gallus. 174
Muſtela. 159

N

Nauta, & mercat. 199
Noctua, & Sol. 279
Nux, & vepres. 220

O

Olla natans. 122
Olla fictilis. 126
Olor. 44
Opifices. 57
Opulentus, & pauper. 202.
Ovis, & canis. 178

P

Panthera. 111
Parricidæ interit. 230
Paſtor, & mare. 34
Paſtor, & lupus. 42
Paſtor, & oves. 62
Paſtores convivantes. 163.
Paſtoris memoria. 183
Pater, & materfam. 53
Pater, & filius litterat. 218
Pater, & filius ruſticus. 200
Pauper vovens. 16
Pavo, & monedula. 15
Pavo. 110
Pedes, & agricola. 131
Piſcator. 49. 67
Piſcator, & ſmaris. 63
Piſcatores, & ſaxum. 14
Piſcatores, & thynn. 17
Piſcator, & teſtud. 142
Porcus, & vulpes. 138
Puer, & mater. 38
Puer, & ſcorpius. 77
Puer, qui viſcera comederat. 76
Puer mendax. 120
Puer fallax. 124

R

Rana crepans. 105
Rana, & ſcirpiculi. 194
Ranæ. 18. 57
Ranæ, & Iupiter. 99
Ranæ, & puer. 190
Rex, & ſubditus. 86 87

obuſtus Bos. 196
uſtica anus, & puella. 195
uſticus, & filij. 20
uſticus, & Eques. 84
uſticus cadens de arbore. 91
uſticus, & Miniſt. 193
uſticus athleta. 197
uſticus, & muſcæ. 202
uſtici, & Lupus. 217

S

aga. 45
atyrus, & ignis. 179
carabæi, & aves. 150
carabæus, & Aquila. 8
ecuris, & ligna. 108
enex, & mors. 19
Senex, & adoleſc. 162
Serpens vinctus. 116
Servus fugiens in piſt. 167
Simia. 123
Simia, & nati eius. 125
Simiæ vrbem condentes. 94
Simiæ ſaltantes. 141
Simiorum Regnū. 112
Simius, & Delphinus. 49
Simius, & Vulpes. 136
Sol, & Aquilo. 166
Somniatores. 227
Sorex. 222
Struthocamelus. 80
Struthocamelus volans. 133

T

Talpa. 34
Talpa, & mus. 135
Taurus, & Hircus. 35
Teſtudo, & Aquila. 87
Teſtudo, & Rana. 149
Teſtud. domigera. 159
Teſtud. volatica. 269
Thynnus, & Delph. 23
Tigris. 140
Trabs, & boves. 135
Tubicen. 71

V

Vaſculum mellis. 184
Venator, & Paſtor. 84
Venator, & Cerdo. 115
Verres, & Lupus. 158
Verveces, & Lanius. 111
Veſpertilio, Rubus, & Hirundo. 29
Veſpertilio transfuga. 195

Veſpertilio, & Felis. 59
Viator. 32
Viatores. 205
Vicini duo. 204
Vrſi præceptum. 121
Vrſus, & apes. 151
Vrſus, & vulpes. 215
Vulneratus à cane. 22
Vulpecula, & tintinabulum. 169
Vulpeculæ. 11
Vulpes, & hircus. 10
Vulpes, & leo. 11
Vulpes, & Sentes, 12
Vulpes, & Statua. 14
Vulpes, & lignator. 54
Vulpes, leo, aſinus. 222
Vulpes, & Vva. 78
Vulpes, & ciconia. 102
Vulpes, & gallus. 114
Vulpes, & formica. 130
Vulpes, & anguis. 131
Vulpes, & lupus. 161
Vulpes, & muſtela. 137
Vulpes, & gallus divinus. 171
Vulpes, & Teſtudo. 174
Vulpes gravedinoſa. 176
Vulpes, & herinaceus. 177
Vulpes, & aviculæ. 187
Vulpes, & gallus. 203
Vulpes damnata. 208
Vulpes, & ſimius. 73
Vultur. 31

FINIS.

92-68

A152
A253a